Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 17 grudnia 2015 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2013/0136 (COD)

11779/1/15
REV 1

AGRI 460
VETER 68
AGRILEG 165
ANIMAUX 40
SAN 268
CODEC 1161
PARLNAT 152

AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy:	Stanowisko Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”) - Przyjęte przez Radę w dniu 14 grudnia 2015 r.

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/...

z dnia

w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2, art. 114 i art. 168 ust. 4 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą[3],

---

1 Dz.U. C […] z […], s. […].
2 Dz.U. C […] z […], s. […].
3 Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 14 grudnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Skutki przenośnych chorób zwierząt i środki konieczne do zwalczania tych chorób mogą wyrządzać ogromne szkody pojedynczym zwierzętom, całym ich populacjom, posiadaczom zwierząt i gospodarce.

(2) Jak wynika z ostatnich doświadczeń, przenośne choroby zwierząt mogą również w znacznym stopniu wpływać na zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności.

(3) Ponadto można również zaobserwować niepożądane wzajemnie oddziałujące na siebie skutki w odniesieniu do różnorodności biologicznej, zmiany klimatu i innych kwestii związanych ze środowiskiem. Zmiana klimatu może wpływać na pojawianie się nowych chorób, częstość występowania w przypadku chorób już istniejących oraz na rozmieszczenie geograficzne czynników chorobotwórczych i wektorów, w tym takich, które oddziałują na dziką faunę i florę.

(4) W celu zapewnienia wysokich norm dotyczących zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w Unii, racjonalnego rozwoju sektorów rolnictwa i akwakultury oraz w celu podniesienia wydajności przepisy w zakresie zdrowia zwierząt należy ustanowić na poziomie Unii. Przepisy te są niezbędne między innymi do przyczynienia się do urzeczywistnienia rynku wewnętrznego oraz do zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób zakaźnych. Przepisy te powinny również zapewniać, w możliwie największym stopniu, zachowanie istniejącego statusu zdrowotnego zwierząt w Unii oraz w konsekwencji wspieranie poprawy tego statusu.

(5) Obecne prawodawstwo Unii w zakresie zdrowia zwierząt składa się z szeregu połączonych i wzajemnie powiązanych aktów podstawowych ustanawiających przepisy w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące handlu wewnątrzunijnego, wprowadzania do Unii zwierząt i produktów, likwidacji chorób, kontroli weterynaryjnych, powiadamiania o chorobach i wsparcia finansowego w odniesieniu do poszczególnych gatunków zwierząt, jednak brak jest nadrzędnych ram prawnych, ustanawiających zharmonizowane przepisy dla całego sektora.

(6) Przepisy finansowe dotyczące wsparcia celów związanych ze zdrowiem zwierząt ustanowiono w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014[1] i nie stanowią one części niniejszego rozporządzenia. Ponadto przepisy dotyczące urzędowych kontroli środków w dziedzinie stanu zdrowia zwierząt określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004[2] oraz w dyrektywach Rady 89/662/EWG[3], 90/425/EWG[4], 91/496/EWG[5] i 97/78/WE[6] powinny być stosowane do urzędowych kontroli w dziedzinie zdrowia zwierząt.

---

1 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 652/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiające przepisy w zakresie zarządzania wydatkami odnoszącymi się do łańcucha żywnościowego, zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt oraz dotyczącymi zdrowia roślin i materiału przeznaczonego do reprodukcji roślin, zmieniające dyrektywy Rady 98/56/WE, 2000/29/WE i 2008/90/WE, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002, (WE) nr 882/2004 i (WE) nr 396/2005, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/128/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 oraz uchylające decyzje Rady 66/399/EWG, 76/894/EWG i 2009/470/WE (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 1).

2 Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

3 Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 395 z 30.12.1989, s. 13).

4 Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29).

5 Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56).

6 Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9).

(7) Niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów regulujących dobrostan zwierząt. Zdrowie zwierząt i ich dobrostan są jednak ze sobą powiązane: lepszy stan zdrowia zwierząt sprzyja poprawie ich dobrostanu i odwrotnie. Przy wprowadzaniu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania należy uwzględniać ich oddziaływanie na dobrostan zwierząt rozumiany w świetle art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), aby oszczędzić danym zwierzętom wszelkiego możliwego do uniknięcia bólu, dystresu lub cierpienia. Prawodawstwo dotyczące dobrostanu zwierząt, takie jak rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005[1] i (WE) nr 1099/2009[2], powinno być siłą rzeczy nadal stosowane i należycie wdrożone. Przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie powinny powielać ani nakładać się na przepisy zawarte w tym prawodawstwie.

(8) Komunikat Komisji z dnia 19 września 2007 r. dotyczący nowej strategii Unii Europejskiej w zakresie zdrowia zwierząt (2007–2013), zgodnie z którą „lepiej zapobiegać, niż leczyć", ma na celu promowanie zdrowia zwierząt poprzez położenie większego nacisku na środki zapobiegawcze, nadzór nad chorobami, ich zwalczanie i badania nad nimi, aby zmniejszyć zachorowalność na choroby zwierząt i zminimalizować skutki występowania ognisk choroby w przypadku ich wystąpienia. Zaproponowano w nim przyjęcie jednolitych i uproszczonych ram regulacyjnych w zakresie zdrowia zwierząt, dążących do zbieżności z normami międzynarodowymi, a jednocześnie zapewniających zdecydowane zobowiązanie do utrzymania wysokich norm w zakresie zdrowia zwierząt.

---

[1] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1).

[2] Rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania (Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1).

(9) Celem niniejszego rozporządzenia jest realizacja zobowiązań i koncepcji określonych w tej strategii w zakresie zdrowia zwierząt, w tym zasady „Jedno zdrowie”, oraz konsolidacja ram prawnych wspólnej polityki Unii w zakresie zdrowia zwierząt poprzez ustanowienie jednolitych, uproszczonych i elastycznych ram regulacyjnych w zakresie zdrowia zwierząt.

(10) Zakres chorób zakaźnych lub niezakaźnych, na które mogą cierpieć zwierzęta, jest bardzo szeroki. Wiele chorób można leczyć bądź dotykają one tylko pojedyncze zwierzęta, lub nie przenoszą się na inne zwierzęta ani na ludzi. Z drugiej strony, choroby przenośne mogą w większym stopniu wpływać na zdrowie zwierząt lub zdrowie publiczne, a ich skutki mogą być odczuwalne na poziomie populacji. Przepisy w zakresie zdrowia zwierząt ustanowione niniejszym rozporządzeniem powinny być ograniczone tylko do tych ostatnich chorób.

(11) Przy ustanawianiu przepisów w zakresie zdrowia zwierząt kluczowe znaczenie ma uwzględnienie powiązań między zdrowiem zwierząt a zdrowiem publicznym, środowiskiem, bezpieczeństwem żywności i paszy, dobrostanem zwierząt, bezpieczeństwem żywnościowym oraz kwestiami gospodarczymi, społecznymi i kulturowymi.

(12) Porozumienie w sprawie środków sanitarnych i fitosanitarnych (zwane dalej „porozumieniem SPS”), którego Unia jest stroną, reguluje stosowanie środków koniecznych do ochrony życia ludzi, zwierząt i roślin lub zdrowia, tak aby nie wprowadzały one w sposób arbitralny lub nieuzasadniony dyskryminacji między członkami Światowej Organizacji Zdrowia (WTO). Normy międzynarodowe – o ile istnieją – muszą być stosowane jako podstawa dla środków unijnych. Strony porozumienia SPS mają jednak prawo do ustanawiania swoich własnych odpowiednich norm, pod warunkiem że normy te będą się opierały na dowodach naukowych.

(13) W zakresie zdrowia zwierząt porozumienie SPS odsyła do norm Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) dotyczących warunków zdrowia zwierząt w handlu międzynarodowym. W celu zmniejszenia ryzyka wystąpienia zakłóceń w handlu unijne środki w zakresie zdrowia zwierząt powinny służyć osiągnięciu odpowiedniego poziomu spójności z normami OIE.

(14) W szczególnych okolicznościach, gdy istnieje znaczne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, zaś wątpliwości naukowe utrzymują się, art. 5 ust. 7 porozumienia SPS, który został zinterpretowany na potrzeby Unii w komunikacie Komisji z dnia 2 lutego 2000 r. w sprawie zasady ostrożności, pozwala członkom tego porozumienia na przyjęcie środków tymczasowych na podstawie dostępnych stosownych informacji. W takich okolicznościach zainteresowany członek jest zobowiązany do uzyskania dodatkowych informacji niezbędnych do bardziej obiektywnej oceny ryzyka i do poddania danego środka odpowiedniemu przeglądowi w rozsądnym terminie.

(15) Ocena ryzyka, na podstawie której wprowadza się środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, powinna opierać się na dostępnych dowodach naukowych i być przeprowadzana w sposób niezależny, obiektywny i przejrzysty. Należy odpowiednio uwzględniać również opinie Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), ustanowionego na mocy art. 22 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r.[1]

[1] Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności i ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

(16) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009[1] ustanawia w odniesieniu do zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt przepisy dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, mające na celu zapobieganie ryzyku, jakie te produkty stwarzają dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, oraz zminimalizowanie tego ryzyka, w szczególności w celu ochrony bezpieczeństwa łańcucha żywnościowego i paszowego. W celu uniknięcia nakładania się przepisów Unii niniejsze rozporządzenie powinno zatem mieć zastosowanie jedynie do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, w przypadku gdy nie ustanowiono przepisów szczególnych w rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 oraz w przypadku gdy istnieje ryzyko dla zdrowia zwierząt. W rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 nie uregulowano na przykład postępowania z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego i produktami pochodnymi w kontekście środków zwalczania chorób, a zatem kwestie te zostały objęte zakresem niniejszego rozporządzeniu.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego) (Dz.U. L 300, 14.11.2009, p.1).

(17) Ponadto przepisy szczególne dotyczące przenośnych chorób zwierząt, w tym chorób przenoszonych lub przenoszących się na ludzi („chorób odzwierzęcych”), zostały już ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001[1], dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/99/WE[2] oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2160/2003[3], zaś przepisy szczególne dotyczące chorób zakaźnych u ludzi zostały ustanowione w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE[4]. Akty te powinny pozostać w mocy po przyjęciu niniejszego rozporządzenia. Zgodnie z powyższym, w celu uniknięcia nakładania się przepisów Unii, niniejsze rozporządzenie należy stosować do chorób odzwierzęcych tylko w zakresie, w jakim nie są one uregulowane przepisami szczególnymi już ustanowionymi w innych aktach Unii. Ponadto niniejsze rozporządzenie stosuje się bez uszczerbku dla przepisów przewidzianych w innych unijnych aktach ustawodawczych, np. w dziedzinie medycyny weterynaryjnej i dobrostanu zwierząt.

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1).

[2] Dyrektywa 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniająca decyzję Rady 90/424/EWG i uchylająca dyrektywę Rady 92/117/EWG (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31).

[3] Rozporządzenie (WE) nr 2160/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie zwalczania salmonelli i innych określonych odzwierzęcych czynników chorobotwórczych przenoszonych przez żywność (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 1).

[4] Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia oraz uchylająca decyzję nr 2119/98/WE (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1).

(18) Choroby występujące u zwierząt utrzymywanych przez ludzi mogą wywierać poważny wpływ na sektory rolnictwa i akwakultury, na zdrowie publiczne, na środowisko i na różnorodność biologiczną. Ponieważ jednak zwierzęta takie są utrzymywane przez ludzi, stosowanie środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania jest często w przypadku takich zwierząt łatwiejsze niż w przypadku zwierząt dzikich.

(19) Niemniej jednak choroby występujące w populacjach zwierząt dzikich mogą wywierać szkodliwy wpływ na sektory rolnictwa i akwakultury, na zdrowie publiczne, na środowisko i różnorodność biologiczną. Należy zatem zakresem niniejszego rozporządzenia objąć w takich przypadkach również zwierzęta dzikie, zarówno jako potencjalne ofiary tych chorób, jak i ich wektory. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia termin „zwierzęta dzikie" obejmuje wszystkie zwierzęta, które nie są utrzymywane przez ludzi, w tym zwierzęta bezpańskie i zdziczałe, nawet jeżeli należą one do gatunków zwykle udomowionych.

(20) Choroby zwierząt są przenoszone nie tylko drogą bezpośredniego kontaktu pomiędzy zwierzętami lub zwierzętami a ludźmi. Przenoszą się one także za pomocą dróg wodnych i powietrznych, za pomocą wektorów, takich jak owady, czy nasienie, oocyty i zarodki wykorzystywane do celów sztucznej inseminacji, dawstwa oocytów lub transferu zarodków. Również żywność i inne produkty pochodzenia zwierzęcego, takie jak skóra, futra, pióra, rogi i wszelkie inne materiały pochodzące z ciała zwierzęcia, mogą zawierać czynniki chorobotwórcze. Ponadto również inne przedmioty, takie jak pojazdy transportowe, sprzęt, pasza oraz zielonka i siano mogą rozprzestrzeniać czynniki chorobotwórcze. Z tego względu skuteczne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt muszą obejmować wszystkie możliwe drogi zakażenia i materiały z nimi związane.

(21) Choroby zwierząt mogą mieć szkodliwe skutki dla rozmieszczenia gatunków zwierząt w stanie dzikim, i w ten sposób wpływać na różnorodność biologiczną. Mikroorganizmy wywołujące takie choroby zwierząt mogą zatem być uważane za inwazyjne gatunki obce w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o różnorodności biologicznej. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu uwzględniają również różnorodność biologiczną, a zatem zakres niniejszego rozporządzenia powinien również obejmować te gatunki zwierząt i czynniki chorobotwórcze, w tym te zdefiniowane jako inwazyjne gatunki obce, które odgrywają rolę w przenoszeniu chorób objętych niniejszym rozporządzeniem lub zapadają na te choroby.

(22) W prawodawstwie Unii przyjętym przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia ustanowiono oddzielne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt lądowych i wodnych. Dyrektywa Rady 2006/88/WE[1] ustanawia przepisy szczególne dotyczące zwierząt wodnych. Jednak w większości przypadków główne zasady dotyczące dobrego zarządzania zdrowiem zwierząt i dobrych praktyk hodowli zwierząt mają zastosowanie do obydwu grup gatunków zwierząt. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem obejmować zarówno zwierzęta lądowe, jak i wodne, oraz dostosować, w stosownych przypadkach, przepisy w zakresie zdrowia zwierząt. Jednak w przypadku niektórych kwestii, w szczególności rejestracji i zatwierdzania zakładów oraz identyfikowalności i przemieszczania zwierząt w obrębie terytorium Unii, w niniejszym rozporządzeniu stosuje się podejście przyjęte w przeszłości, zgodnie z którym ustanawia się oddzielne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt lądowych i wodnych z uwagi na ich odmienne środowisko życia i w związku z tym odmienne wymagania dotyczące ochrony zdrowia.

[1] Dyrektywa Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób ustanawia szczegółowe przepisy dotyczące zwierząt wodnych.(Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14).

(23) Prawodawstwo Unii poprzedzające przyjęcie niniejszego rozporządzenia, w szczególności dyrektywa Rady 92/65/EWG[1], określa również podstawowe przepisy w zakresie zdrowia zwierząt dla innych gatunków zwierząt nieobjętych innymi aktami unijnymi, takich jak gady, płazy, ssaki morskie i inne, które nie są zwierzętami wodnymi ani lądowymi zgodnie z definicjami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu. Zazwyczaj takie gatunki nie stanowią znacznego ryzyka dla zdrowia ludzi lub innych zwierząt i dlatego zastosowanie mają do nich, o ile w ogóle, nieliczne przepisy w zakresie zdrowia zwierząt. Aby uniknąć zbędnego obciążenia administracyjnego i kosztów, niniejsze rozporządzenie powinno zastosować podejście przyjęte w przeszłości, tj. określić ramy prawne umożliwiające ustanowienie szczegółowych przepisów w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczania takich zwierząt i ich produktów, jeżeli jest to konieczne z uwagi na występujące ryzyka.

(24) Ludzie często utrzymują w swoich gospodarstwach domowych niektóre gatunki zwierząt jako zwierzęta domowe, aby dotrzymywały im towarzystwa. Utrzymywanie takich zwierząt domowych – w tym ozdobnych zwierząt wodnych w gospodarstwach domowych – do celów czysto prywatnych, w pomieszczeniach i na zewnątrz, zazwyczaj stwarza mniejsze ryzyko dla zdrowia w porównaniu z innymi sposobami utrzymywania lub przemieszczania zwierząt na większą skalę, tak jak ma to miejsce w rolnictwie, akwakulturze, w schroniskach dla zwierząt oraz ogólnie przy transporcie zwierząt. Do tego rodzaju zwierząt domowych nie należy zatem stosować wymagań ogólnych dotyczących rejestracji, prowadzenia dokumentacji i przemieszczania w obrębie terytorium Unii, ponieważ stanowiłoby to nieuzasadnione obciążenie administracyjne i koszty. Wymagania w zakresie rejestracji i prowadzenia dokumentacji nie powinny więc mieć zastosowania do posiadaczy zwierząt domowych. Ponadto przepisy szczególne powinny obowiązywać w odniesieniu do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych w obrębie terytorium Unii.

---

[1] Dyrektywa Rady 92/65/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. ustanawiająca wymagania dotyczące zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych wymaganiami dotyczącymi zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 268 z 14.9.1992, s. 54).

(25) Niektóre określone grupy zwierząt, do których mają zastosowanie przepisy szczególne w zakresie zdrowia zwierząt ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, należy z uwagi na różnorodność danej grupy umieścić w wykazie w załączniku jako gatunek. Ma to miejsce w przypadku grupy ssaków o kończynach zakończonych kopytami, które są klasyfikowane jako kopytne. Wykaz takich zwierząt może wymagać w przyszłości zmian z uwagi na zmiany w taksonomii. W celu uwzględnienia tego rodzaju zmian należy zatem przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia zgodnie z art. 290 TFUE aktów w odniesieniu do wykazu zwierząt kopytnych zamieszczonego w załączniku III do niniejszego rozporządzenia.

(26) Nie wszystkim przenośnym chorobom zwierząt można lub powinno się zapobiegać i je zwalczać poprzez stosowanie środków regulacyjnych; na przykład, jeżeli choroba jest zbyt powszechnie rozprzestrzeniona, jeżeli nie są dostępne narzędzia diagnostyczne lub jeżeli sektor prywatny może wprowadzić środki, by samodzielnie zwalczać chorobę. Środki regulacyjne mające na celu zapobieganie przenośnym chorobom zwierząt i ich zwalczanie mogą mieć poważne skutki gospodarcze dla odpowiednich sektorów i mogą powodować zakłócenia w handlu. Jest zatem niezmiernie ważne, aby środki te były stosowane jedynie wówczas, gdy są proporcjonalne i konieczne, na przykład gdy choroba stwarza – lub podejrzewa się, że może stwarzać – istotne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego.

(27) Ponadto środki zapobiegawcze i środki zwalczania dotyczące przenośnych chorób zwierząt powinny być dostosowane do poszczególnych chorób, tak aby odpowiadały jej specyficznemu profilowi epidemiologicznemu, jej konsekwencjom oraz jej rozmieszczeniu na terytorium Unii. Przepisy dotyczące zapobiegania i zwalczania, mające zastosowanie do każdego z tych środków, powinny być zatem dostosowane do danej choroby.

(28) W przypadku przenośnych chorób zwierząt stan choroby zwykle łączy się z klinicznymi lub patologicznymi objawami zakażenia. Jednak na potrzeby niniejszego rozporządzenia, które ma służyć opanowywaniu rozprzestrzeniania się i likwidacji niektórych przenośnych chorób zwierząt, należy rozszerzyć definicję choroby, tak aby objąć nią innych nosicieli czynników chorobotwórczych.

(29) Niektóre przenośne choroby zwierząt nie przenoszą się łatwo na inne zwierzęta ani na ludzi, a co za tym idzie, nie czynią szkód na dużą skalę w gospodarce czy w różnorodności biologicznej. Nie stanowią zatem poważnego zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii i dlatego, jeżeli zachodzi taka potrzeba, można je regulować za pomocą przepisów krajowych.

(30) W przypadku przenośnych chorób zwierząt, które nie są objęte środkami ustanowionymi na poziomie Unii, lecz które mają pewne gospodarcze znaczenie dla sektora prywatnego na poziomie lokalnym, sektor ten powinien – z pomocą właściwych organów państw członkowskich – podjąć działania mające na celu zapobieganie takim chorobom lub ich zwalczanie, na przykład poprzez środki samoregulacji lub opracowanie kodeksów praktyk.

(31) W odróżnieniu od przenośnych chorób zwierząt opisanych w motywach 29 i 30 wysoce przenośne choroby zwierząt mogą z łatwością rozprzestrzeniać się ponad granicami, a jeżeli są przy tym chorobami odzwierzęcymi, mogą wywierać wpływ na zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności. Z tego względu wysoce przenośne choroby zwierząt i choroby odzwierzęce należy objąć zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

(32) Wzrasta oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, rozumiana jako zdolność mikroorganizmów do przeżycia lub rozwijania się przy stężeniu środka przeciwdrobnoustrojowego, które zazwyczaj wystarcza do powstrzymania lub zabicia mikroorganizmów tego samego gatunku. W działaniu nr 5 zalecanym w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Plan działania na rzecz zwalczania rosnącego zagrożenia związanego z opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe" podkreślono zapobiegawczą rolę, jaką ma odgrywać niniejsze rozporządzenie i oczekiwane w związku z tym zmniejszenie stosowania antybiotyków u zwierząt. Oporność mikroorganizmów na środki przeciwdrobnoustrojowe, na które mikroorganizmy te wcześniej reagowały, komplikuje leczenie chorób zakaźnych u ludzi i zwierząt, a tym samym może stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt.
W rezultacie drobnoustroje, które rozwinęły oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe, należy traktować jak choroby przenośne, a co za tym idzie, objąć zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. Pozwoli to w stosownych i koniecznych przypadkach podjąć działania w zakresie zwalczania organizmów opornych na środki przeciwdrobnoustrojowe.

(33) Nowe zagrożenia związane z niektórymi chorobami lub gatunkami mogą się rozwijać w szczególności ze względu na zmiany w strukturze handlu, w środowisku, zmianę klimatu, zmiany w hodowli zwierząt i tradycjach rolniczych, a także na skutek zmian społecznych. Postęp w nauce może również poszerzać wiedzę na temat istniejących chorób i zwiększać świadomość o nich. Ponadto choroby i gatunki, które obecnie odgrywają znaczącą rolę, mogą stracić na znaczeniu w przyszłości. Z tego względu zakres niniejszego rozporządzenia powinien być szeroki, a ustanowione przepisy powinny koncentrować się na chorobach o dużym znaczeniu dla społeczeństwa. OIE, przy wsparciu Komisji Europejskiej, opracowała analizę pt. „Listing and categorisation of priority animal diseases, including those transmissible to humans" („Sporządzanie wykazów i klasyfikacji najważniejszych chorób zwierząt, w tym chorób przenoszących się lub przenoszonych na ludzi) oraz narzędzie temu służące„ w celu opracowania systemu priorytetyzacji i kategoryzacji chorób. Narzędzie to jest przykładem systematycznego podejścia do gromadzenia i oceny informacji na temat chorób zwierząt.

(34) Konieczne jest ustanowienie zharmonizowanego wykazu przenośnych chorób zwierząt („choroby umieszczone w wykazie"), które stwarzają ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii, niezależnie od tego, czy będzie to ryzyko dla całej Unii, czy jedynie dla jej części. Pięć chorób zidentyfikowanych już w niniejszym rozporządzeniu należy uzupełnić wykazem chorób zamieszczonych w załączniku. Komisja powinna dokonywać przeglądu tego załącznika i zmieniać go zgodnie z zestawem kryteriów. Komisji należy zatem zgodnie z art. 290 TFUE przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zmieniających ten załącznik.

(35) W przyszłości mogą wystąpić choroby, które mogą stanowić potencjalne poważne ryzyko dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt i mieć skutki dla zdrowia, gospodarki lub środowiska. Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze do ustanawiania w odniesieniu do takich nowo występujących chorób środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania, aby przyjmowała odpowiednie środki w celu zaradzenia ewentualnym negatywnym skutkom takich chorób, nawet jeżeli nie przeprowadzono pełnej oceny pod kątem ich ewentualnego umieszczenia w wykazie. Takie środki pozostają bez uszczerbku dla środków nadzwyczajnych i mogą być dalej stosowane w odniesieniu do nowo występujących chorób w oczekiwaniu na decyzję o ich umieszczeniu w wykazie.

(36) Choroby umieszczone w wykazie będą wymagały odmiennego podejścia pod względem zarządzania. Niektóre wysoce zaraźliwe choroby, które obecnie nie występują w Unii, wymagają rygorystycznych środków, aby likwidować je natychmiast, gdy tylko się pojawią. W przypadkach gdy choroby takie nie zostaną zlikwidowane natychmiast i staną się endemiczne, konieczny będzie obowiązkowy długoterminowy program likwidacji. W przypadku innych chorób, które mogą już występować na części terytorium Unii, konieczna jest ich obowiązkowa lub nieobowiązkowa likwidacja. W tych przypadkach należy wprowadzić ograniczenia przemieszczania zwierząt i produktów, takie jak zakaz przemieszczania na obszary dotknięte chorobą i z tych obszarów, lub po prostu przeprowadzać badania danych zwierząt lub produktów przed wysyłką. W innych przypadkach wystarczające może okazać się wprowadzenie programu nadzoru rozmieszczenia określonej choroby, bez podejmowania dalszych środków.

(37) Należy ustalić kryteria w celu zapewnienia, by przy określaniu, które z przenośnych chorób zwierząt należy umieścić w wykazie do celów niniejszego rozporządzenia, uwzględnione zostały wszystkie istotne kwestie.

(38) Przepisy ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w zakresie zapobiegania chorobom i ich zwalczania dotyczące określonych przenośnych chorób zwierząt należy stosować w odniesieniu do gatunków zwierząt, które mogą przenosić daną chorobę, ponieważ na nią zapadają lub pełnią rolę jej wektora. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia, należy ustanowić zharmonizowany wykaz gatunków, w odniesieniu do których należy stosować na poziomie Unii środki w odniesieniu do określonych chorób umieszczonych w wykazie („gatunki umieszczone w wykazie"), a Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanowienia takiego wykazu.

(39) Proces kategoryzacji powinien opierać się na zdefiniowanych uprzednio kryteriach, takich jak profil danej choroby umieszczonej w wykazie, rozmiary jej wpływu na zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne, na dobrostan zwierząt i na gospodarkę Unii, ryzyko jej rozprzestrzenienia się oraz dostępność środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania w odniesieniu do tej choroby umieszczonej w wykazie. Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w zakresie określania, które choroby umieszczone w wykazie podlegają którym przepisom.

(40) Przepisy takie powinny obowiązywać w odniesieniu do: chorób umieszczonych w wykazie, które zwykle nie występują w Unii i po wykryciu których bezwzględnie konieczne jest wprowadzenie natychmiastowych środków ich likwidacji, jak w przypadku klasycznego pomoru świń; chorób umieszczonych w wykazie, w przypadku których konieczne jest zwalczanie we wszystkich państwach członkowskich w celu ich likwidacji w całej Unii – można do nich zaliczyć takie choroby jak bruceloza; chorób umieszczonych w wykazie, które mają znaczenie dla niektórych państw członkowskich i w odniesieniu do których potrzebne są środki, aby zapobiec ich rozprzestrzenieniu się na części Unii, które oficjalnie są od nich wolne lub które mają programy likwidacji danej choroby umieszczonej w wykazie – można do nich zaliczyć takie choroby jak zakaźne zapalenie nosa i tchawicy bydła; chorób umieszczonych w wykazie, w odniesieniu do których potrzebne są środki, aby zapobiec ich rozprzestrzenieniu się z uwagi na ich wystąpienie w Unii lub przemieszczanie między państwami członkowskimi – można do nich zaliczyć takie choroby jak niedokrwistość zakaźna koni; a także chorób umieszczonych w wykazie, w odniesieniu do których zachodzi konieczność nadzoru na terytorium Unii – można do nich zaliczyć takie choroby jak wąglik.

(41) Profil danej choroby może się zmieniać, podobnie jak związane z nią ryzyko oraz inne okoliczności. W takich przypadkach uprawnienia wykonawcze powierzone Komisji powinny obejmować również uprawnienie do modyfikacji kategorii, do której zalicza się daną chorobę, a tym samym tego, jakim środkom dana choroba jest objęta.

(42) Podmioty zajmujące się zwierzętami mają najlepsze możliwości obserwowania zwierząt i zapewnienia, aby były one zdrowe oraz monitorowania produktów, za które odpowiadają. Powinny one zatem w pierwszym rzędzie odpowiadać za realizowanie środków w zakresie zapobiegania chorobom i opanowywania rozprzestrzeniania się chorób wśród zwierząt oraz monitorowania produktów, za które odpowiadają.

(43) Bioasekuracja jest jednym z głównych narzędzi zapobiegania chorobom, jakimi dysponują podmioty i inne osoby pracujące ze zwierzętami, do zapobiegania wprowadzaniu przenośnych chorób zwierząt do populacji zwierząt, rozwojowi tych chorób w tej populacji i ich rozprzestrzenianiu się. Znaczenie bioasekuracji podkreślono również w ocenie skutków regulacji dotyczącej przyjęcia niniejszego rozporządzenia, w której zostały szczegółowo ocenione potencjalne skutki. Przyjęte środki bioasekuracji powinny być wystarczająco elastyczne, odpowiadać rodzajowi produkcji i gatunkom lub kategoriom objętych nimi zwierząt oraz uwzględniać warunki lokalne oraz postęp techniczny. Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze do ustanawiania minimalnych wymagań niezbędnych do jednolitego stosowania środków bioasekuracji w państwach członkowskich. Niemniej jednak w mocy podmiotów, państw członkowskich lub Komisji zawsze powinna pozostawać promocja profilaktyki chorób przenośnych dzięki wyższym normom bioasekuracji poprzez opracowanie własnych wytycznych do dobrych praktyk. O ile bioasekuracja może wymagać pewnych inwestycji z góry, rezultat w postaci zmniejszenia występowania choroby zwierząt powinien być zachętą dla podmiotów.

(44) Produkty biobójcze, takie jak środki dezynfekujące stosowane w weterynarii lub w obszarach związanych z żywnością i paszą, insektycydy, środki odstraszające lub rodentycydy odgrywają ważną rolę w strategiach bioasekuracji stosowanych w gospodarstwach i w trakcie przewozu zwierząt. Należy je zatem uznać za element bioasekuracji.

(45) Wiedza na temat zdrowia zwierząt, w tym znajomość objawów chorób, ich skutków i ewentualnych środków zapobiegania, w tym środków bioasekuracji, leczenia i zwalczania, jest wstępnym warunkiem efektywnego zarządzania zdrowiem zwierząt i ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wczesnego wykrywania chorób zwierząt. Podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami powinny zatem nabyć taką wiedzę w odpowiednim zakresie. Wiedzę tę można nabyć różnymi sposobami, na przykład w drodze kształcenia formalnego, ale również poprzez system doradztwa rolniczego funkcjonujący w sektorze rolnym, lub przez szkolenie nieformalne, w które cenny wkład mogą wnosić krajowe i unijne stowarzyszenia rolników i inne organizacje.

(46) Lekarze weterynarii i specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych odgrywają kluczową rolę we wszystkich kwestiach związanych z zarządzaniem zdrowiem zwierząt, w niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić ogólne przepisy dotyczące pełnionej przez nich roli i ich obowiązków.

(47) Lekarze weterynarii mają wykształcenie i kwalifikacje zawodowe, które poświadczają, że zdobyli odpowiedni poziom wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych, między innymi, do diagnozowania chorób i leczenia zwierząt. Ponadto w niektórych państwach członkowskich, z powodów historycznych lub z braku lekarzy weterynarii specjalizujących się w chorobach zwierząt wodnych, istnieje wyspecjalizowany zawód określany jako „specjalista ds. zdrowia zwierząt wodnych”. Specjaliści ci zwykle nie są lekarzami weterynarii, lecz zajmują się zdrowiem zwierząt wodnych. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem uwzględnić decyzję tych państw członkowskich, które uznają ten zawód. W tych przypadkach na specjalistach ds. zdrowia zwierząt wodnych w ich szczególnej dziedzinie pracy powinny spoczywać takie same zadania i obowiązki jak na lekarzach weterynarii. Takie podejście jest zgodne z Kodeksem zdrowia zwierząt wodnych OIE.

(48) Państwa członkowskie, a w szczególności ich właściwe organy odpowiedzialne za zdrowie zwierząt, należą do głównych podmiotów zajmujących się zapobieganiem przenośnym chorobom zwierząt i ich zwalczaniem. Właściwy organ ds. zdrowia zwierząt odgrywa ważną rolę w zakresie nadzoru, likwidacji chorób, środków zwalczania chorób, planów gotowości i upowszechniania wiedzy na temat chorób, ułatwiania przemieszczania zwierząt, a także w zakresie handlu międzynarodowego poprzez wystawianie świadectw zdrowia zwierząt. Aby móc wypełniać swoje zadania wynikające z niniejszego rozporządzenia, państwa członkowskie muszą mieć dostęp do odpowiednich zasobów finansowych, infrastruktury i personelu na całym swoim terytorium, w tym do odpowiednich możliwości laboratoryjnych oraz wiedzy naukowej i innej właściwej wiedzy fachowej.

(49) Z uwagi na ograniczone zasoby właściwe organy nie zawsze są w stanie wykonywać wszystkie czynności wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia. Z tego względu niezbędne jest ustanowienie podstawy prawnej do przekazywania uprawnień do przeprowadzania pewnych czynności lekarzom weterynarii, którzy nie są urzędowymi lekarzami weterynarii. Z tego samego powodu państwa członkowskie powinny mieć możliwość upoważnienia osób fizycznych lub prawnych do wykonywania określonych czynności na określonych warunkach.

(50) W celu zapewnienia, aby zostały określone niezbędne warunki dotyczące powszechnego stosowania środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania w całej Unii, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w zakresie przekazywania przeprowadzania innych czynności, które właściwy organ może przekazać lekarzom weterynarii innym niż urzędowi lekarze weterynarii.

(51) Optymalne zarządzanie zdrowiem zwierząt można osiągnąć jedynie we współpracy z posiadaczami zwierząt, podmiotami, lekarzami weterynarii, specjalistami ds. zdrowia zwierząt, innymi zainteresowanymi stronami i partnerami handlowymi. Aby zapewnić ich wsparcie, należy w sposób jasny, przejrzysty i integracyjny zorganizować procedury podejmowania decyzji i stosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

(52) Właściwy organ powinien również podejmować odpowiednie kroki w celu regularnego informowania społeczeństwa, zwłaszcza gdy istnieją uzasadnione powody, aby podejrzewać, że zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego mogą stanowić ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego lub gdy sprawa leży w interesie publicznym. W takich przypadkach dane zwierzęta lub produkty mogą pochodzić z Unii lub być wwożone spoza Unii. W przypadku produktów mogą być one również przywożone do Unii wraz z bagażem osobistym osób przybywających spoza Unii. Co za tym idzie, informacje przekazywane obywatelom powinny obejmować również ryzyko związane z takimi sytuacjami.

(53) Aby uniknąć uwalniania czynników chorobotwórczych z laboratoriów, instytutów i innych placówek zajmujących się czynnikami chorobotwórczymi, ważne jest, aby w obiektach tych wprowadzono odpowiednie środki w zakresie bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i zabezpieczenia przed tymi czynnikami. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem ustanowić środki bezpieczeństwa, których należy przestrzegać w trakcie zajmowania się czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi lub w trakcie ich transportu. Obowiązek ustanowiony w tym zakresie powinien mieć zastosowanie również do wszystkich osób prawnych lub fizycznych biorących udział w tego rodzaju działalności. W celu zapewnienia przestrzegania norm bezpieczeństwa w trakcie zajmowania się wysoce zaraźliwymi czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do środków bezpieczeństwa w tych laboratoriach, instytutach i placówkach oraz w odniesieniu do przemieszczania czynników chorobotwórczych.

(54) Wczesne wykrywanie chorób i jasny łańcuch powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie mają podstawowe znaczenie dla efektywnego zwalczania chorób. W celu uzyskania skutecznej i szybkiej reakcji państwa członkowskie powinny zapewnić, by właściwy organ był natychmiast powiadamiany o każdym podejrzeniu lub potwierdzeniu wystąpienia ogniska niektórych chorób umieszczonych w wykazie.

(55) Lekarze weterynarii odgrywają główną rolę w badaniu chorób i są jednym z głównych ogniw łączących podmioty i właściwy organ. Powinni oni zatem być powiadamiani przez dane podmioty o przypadkach nietypowych upadków zwierząt, innych poważnych problemach związanych z chorobą lub o znacznym spadku wskaźników produkcji o nieustalonej przyczynie.

(56) W celu zapewnienia skutecznego i sprawnego powiadamiania o nietypowych upadkach i innych objawach poważnych chorób oraz wyjaśnienia różnych okoliczności związanych z takimi upadkami i objawami, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do kryteriów, na podstawie których ustala się, kiedy mają miejsce istotne okoliczności wymagające powiadomienia, oraz – w stosownych przypadkach – w odniesieniu do przepisów dotyczących dalszego dochodzenia.

(57) W przypadku niektórych chorób umieszczonych w wykazie jest bardzo ważne, aby państwo członkowskie natychmiast powiadamiało Komisję i inne państwa członkowskie o wystąpieniu ogniska choroby na jego terytorium. Takie powiadamianie umożliwi państwom sąsiadującym lub innym dotkniętym państwom członkowskim, w razie konieczności, wprowadzenie środków ostrożności.

(58) Z drugiej strony, w przypadku niektórych chorób natychmiastowe powiadamianie i podjęcie działań nie jest niezbędne. W takich przypadkach zbieranie informacji i sprawozdawczość dotyczące wystąpienia tego rodzaju chorób mają istotne znaczenie dla kontrolowania sytuacji pod względem choroby, a w razie potrzeby umożliwia wprowadzenie środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania. To wymaganie w zakresie sprawozdawczości może mieć również zastosowanie do chorób, które są przedmiotem unijnego powiadamiania, lecz w przypadku których do wprowadzenia skutecznych środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania potrzebne są dodatkowe informacje. W celu zapewnienia, by w odpowiednich terminach były zbierane prawidłowe informacje i dane potrzebne do zapobiegania rozprzestrzenianiu się poszczególnych chorób lub do ich zwalczania, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do kwestii podlegających sprawozdawczości.

(59) Jednym z głównych celów powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie jest zebranie wiarygodnych, przejrzystych i dostępnych danych epidemiologicznych. Należy ustanowić na poziomie Unii komputerowy interaktywny system informacyjny służący skutecznemu gromadzeniu danych z nadzoru i zarządzaniu nimi w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, a w stosownych przypadkach – w odniesieniu do nowo występujących chorób lub patogenów opornych na środki przeciwdrobnoustrojowe. System ten powinien sprzyjać optymalnej dostępności danych, ułatwianiu ich wymiany i ograniczeniu obciążeń administracyjnych właściwych organów w państwach członkowskich poprzez połączenie powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie w Unii i na poziomie międzynarodowym w jeden proces (zarządzany za pomocą bazy danych OIE). Należy także przedsięwziąć kroki w celu zapewnienia spójności z wymianą informacją zgodnie z dyrektywą 2003/99/WE.

(60) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów Unii dotyczących powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie utworzenia wykazu chorób, które stanowić mają przedmiot powiadamiania unijnego i sprawozdawczości unijnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, oraz w zakresie ustanowienia niezbędnych procedur, formatów, wymiany danych i informacji związanych z powiadamianiem o chorobach i sprawozdawczością w ich zakresie.

(61) Nadzór jest jednym z podstawowych elementów polityki zwalczania chorób. Powinien on umożliwiać wczesne wykrywanie przenośnych chorób zwierząt i sprawne powiadamianie o nich, dzięki któremu zainteresowany sektor i właściwy organ będą mogły na czas wprowadzić, o ile to wykonalne, środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania, oraz który pozwoli zlikwidować daną chorobę. Ponadto powinien on dostarczać informacji na temat statusu zdrowotnego zwierząt w każdym państwie członkowskim i na terenie Unii, potwierdzając tym samym poświadczenie stanu wolnego od choroby oraz ułatwiając handel z państwami trzecimi.

(62) Podmioty regularnie obserwują swoje zwierzęta i są w stanie najłatwiej wykryć nietypowe upadki zwierząt lub inne poważne objawy choroby. Podmioty są zatem podstawą wszelkiego nadzoru i mają kluczowe znaczenie dla nadzoru sprawowanego przez właściwy organ.

(63) Aby zapewnić ścisłą współpracę i wymianę informacji między podmiotami a lekarzami weterynarii lub specjalistami ds. zdrowia zwierząt wodnych oraz aby uzupełnić nadzór sprawowany przez podmioty, zakłady powinny, w zależności od rodzaju danej produkcji i innych istotnych czynników, podlegać kontrolom stanu zdrowia zwierząt. W celu zapewnienia jednolitych warunków przeprowadzania kontroli stanu zdrowia zwierząt, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określania minimalnych wymagań.

(64) Bardzo ważne jest, aby właściwy organ dysponował systemem nadzoru w odniesieniu do objętych nadzorem chorób umieszczonych w wykazie. Powinno to również mieć zastosowanie do nowo występujących chorób, w przypadku których należy ocenić potencjalne ryzyko dla zdrowia oraz zebrać dane epidemiologiczne na potrzeby tej oceny. Aby zapewnić jak najlepsze wykorzystanie zasobów, należy gromadzić informacje, dzielić się nimi i wykorzystywać je w najskuteczniejszy i najbardziej efektywny sposób.

(65) Metodykę nadzoru, jego częstotliwość i intensywność należy dostosować do poszczególnych chorób oraz uwzględnić konkretny cel nadzoru, status zdrowotny zwierząt w przedmiotowej strefie i wszelki dodatkowy nadzór sprawowany przez podmioty. Zakres odpowiednich działań dotyczących nadzoru epidemiologicznego mógłby obejmować zwykłe powiadomienie i zgłoszenie wystąpienia lub podejrzenia jednej z chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występującej choroby, lub innych anomalii, takich jak nietypowe upadki zwierząt lub inne objawy choroby, aż po szczegółowy i kompleksowy program nadzoru, który zwykle zawierałby dodatkowe schematy pobierania próbek i wykonywania badań.

(66) W zależności od profilu epidemiologicznego choroby oraz odpowiednich czynników ryzyka konieczne może być ustanowienie szczegółowego programu nadzoru obejmującego określone i ustrukturyzowane działania. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny opracować ukierunkowane programy nadzoru. W przypadku gdy takie programy mają znaczenie dla całej Unii, należy ustanowić przepisy dotyczące zharmonizowanego stosowania takich programów.

(67) Programy takie powinny być spójne z celami Unii, a zatem koordynowane na szczeblu unijnym. W tym celu powinny być przedkładane Komisji. Ponadto państwa członkowskie realizując takie szczegółowe programy nadzoru powinny również regularnie przedstawiać Komisji sprawozdania z wyników tych programów nadzoru. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania programów nadzoru należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie utworzenia wykazu chorób objętych programami nadzoru oraz ustanowienia zharmonizowanych procedur, formatów, danych, wymiany informacji oraz kryteriów, które mają być stosowane do oceny programów nadzoru.

(68) Często niezbędne będzie podanie szczegółów dotyczących odpowiedniego formatu nadzoru dla różnych chorób, począwszy od tych chorób, w przypadku których nadzór może być ograniczony do działań, takich jak składanie sprawozdań i powiadamianie, aż po choroby, w przypadku których powinien zostać ustanowiony wyczerpujący ogólnounijny szczegółowy program nadzoru. Należy zatem przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do koncepcji nadzoru, kryteriów ustalania znaczenia choroby, która ma zostać objęta programem nadzoru mającym znaczenie dla Unii oraz urzędowego potwierdzania wystąpienia ognisk choroby, definicji przypadków danych chorób oraz wymagań dotyczących programów nadzoru w zakresie ich treści, informacji, które należy zawrzeć w takich programach, i okresu ich stosowania.

(69) W przypadku państw członkowskich, które nie są wolne lub o których nie wiadomo, czy są wolne od chorób umieszczonych w wykazie, objętych środkami likwidacji choroby określonymi w niniejszym rozporządzeniu, należy wymagać, aby ustanowiły one obowiązkowe programy likwidacji w celu likwidacji tych chorób, których likwidacja jest na terenie Unii obowiązkowa.

(70) Z drugiej strony istnieją choroby będące przedmiotem zainteresowania Unii, co do których nie jest jednak niezbędne wymaganie od państw członkowskich, aby je zlikwidowały. Państwa członkowskie powinny mieć swobodę ustanowienia nieobowiązkowych programów likwidacji takich chorób, jeżeli uznają, że taka likwidacja jest dla nich istotna. Takie nieobowiązkowe programy likwidacji chorób byłyby uznawane na szczeblu unijnym i wiązałby się z zastosowaniem niektórych odpowiednich środków zwalczania chorób. Mogą one również pozwolić danemu państwu członkowskiemu, z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Komisję, na wprowadzenie wymagania przedstawienia określonych gwarancji przy przyjmowaniu zwierząt z innych państw członkowskich lub z państw trzecich.

(71) W celu zapewnienia jednolitych warunków realizacji programów likwidacji choroby, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania procedur przedkładania takich programów, wskaźników ich skuteczności i sprawozdawczości.

(72) Ponadto państwo członkowskie powinno mieć możliwość deklarowania całego swojego terytorium, jego stref lub kompartmentów jako wolnych od jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, które są objęte przepisami dotyczącymi obowiązkowych lub nieobowiązkowych programów likwidacji, tak aby było ono chronione przed wprowadzeniem takich chorób umieszczonych w wykazie z innych części Unii lub z państw trzecich, lub z terytoriów. Należy zatem w tym celu ustanowić jasną zharmonizowaną procedurę, w tym niezbędne kryteria statusu obszaru wolnego od choroby. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania dotyczących uznawania statusu obszaru wolnego od choroby w Unii, niezbędne jest urzędowe zatwierdzenie takiego statusu obszaru wolnego od choroby, Komisji należy zatem powierzyć uprawnienia wykonawcze w zakresie zatwierdzania takiego statusu.

(73) OIE wprowadziła pojęcie podziału na kompartmenty w ramach Kodeksu zdrowia zwierząt lądowych oraz Kodeksu zdrowia zwierząt wodnych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (zwanych dalej „kodeksami OIE”). W prawodawstwie Unii poprzedzającym przyjęcie niniejszego rozporządzenia pojęcie to jest uznawane jedynie w odniesieniu do określonych gatunków zwierząt i chorób, określonych w przepisach szczególnych Unii, a mianowicie dotyczących grypy ptaków i chorób zwierząt wodnych. W niniejszym rozporządzeniu należy stworzyć możliwość stosowania systemu kompartmentów w odniesieniu do innych gatunków zwierząt i chorób. W celu określenia szczegółowych warunków i przepisów dotyczących uznawania i zatwierdzenia kompartmentów oraz dotyczących ich wymagań należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów.

(74) Państwa członkowskie powinny publicznie ogłosić, które z ich terytoriów, stref i kompartmentów są wolne od choroby, aby poinformować partnerów handlowych i ułatwiać handel.

(75) W celu określenia szczegółowych warunków uznawania statusu obszaru wolnego od choroby należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do kryteriów i warunków uzyskania takiego statusu, dowodów potrzebnych do wykazania stanu wolnego od choroby, środków szczególnych zapobiegania chorobom i ich zwalczania, w tym – w stosownych przypadkach – statusu nieszczepione, ograniczeń, informacji, które należy dostarczyć, odstępstw i warunków dotyczących utrzymania, zawieszenia, cofnięcia lub przywrócenia statusu obszaru wolnego od choroby.

(76) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania procedur uzyskiwania statusu obszaru wolnego od choroby, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie określania chorób umieszczonych w wykazie, które mogą zostać objęte podziałem na kompartmenty oraz w zakresie ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących formatów wykorzystywanych do składania wniosków i wymiany informacji.

(77) Obecność populacji zwierząt całkowicie nieodpornych, podatnych na niektóre choroby umieszczone w wykazie, wymaga stałego upowszechniania wiedzy na temat chorób i gotowości na wypadek ich wystąpienia. Plany gotowości okazały się być w przeszłości jednym z decydujących narzędzi zapewniających skuteczne zwalczanie chorób w sytuacjach nadzwyczajnych. W celu zapewnienia dostępności takiego skutecznego i efektywnego narzędzia zwalczania chorób w sytuacjach nadzwyczajnych oraz tego, by było ono wystarczająco elastycznie dostosowywane do sytuacji nadzwyczajnych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do ustalania przepisów niezbędnych do realizacji planów gotowości.

(78) W przeszłości w sytuacjach kryzysowych w dziedzinie zdrowia zwierząt korzystne okazywało się posiadanie konkretnych, szczegółowych i umożliwiających szybką reakcję procedur zarządzania sytuacjami nadzwyczajnymi związanymi z chorobą. Te procedury organizacyjne powinny zapewnić szybkie i skuteczne reagowanie oraz powinny poprawić koordynację wysiłków wszystkich zaangażowanych stron, a w szczególności właściwych organów i zainteresowanych stron. O ile to wykonalne i stosowne, powinny one obejmować również współpracę z właściwymi organami sąsiadujących państw członkowskich oraz państw trzecich i terytoriów.

(79) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie planów gotowości w rzeczywistych sytuacjach nadzwyczajnych, należy przeprowadzać ćwiczenia danych systemów i testować ich działanie. W tym celu właściwe organy państw członkowskich powinny przeprowadzać ćwiczenia symulacyjne we współpracy z właściwymi organami sąsiednich państw członkowskich oraz państw trzecich i terytoriów, tam gdzie to wykonalne i właściwe.

(80) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania planów gotowości i ćwiczeń symulacyjnych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie określania przepisów dotyczących praktycznej realizacji tych planów i ćwiczeń.

(81) Weterynaryjne produkty lecznicze, takie jak szczepionki, surowice odpornościowe o wysokim mianie przeciwciał i środki przeciwdrobnoustrojowe, odgrywają ważną rolę w zapobieganiu przenośnym chorobom zwierząt i ich zwalczaniu. W ocenie skutków regulacji przeprowadzonej w kontekście przyjęcia niniejszego rozporządzenia podkreślono w szczególności znaczenie szczepionek jako narzędzia zapobiegania chorobom zwierząt, ich zwalczania i likwidacji.

(82) Jednak strategie zwalczania niektórych przenośnych chorób zwierząt wymagają, aby stosowanie niektórych weterynaryjnych produktów leczniczych było zakazane lub ograniczone, ponieważ ich stosowanie zmniejszyłoby skuteczność tych strategii. Na przykład niektóre weterynaryjne produkty lecznicze mogą maskować oznaki choroby, uniemożliwiać rozpoznanie czynnika chorobotwórczego lub utrudniać szybką i różnicową diagnozę, zagrażając tym samym prawidłowemu wykryciu choroby.

(83) Niemniej jednak te strategie zwalczania mogą znacznie się różnić w zależności od choroby umieszczonej w wykazie. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić przepisy dotyczące stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych do celów zapobiegania określonych chorobom umieszczonym w wykazie i ich zwalczania oraz w odniesieniu do zharmonizowanych kryteriów, które należy brać pod uwagę przy ustalaniu, czy należy stosować szczepionki, surowice odpornościowe o wysokim mianie przeciwciał i środki przeciwdrobnoustrojowe, a jeżeli tak, to w jaki sposób. W celu zapewnienia elastycznego podejścia oraz uwzględnienia specyfiki poszczególnych chorób umieszczonych w wykazie i dostępności skutecznego leczenia należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów dotyczących ograniczeń, zakazów lub obowiązków stosowania niektórych weterynaryjnych produktów leczniczych w ramach zwalczania określonych chorób umieszczonych w wykazie. W pilnych przypadkach oraz aby zareagować na nowo występujące ryzyko o potencjalnie wysoce szkodliwych skutkach dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, gospodarki, społeczeństwa lub środowiska, należy umożliwić przyjmowanie środków w tym zakresie w trybie pilnym.

(84) W następstwie wniosków zawartych w opinii ekspertów na temat banków szczepionek lub odczynników diagnostycznych w odniesieniu do głównych chorób zwierząt należy również podjąć kroki, aby umożliwić Unii i państwom członkowskim tworzenie rezerw antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które stanowią poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego. Utworzenie unijnego banku antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych przyczyniłoby się do realizacji celów Unii w zakresie zdrowia zwierząt, ponieważ umożliwiłoby szybkie i skuteczne reagowanie w momencie zapotrzebowania na zasoby banku i pozwoliłoby na efektywne korzystanie z ograniczonych zasobów.

(85) W celu zapewnienia takiego szybkiego i skutecznego reagowania należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do ustanawiania takich banków i zarządzania nimi oraz norm bezpieczeństwa i wymagań dotyczących ich działania. Niniejsze rozporządzenie nie powinno jednak przewidywać przyjęcia przepisów określających finansowanie środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania, w tym szczepień.

(86) Należy ustanowić kryteria priorytetowego dostępu do zasobów unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, aby zapewnić ich skuteczne rozdysponowanie w sytuacjach nadzwyczajnych.

(87) Ze względów bezpieczeństwa w związku z bioterroryzmem i agroterroryzmem określone szczegółowe informacje dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych należy traktować jak informacje niejawne, a ich publikowanie powinno być zakazane. W przypadku takiego samego rodzaju informacji w odniesieniu do krajowych banków szczepionek należy przestrzegać konstytucyjnych wymagań poszczególnych państw członkowskich w odniesieniu do prawa dostępu do informacji przy jednoczesnym zapewnieniu ich traktowania jak informacji niejawnych.

(88) W celu zapewnienia jednolitych warunków zarządzania unijnymi bankami antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania szczegółowych przepisów w odniesieniu do produktów biologicznych, które powinny być umieszczone w tych bankach oraz do chorób, których powinny one dotyczyć, oraz szczegółowych przepisów dotyczących zaopatrzenia w szczepionki, antygeny i odczynniki diagnostyczne, ich ilości, przechowywania, dostaw oraz dotyczących ich wymagań proceduralnych i technicznych, a także częstotliwości przedkładania informacji Komisji i ich treści.

(89) W przypadku wystąpienia ogniska choroby umieszczonej w wykazie, co do której uznaje się, że stanowi ona wysokie ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii, państwa członkowskie powinny zapewnić, by zostały wprowadzone natychmiastowe środki zwalczania chorób służące likwidacji danej choroby w celu ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego.

(90) Właściwy organ powinien być odpowiedzialny za wszczęcie pierwszych dochodzeń w celu potwierdzenia lub wykluczenia wystąpienia ogniska wysoce zaraźliwej choroby umieszczonej w wykazie, która jest uważana za stwarzającą wysokie ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii.

(91) Właściwy organ powinien wprowadzić wstępne środki zwalczania chorób, aby zapobiec ewentualnemu rozprzestrzenieniu się choroby umieszczonej w wykazie, i powinien wszcząć dochodzenie epidemiologiczne.

(92) W momencie potwierdzenia wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie właściwy organ powinien wprowadzić niezbędne środki zwalczania chorób, w tym – w razie potrzeby – ustanowić obszary objęte ograniczeniami, aby zlikwidować tę chorobę i zapobiec jej dalszemu rozprzestrzenianiu się.

(93) Wystąpienie choroby umieszczonej w wykazie u zwierząt dzikich może stanowić ryzyko dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt utrzymywanych. Należy zatem ustanowić, w razie potrzeby, przepisy szczególne dotyczące środków zwalczania i likwidacji chorób w odniesieniu do zwierząt dzikich.

(94) Mogą zdarzyć się sytuacje, gdy w przypadku wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie standardowe środki zwalczania chorób mogą być zagrożeniem dla małych populacji niektórych zwierząt, takich jak rzadkie rasy i gatunki. Ochrona takich ras i gatunków może wymagać wprowadzenia przez właściwy organ zmodyfikowanych środków. Takie modyfikacje nie powinny jednak utrudniać zasadniczego zwalczania tej choroby.

(95) W odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które nie są wysoce zaraźliwe i które są objęte obowiązkowymi przepisami wymagającymi ich likwidację, należy wprowadzić środki zwalczania chorób w taki sposób, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się danej choroby, w szczególności na obszarach nieobjętych zakażeniem. Jednak środki te mogą być ewentualnie bardziej ograniczone lub różnić się od środków mających zastosowanie do najbardziej niebezpiecznych chorób umieszczonych w wykazie. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem określić przepisy szczególne w odniesieniu do tych mniej niebezpiecznych chorób. Państwa członkowskie, które mają nieobowiązkowy program likwidacji choroby, powinny również wprowadzić tego rodzaju środki zwalczania chorób. W pewnych przypadkach, w zależności od profilu choroby i sytuacji epidemiologicznej, likwidacja choroby może być celem długoterminowym, natomiast celem krótkoterminowym może być zwalczanie danej choroby. Jednak poziom i intensywność środków zwalczania chorób powinny być proporcjonalne i uwzględniać specyfikę danej choroby umieszczonej w wykazie, jej rozmieszczenie i znaczenie dla państwa członkowskiego, które zostało nią dotknięte, i dla całej Unii.

(96) W celu zapewnienia skutecznego stosowania przez podmioty, posiadaczy zwierząt domowych i właściwe organy środków zwalczania chorób przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz uwzględniając specyfikę środków zwalczania chorób w odniesieniu do poszczególnych chorób umieszczonych w wykazie i związanego z nimi ryzyka, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do szczegółowych środków zwalczania chorób wprowadzanych w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie w zakładzie, innych miejscach i na obszarach objętych ograniczeniami.

(97) W celu umożliwienia tymczasowego wprowadzania przez Komisję środków szczególnych w zakresie zwalczania chorób, w przypadku gdy środki zwalczania chorób przewidziane w niniejszym rozporządzeniu nie są wystarczające lub odpowiednie do zareagowania na występujące ryzyko, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania środków szczególnych w zakresie zwalczania chorób na czas określony.

(98) Rejestracja niektórych zakładów, w których utrzymywane są zwierzęta lądowe lub który zajmuje się materiałem biologicznym oraz rejestracja niektórych przewoźników, którzy przewożą takie zwierzęta lub taki materiał biologiczny, jest niezbędna, aby umożliwić właściwemu organowi sprawowanie odpowiedniego nadzoru oraz zapobieganie przenośnym chorobom zwierząt, ich zwalczanie i likwidację.

(99) W celu uniknięcia nieuzasadnionych obciążeń i kosztów administracyjnych, państwa członkowskie powinny mieć możliwość, w ograniczonym zakresie, zwolnienia z obowiązku rejestracji niektórych rodzajów zakładów stwarzających niskie ryzyko. Komisji należy powierzyć uprawnienia wykonawcze w celu osiągnięcia zharmonizowanego podejścia do przyznawania takich zwolnień. Takie zharmonizowane podejście jest szczególnie niezbędne, aby zapobiec przypadkom zwalniania niektórych rodzajów zakładów z obowiązku rejestracji. Jest to szczególnie istotne nie tylko w przypadku zakładów stwarzających większe niż nieistotne ryzyko dla zdrowia zwierząt, ale także w przypadku zakładów stwarzających większe niż nieistotne ryzyko dla zdrowia publicznego. Przykładem takiego ryzyka jest utrzymywanie zwierząt, które żyją w bliskim kontakcie z ludźmi lub niedaleko od ludzi, takich jak hodowla psów na poziomie wykazującym pewną ciągłość działalności oraz pewien stopień zorganizowania, przy czym głównym celem jest sprzedaż psów, by stały się zwierzętami domowymi w gospodarstwach domowych.

(100) W przypadku gdy określony rodzaj zakładu, w którym utrzymywane są zwierzęta lądowe lub który zajmuje się materiałem biologicznym lub przechowuje taki materiał stwarza szczególne ryzyko dla zdrowia zwierząt, powinien podlegać on zatwierdzeniu przez właściwy organ.

(101) Aby uniknąć nieuzasadnionego obciążenia administracyjnego i kosztów, w szczególności dla przedsiębiorstw stwarzających niskie ryzyko, należy uczynić – w miarę możliwości – odpowiednie środki elastycznymi, aby umożliwić dostosowywanie systemu rejestracji i zatwierdzania do warunków lokalnych i regionalnych oraz do modeli produkcji.

(102) W niektórych przypadkach pożądana lub niezbędna jest harmonizacja niektórych warunków dotyczących rejestracji lub zatwierdzania w całej Unii. Na przykład zakłady zajmujące się materiałem biologicznym oraz gromadzenie zwierząt powinny spełniać określone warunki i powinny podlegać zatwierdzeniu w celu zapewnienia zgodności z normami międzynarodowymi, tak by Unia mogła przedstawić w handlu z państwami trzecimi gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt. Warunki takie powinny również obejmować wymagania dotyczące określonego szkolenia lub kwalifikacji zawodowych w przypadku niektórych wysoce specjalistycznych zakładów lub działań (np. w przypadku zespołów pobierania zarodków) lub nawet obowiązek sprawowania szczególnego nadzoru przez właściwy organ. Komisji należy zatem przekazać zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych w odniesieniu do tych szczegółowych wymagań w celu ustalenia takich warunków szczególnych.

(103) W celu ograniczenia obciążeń administracyjnych rejestracja i zatwierdzanie powinny w miarę możliwości zostać zintegrowane z ewentualnie istniejącym już w danym państwie członkowskim systemem rejestracji lub zatwierdzania wykorzystywanym do innych celów.

(104) Podmioty najlepiej znają zwierzęta pozostające pod ich opieką. Z tego względu podmioty te powinny prowadzić aktualną dokumentację, mającą znaczenie dla oceny statusu zdrowotnego zwierząt, identyfikowalności i dla dochodzenia epidemiologicznego w przypadku wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie. Dokumentacja ta powinna być łatwo dostępna dla właściwego organu.

(105) W celu zapewnienia dostępności aktualnych informacji na temat zarejestrowanych zakładów i podmiotów oraz zatwierdzonych zakładów właściwe organy powinny ustanowić i prowadzić rejestr takich zakładów i podmiotów. Komisji należy przekazać zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do szczegółowych informacji, które mają zostać umieszczone w rejestrze zakładów i podmiotów.

(106) W celu zatwierdzenia przez właściwy organ, zakład powinien musieć spełniać określone wymagania. Przed dokonaniem zatwierdzenia, właściwy organ powinien sprawdzić w drodze kontroli na miejscu, czy wszystkie wymagania zostały spełnione. W niektórych przypadkach nie wszystkie warunki mogą zostać spełnione natychmiast, ale pozostałe braki nie stwarzają istotnego ryzyka dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego. W takich przypadkach właściwy organ powinien mieć możliwość dokonania warunkowego zatwierdzenia, a następnie przeprowadzić kolejną kontrolę na miejscu, by sprawdzić, czy dokonano postępów. W takich przypadkach właściwy organ powinien udzielić podmiotom prowadzącym dany zakład niezbędnych efektywnych wskazówek, aby dany podmiot zrozumiał, na czym polegają braki i mógł zaplanować ich skuteczne usunięcie.

(107) Efektywna identyfikowalność jest jednym z podstawowych elementów zwalczania chorób. Należy określić wymagania – szczególne dla każdego gatunku utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego – w zakresie identyfikacji i rejestracji, aby ułatwić skuteczne stosowanie przepisów dotyczących zapobiegania chorobom i ich zwalczania, określonych w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto należy przewidzieć możliwość ustanowienia systemu identyfikacji i rejestracji dla gatunków, dla których w chwili obecnej nie istnieją tego typu rozwiązania, lub na wypadek gdyby wymagały tego zmieniające się okoliczności i ryzyka.

(108) Dla niektórych gatunków zwierząt, w przypadku których ważna jest identyfikowalność pojedynczych zwierząt lub grup, wymagane powinny być fizyczne środki identyfikacji. Oznacza to, że dane zwierzę będzie fizycznie oznakowane, zaopatrzone w kolczyk, mikroprocesor lub oznakowane w inny sposób, który będzie widoczny lub możliwy do wykrycia na lub w ciele zwierzęcia i który będzie trudny do usunięcia.

(109) W celu zapewnienia właściwego funkcjonowanie systemu identyfikacji i rejestracji oraz identyfikowalności, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów dotyczących obowiązków w odniesieniu do baz danych, szczegółowych wymagań w zakresie identyfikacji i rejestracji różnych gatunków zwierząt – w tym zwolnień i warunków uzyskiwania takich zwolnień – oraz dokumentów.

(110) Należy ograniczyć obciążenia administracyjne i koszty oraz zapewnić elastyczność systemu w okolicznościach, w których wymagania w zakresie identyfikowalności można spełnić za pomocą środków innych niż środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. Komisji należy zatem przekazać zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych w odniesieniu do odstępstw od wymagań dotyczących identyfikacji i rejestracji.

(111) W celu zapewnienia jednolitych warunki wdrożenia systemu identyfikacji i rejestracji oraz identyfikowalności należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów w zakresie specyfikacji technicznych baz danych, środków identyfikacji, dokumentów i formatów oraz terminów.

(112) Ważnym narzędziem zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się przenośnych chorób zwierząt jest stosowanie ograniczeń przemieszczania zwierząt i produktów, które mogą przenosić daną chorobę. Jednak ograniczanie przemieszczania zwierząt i produktów może mieć poważne skutki gospodarcze i zakłócać funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Tego rodzaju ograniczenia należy zatem stosować tylko wtedy, gdy są niezbędne i proporcjonalne w stosunku do istniejącego ryzyka. Podejście to jest zgodne z zasadami zawartymi w porozumieniu SPS i międzynarodowych normach OIE.

(113) Wymagania ogólne określone w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie do wszystkich przemieszczeń zwierząt; wymagania te to np. zakaz przemieszczania zwierząt z zakładu, w którym odnotowano nietypowe upadki zwierząt lub inne objawy choroby o nieustalonej przyczynie, lub wymagania w zakresie zapobiegania chorobom podczas przewozu.

(114) Ramy prawne obecnie określone w przepisach Unii w dziedzinie zdrowia zwierząt w odniesieniu do przemieszczania zwierząt lądowych i produktów ustanawiają zharmonizowane zasady dotyczące głównie takiego przemieszczania pomiędzy państwami członkowskimi, pozostawiając w gestii państw członkowskich decyzję co do określenia niezbędnych wymagań dotyczących przemieszczania w obrębie ich terytoriów. Porównanie obecnej sytuacji z wariantem, w którym przepisy dotyczące przemieszczania w obrębie terytoriów państw członkowskich zostałyby również zharmonizowane na poziomie Unii, zostało szeroko omówione w ocenie skutków regulacji dotyczącej przyjęcia niniejszego rozporządzenia. Stwierdzono w niej, że należy utrzymać obecne podejście, ponieważ całkowita harmonizacja wszelkich przemieszczeń byłaby bardzo skomplikowana, a korzyści dla ułatwienia przemieszczania pomiędzy państwami członkowskimi nie byłyby większe niż negatywne skutki, jakie mogłoby to mieć dla zdolności do zwalczania chorób.

(115) Do zwierząt przemieszczanych pomiędzy państwami członkowskimi powinno się stosować podstawowe wymagania w zakresie zdrowia zwierząt. W szczególności nie można przemieszczać zwierząt z zakładów, w których odnotowano nietypowe upadki zwierząt lub oznaki choroby o nieznanej przyczynie. Jednak upadków zwierząt, nawet nietypowych, powiązanych z naukowymi procedurami, na które udzielono pozwolenia na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE[1] i których pochodzenie nie ma charakteru zakaźnego związanego z chorobami umieszczonymi w wykazie, nie należy uznawać za przesłankę do zakazania przemieszczania zwierząt przeznaczonych do celów naukowych.

[1] Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE z dnia 22 września 2010 r. w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych (Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 33).

(116) Jednak niniejsze rozporządzenie powinno przewidywać elastyczne rozwiązania w celu ułatwienia przemieszczania pomiędzy państwami członkowskimi gatunków i kategorii zwierząt lądowych stwarzających niskie ryzyko rozprzestrzeniania chorób umieszczonych w wykazie. Ponadto należy przewidzieć dalsze możliwości przyznania odstępstw w przypadkach, gdy państwa członkowskie lub podmioty dysponują skutecznymi alternatywnymi środkami zmniejszającymi ryzyko, takimi jak wysoki poziom bioasekuracji i skuteczne systemy nadzoru.

(117) Zwierzęta kopytne i drób należą do grup zwierząt o dużym znaczeniu gospodarczym i są objęte zakresem wymagań szczególnych dotyczących przemieszczania w ramach prawodawstwa Unii przyjętego przed niniejszym rozporządzeniem, a mianowicie: dyrektywy Rady 64/432/EWG[1], dyrektywy Rady 91/68/EWG[2], dyrektywy Rady 2009/156/WE[3], dyrektywy Rady 2009/158/WE[4] oraz częściowo dyrektywy 92/65/EWG. Zasadnicze przepisy regulujące przemieszczanie tych gatunków należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu. Szczegółowe wymagania, które w dużej mierze zależą od chorób, które mogą być przenoszone przez różne gatunki lub kategorie zwierząt, należy uregulować późniejszymi aktami Komisji, uwzględniając specyfikę przedmiotowych chorób, gatunki i kategorie zwierząt.

---

1 Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. L 121 z 29.7.1964, s. 1977).

2 Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. w sprawie wymogów zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy owcami i kozami (Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19).

3 Dyrektywa Rady 2009/156/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 192 z 23.7.2010, s. 1).

4 Dyrektywa Rady 2009/158/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulująca handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 74).

(118) Gromadzenie kopytnych i drobiu stwarza szczególnie wysokie ryzyko choroby; należy zatem ograniczyć liczbę osobników, które mogą być przewożone w ramach jednego przemieszczenia między państwami członkowskimi oraz ustanowić w niniejszym rozporządzeniu przepisy szczególne mające na celu ochronę zdrowia gromadzonych zwierząt i zapobieganie rozprzestrzenianiu się przenośnych chorób zwierząt. Takie gromadzenie zwierząt odbywałoby się zwykle w zakładach zatwierdzonych do tego celu lub też – o ile jest to dozwolone w państwie członkowskim pochodzenia – pierwsze gromadzenie byłoby dokonywane w jednym ze środków transportu, np. w ciężarówce, poprzez zbieranie zwierząt z różnych miejsc w tym państwie członkowskim.

(119) W zależności od danych chorób umieszczonych w wykazie i gatunków umieszczonych w wykazie niezbędne jest określenie wymagań szczegółowych w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do niektórych gatunków zwierząt innych niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób. Przepisy dotyczące tych gatunków zostały również ustanowione w ramach prawnych mających zastosowanie przed przyjęciem niniejszego rozporządzenia, w szczególności w dyrektywie 92/65/EWG. W dyrektywie tej ustanowiono przepisy szczególne w zakresie przemieszczania gatunków zwierząt, w tym pszczół i trzmieli, małp człekokształtnych, psów i kotów; w niniejszym rozporządzeniu należy zatem przewidzieć podstawę prawną do przyjęcia aktów delegowanych i wykonawczych ustanawiających przepisy szczególne dotyczące przemieszczania tych gatunków zwierząt.

(120) Zakłady odizolowane, zazwyczaj wykorzystywane do utrzymywania zwierząt doświadczalnych lub zwierząt z ogrodów zoologicznych, zwykle dysponują wysokim poziomem bioasekuracji, mają korzystny i dobrze kontrolowany status zdrowotny i podlegają mniejszej liczbie przemieszczeń lub przemieszczaniu jedynie w zamkniętym obiegu tych zakładów. Status zakładów odizolowanych, o który podmioty mogą ubiegać się dobrowolnie, został po raz pierwszy wprowadzony w dyrektywie 92/65/EWG, w której określono przepisy i wymagania dotyczące zatwierdzenia i przemieszczania dla zatwierdzonych jednostek, instytutów i ośrodków. Ustanowiony w ten sposób system pozwala tym zakładom dokonywać wymiany zwierząt pomiędzy nimi przy mniejszej liczbie wymagań dotyczących przemieszczania, dając jednocześnie gwarancję zdrowia w obiegu zakładów odizolowanych. Z tego względu został on szeroko zaakceptowany przez podmioty i jest wykorzystywany na zasadzie dobrowolności. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem zachować ideę zakładów odizolowanych, a także ustanowić przepisy dotyczące przemieszczania pomiędzy tymi zakładami.

(121) Do celów naukowych, takich jak cele badawcze lub diagnostyczne, a w szczególności cele, na które wydano pozwolenie zgodnie z dyrektywą 2010/63/UE, niezbędne może okazać się przemieszczanie zwierząt, które nie spełniają określonych w niniejszym rozporządzeniu ogólnych wymagań w zakresie zdrowia zwierząt i stanowią podwyższone ryzyko dla zdrowia zwierząt. Nie należy zakazywać tego rodzaju przemieszczania ani niepotrzebnie go ograniczać niniejszym rozporządzeniem, ponieważ mogłoby to utrudnić dozwolone działania badawcze i opóźniać postęp naukowy. Należy jednak określić w niniejszym rozporządzeniu przepisy mające na celu zapewnienie, by przemieszczanie tych zwierząt odbywało się w bezpieczny sposób.

(122) Struktura przemieszczeń zwierząt cyrkowych, zwierząt utrzymywanych w ogrodach zoologicznych, zwierząt wystawowych i niektórych innych zwierząt często różni się od struktury przemieszczeń innych utrzymywanych gatunków. Dostosowując przepisy unijne dotyczące przemieszczania zwierząt, szczególną uwagę należy poświęcić takim zwierzętom, uwzględniając określone rodzaje ryzyka i alternatywne środki zmniejszające ryzyko.

(123) W celu zapewnienia realizacji celów, o których mowa w motywach 112–122 niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów dotyczących środków zapobiegania chorobom podczas transportu, przepisów szczególnych dotyczących przemieszczania niektórych gatunków zwierząt oraz szczególnych okoliczności, takich jak gromadzenie zwierząt lub odrzucone przesyłki, oraz wymagań szczególnych lub odstępstw w odniesieniu do innych rodzajów przemieszczania, jak np. przemieszczanie w celach naukowych.

(124) W celu zapewnienia możliwość stosowania przepisów szczególnych dotyczących przemieszczania, w przypadku gdy zwykłe przepisy dotyczące przemieszczania nie są wystarczające lub odpowiednie, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się określonej choroby, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze dotyczące ustanawiania tymczasowych przepisów szczególnych dotyczących przemieszczania.

(125) Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych pomiędzy państwami członkowskimi powinno spełniać wymagania mające zastosowanie do tego rodzaju przemieszczania. Gatunkom zwierząt stwarzającym ryzyko dla zdrowia oraz mającym duże znaczenie gospodarcze powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ.

(126) Należy korzystać z rozwoju technologicznego, na ile jest to technicznie, praktycznie i finansowo wykonalne, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne podmiotów i właściwych organów w odniesieniu do certyfikacji i powiadamiania poprzez korzystanie z technologii informacyjnej w celu zastąpienia dokumentacji papierowej dokumentacją elektroniczną i uproszczenia procedur powiadamiania i jak najszersze wykorzystywanie tych technologii dla różnorodnych celów.

(127) Jeżeli nie ustanowiono wymagania wydania przez właściwy organ świadectwa zdrowia zwierząt, podmiot przemieszczający zwierzęta do innego państwa członkowskiego powinien sporządzić deklarację potwierdzającą, że zwierzęta spełniają wymagania dotyczące przemieszczania określone w niniejszym rozporządzeniu.

(128) W celu zapewnienia realizacji celów, o których mowa w motywach 125, 126 i 127 niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w zakresie przepisów w odniesieniu do treści świadectwa zdrowia zwierząt, obowiązków informacyjnych, odstępstw od wymagań w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt, przepisów szczególnych w zakresie certyfikacji i obowiązków urzędowych lekarzy weterynarii do przeprowadzenia odpowiednich kontroli przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierząt.

(129) Powiadamianie o przemieszczaniu zwierząt i materiału biologicznego pomiędzy państwami członkowskimi, a w niektórych przypadkach w obrębie terytorium państw członkowskich, jest konieczne, aby zapewnić identyfikowalność danych zwierząt i materiału biologicznego, których przemieszczanie może stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. Przemieszczanie takie powinno być zatem zgłaszane i rejestrowane za pomocą zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego („TRACES"). System TRACES, w oparciu o decyzje Komisji 2003/24/WE[1] oraz 2004/292/WE[2], integruje w jednej strukturze komputerowe systemy przewidziane odpowiednio w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG i w decyzji Rady 92/438/EWG[3].

(130) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt oraz powiadamiania o przemieszczaniu, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów dotyczących wzorów świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji, formatów i terminów w odniesieniu do powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt lądowych i wodnych, materiału biologicznego oraz, w stosownych przypadkach, produktów pochodzenia zwierzęcego.

---

1 Decyzja Komisji 2003/24/WE z dnia 30 grudnia 2002 r. dotycząca opracowania zintegrowanego skomputeryzowanego systemu weterynaryjnego (Dz.U. L 8 z 14.1.2003, s. 44).

2 Decyzja Komisji 2004/292/WE z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wprowadzenia systemu TRACES i zmieniająca decyzję 92/486/EWG (Dz.U. L 94 z 31.3.2004, s. 63).

3 Decyzja Rady 92/438/EWG z dnia 13 lipca 1992 r. w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniającą dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG oraz uchylającą decyzję 88/192/EWG (Dz.U. L 243 z 25.8.1992, s. 27).

(131) Szczególny charakter przemieszczania zwierząt domowych stwarza ryzyko dla zdrowia zwierząt, które różni się znacznie od ryzyka stwarzanego przez przemieszczanie innych zwierząt utrzymywanych. Należy zatem w niniejszym rozporządzeniu ustanowić przepisy szczególne, mniej rygorystyczne, dotyczące takiego przemieszczania. Takie mniej rygorystyczne przepisy są jednak uzasadnione jedynie wtedy, gdy zwierzę domowe w rzeczywistości towarzyszy swojemu właścicielowi podczas przemieszczania właściciela lub przez ograniczony czas po takim przemieszczeniu, a właściciel przewozi ze sobą jednorazowo nie więcej niż pięć zwierząt domowych, o których mowa w załączniku I część A. W celu zapewnienia, by zwierzęta domowe nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się przenośnych chorób zwierząt oraz sprecyzowania wyjątkowych sytuacji, w których właścicielowi może towarzyszyć więcej niż pięć zwierząt domowych lub w których zwierzę domowe ma być przemieszczane w okresie przed lub po przemieszczeniu się właściciela, Komisji należy przekazać zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do szczegółowych przepisów w zakresie przemieszczania takich zwierząt. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania wymagań w zakresie zdrowia zwierząt określonych w niniejszym rozporządzeniu dotyczących przemieszczania zwierząt domowych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów dotyczących środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania, jakie należy wprowadzić w odniesieniu do tego rodzaju przemieszczania.

(132) Zwierzęta dzikie mogą z różnych przyczyn stwarzać ryzyko dla zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego, na przykład gdy przemieszcza się je do zakładu lub z jednego do innego rodzaju środowiska. Może zachodzić konieczność wprowadzenia odpowiednich środków zapobiegawczych w odniesieniu do przemieszczania tych zwierząt, aby uniknąć rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. W celu zapewnienia, by zwierzęta dzikie nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do dodatkowych wymagań dotyczących przemieszczania dzikich zwierząt lądowych.

(133) Materiał biologiczny może stwarzać podobne ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt na żywe zwierzęta. Ponadto pewne właściwości produkcji tego materiału, powiązane z wysokimi wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt hodowlanych, stwarzają konieczność wprowadzenia bardziej rygorystycznych lub szczególnych wymagań w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt dawców. W celu zapewnienia bezpiecznego przemieszczania materiału biologicznego, utrzymania jego oczekiwanego wysoki poziom zdrowia oraz uwzględnienia określonych szczególnych zastosowań takiego materiału, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do określonych szczegółowych wymagań dotyczących przemieszczania materiału biologicznego określonych gatunków zwierząt, wymagań szczególnych mających zastosowanie do, przykładowo, jego przemieszczania do celów naukowych, oraz odstępstw od obowiązku certyfikacji zdrowia zwierząt.

(134) Produkty pochodzenia zwierzęcego mogą stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt. Wymagania w zakresie bezpieczeństwa żywności w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego określone w przepisach Unii zapewniają dobre praktyki higieniczne i ograniczają ryzyko dla zdrowia zwierząt stwarzane przez takie produkty. Jednakże w odniesieniu do niektórych rodzajów produktów należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu środki szczególne w zakresie zdrowia zwierząt, takie jak środki zwalczania chorób i środki nadzwyczajne w celu zapewnienia, by produkty pochodzenia zwierzęcego nie rozprzestrzeniały chorób zwierząt. W celu zapewnienia bezpiecznego przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego w tych szczególnych przypadkach, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do szczegółowych przepisów dotyczących przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego w powiązaniu z wprowadzonymi środkami zwalczania chorób, obowiązki w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt oraz odstępstw od tych przepisów, jeżeli pozwala na to ryzyko występujące w związku z tego rodzaju przemieszczaniem oraz istniejące środki zmniejszające ryzyko.

(135) Jeżeli państwa członkowskie wprowadzają krajowe środki dotyczące przemieszczania zwierząt i materiału biologicznego lub postanawiają wprowadzić na swoich terytoriach środki krajowe w celu ograniczenia skutków przenośnych chorób zwierząt innych niż choroby umieszczone w wykazie, środki te nie powinny wpływać na przepisy dotyczące rynku wewnętrznego określone w przepisach Unii. Z tego względu należy ustanowić ramy dla tego rodzaju środków krajowych i zapewnić, by nie wykraczały ona poza granice ustanowione przepisami Unii.

(136) Rejestracja i zatwierdzanie zakładów akwakultury są niezbędne, aby właściwy organ mógł sprawować odpowiedni nadzór i zapobiegać przenośnym chorobom zwierząt, zwalczać je i likwidować. Dyrektywa 2006/88/WE nakłada na wszystkie zakłady przemieszczające zwierzęta wodne obowiązek uzyskania zatwierdzenia. Ten system zatwierdzania należy utrzymać w niniejszym rozporządzeniu, niezależnie od faktu, że w niektórych językach urzędowych Unii w niniejszym rozporządzeniu stosowane są inne pojęcia, aby odesłać do systemu zatwierdzania, niż używane w dyrektywie 2006/88/WE.

(137) Ubój i przetwarzanie zwierząt akwakultury, które są objęte środkami zwalczania chorób, może być przyczyną rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, np. w wyniku uwolnienia z zakładów przetwórczych ścieków zawierających patogeny. Niezbędne jest zatem zatwierdzanie zakładów przetwórczych, które realizują środki zmniejszające ryzyko na potrzeby prowadzenia takiego uboju i działań przetwórczych. W niniejszym rozporządzeniu należy zatem przewidzieć zatwierdzanie zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób.

(138) W celu zapewnienia dostępu publicznego do aktualnych informacji na temat zarejestrowanych i zatwierdzonych zakładów, właściwy organ powinien ustanowić i prowadzić rejestr takich zakładów. Należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do informacji, które mają być zawarte w rejestrach zakładów akwakultury oraz wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji przez zakłady akwakultury i przewoźników.

(139) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu dotyczących rejestracji i zatwierdzania zakładów akwakultury oraz zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób oraz prowadzenia dokumentacji i rejestrów zakładów, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze w zakresie ustanawiania przepisów dotyczących obowiązków w zakresie informowania, odstępstw i innych przepisów wykonawczych w tym zakresie.

(140) Z uwagi na fakt, że w większości przypadków identyfikacja poszczególnych zwierząt wodnych jest niemożliwa, prowadzenie dokumentacji w zakładach akwakultury, zakładach zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób oraz przez przewoźników jest niezbędnym narzędziem, aby zapewnić identyfikowalność zwierząt wodnych. Dokumentacja jest również cenna do celów nadzorowania sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt w zakładach.

(141) Jak ma to miejsce w przypadku zwierząt lądowych należy ustanowić zharmonizowane zasady dotyczące przemieszczania zwierząt wodnych, w tym przepisy w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt i powiadamiania o przemieszczaniu.

(142) Dyrektywa 2006/88/WE ustanawia przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt wodnych, które mają zastosowanie do przemieszczania w obrębie terytoriów państw członkowskich i pomiędzy nimi. Podstawowym czynnikiem branym pod uwagę w odniesieniu do przepisów dotyczących przemieszczania zwierząt wodnych jest status zdrowotny państwa członkowskiego, stref i kompartmentów miejsca przeznaczenia w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie.

(143) Dyrektywa 2006/88/WE wyklucza jednak z zakresu swojego stosowania dzikie zwierzęta wodne złowione lub zebrane w celu ich bezpośredniego wprowadzenia do łańcucha żywnościowego. W odróżnieniu od tej dyrektywy, zwierzęta te pozostają w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, ale zostały wyłączone z definicji zwierząt akwakultury. Należy zatem przewidzieć ewentualne środki dotyczące takich zwierząt wodnych, w przypadkach gdy – biorąc pod uwagę ich proporcjonalność – są one uzasadnione ze względu na występujące ryzyko.

(144) Co za tym idzie, zasada wyjaśniona w motywie 142 powinna być stosowana również do przemieszczania zwierząt wodnych, które nie są zdefiniowane jako zwierzęta akwakultury, ale które są objęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia. Ma to zastosowanie, w szczególności, do zwierząt wodnych o nieznanym statusie zdrowotnym lub u których potwierdzono chorobę, niezależnie od ich końcowego wykorzystania. Ponieważ przemieszczanie dzikich zwierząt wodnych o nieznanym statusie zdrowotnym lub u których potwierdzono chorobę, przeznaczonych do spożycia przez ludzi, może również stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób, powinny mieć do nich zastosowanie te same regulacje. Uwzględnia się tutaj te dzikie zwierzęta wodne zebrane lub złowione z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, które są przemieszczane i tymczasowo utrzymywane w oczekiwaniu na ubój.

(145) Należy jednak unikać nieproporcjonalnych ograniczeń przemieszczania i zbędnych obciążeń administracyjnych dla zakładów i podmiotów z sektora rybołówstwa komercyjnego. Co za tym idzie, w przypadkach gdy takie żywe dzikie zwierzęta wodne są przeznaczone do spożycia przez ludzi, przedmiotowe przepisy powinny być co do zasady stosowane wyłącznie do przemieszczania żywych dzikich zwierząt wodnych, które stwarzają istotne ryzyko rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób do państw członkowskich, stref lub kompartmentów, które zostały uznane za wolne od niektórych chorób umieszczonych w wykazie lub które zostały objęte programami likwidacji tych chorób.

(146) Aby zachęcić państwa członkowskie do poprawy statusu zdrowotnego populacji zwierząt wodnych, należy dokonać w niniejszym rozporządzeniu określonych zmian i zwiększyć elastyczność.

(147) W celu zapewnienia kontroli przemieszczania zwierząt wodnych, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do środków zapobiegania chorobom mających zastosowanie do transportu, przepisów szczególnych mających zastosowanie do przemieszczania określonych kategorii zwierząt wodnych na różne potrzeby, wymagań szczególnych lub odstępstw dotyczących niektórych rodzajów przemieszczeń, takich jak przemieszczanie w celach naukowych, oraz w odniesieniu do dodatkowych wymagań dotyczących przemieszczania dzikich zwierząt wodnych.

(148) W celu zapewnienia możliwości ustanowienia tymczasowych odstępstw i wymagań szczególnych w odniesieniu do przemieszczania zwierząt wodnych, w przypadku gdy przepisy dotyczące przemieszczania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie są wystarczające lub odpowiednie, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się określonej choroby umieszczonej w wykazie, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania na czas określony przepisów szczególnych dotyczących przemieszczania lub odstępstw w tym zakresie.

(149) Unijna produkcja akwakultury jest niezmiernie różnorodna pod względem gatunków i systemów produkcji, a zróżnicowanie to szybko się zwiększa. Może to powodować konieczność przyjęcia na szczeblu państw członkowskich środków krajowych dotyczących chorób innych niż choroby uznane za umieszczone w wykazie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jednakże tego rodzaju środki krajowe powinny być uzasadnione, niezbędne i proporcjonalne do założonych celów. Ponadto nie powinny one wpływać na przemieszczanie pomiędzy państwami członkowskimi, chyba że jest to niezbędne, aby uniknąć wprowadzenia choroby lub aby opanowywać jej rozprzestrzenianie się. Środki krajowe mające wpływ na handel pomiędzy państwami członkowskimi należy zatwierdzać i poddawać regularnym przeglądom na poziomie Unii.

(150) Obecnie choroby umieszczone w wykazie jedynie w bardzo ograniczonym zakresie dotyczą innych gatunków zwierząt niż te zdefiniowane w niniejszym rozporządzeniu jako gatunki lądowe lub wodne, takich jak gady, płazy, owady i inne. Nie należy zatem wymagać, aby wszystkie przepisy niniejszego rozporządzenia miały zastosowanie do tych gatunków zwierząt. Jednakże jeżeli choroba, która dotyczy gatunku innego niż gatunek lądowy lub wodny, zostałaby umieszczona w wykazie, wówczas do tego gatunku należy stosować odpowiednie wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w niniejszym rozporządzeniu, aby zapewnić możliwość wprowadzenia odpowiednich i proporcjonalnych środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania.

(151) W celu zapewnienia możliwości ustanowienia przepisów dotyczących przemieszczania zwierząt, które nie są zdefiniowane jako zwierzęta lądowe lub wodne w niniejszym rozporządzeniu, oraz materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących od tych zwierząt, jeżeli wymaga tego istniejące ryzyko, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do rejestracji i zatwierdzania zakładów, prowadzenia dokumentacji i rejestrów, wymagań dotyczących identyfikacji, rejestracji i identyfikowalności przemieszczania, obowiązków dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt, deklaracji i powiadamiania o przemieszczaniu odnoszących się do zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących od tych gatunków.

(152) Wszędzie tam, gdzie niezbędne jest zapewnienie jednolitych warunków wykonania wymagań w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do takich innych gatunków zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących od nich, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących tych wymagań.

(153) Aby zapobiec wprowadzaniu chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób do Unii, należy ustanowić efektywne przepisy dotyczące wprowadzania do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, które mogą przenosić takie choroby.

(154) Aby zagwarantować status zdrowotny Unii, w niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt i produktów w obrębie terytorium Unii. Stosowne jest zatem – w celu niezagrażania temu statusowi – ustanowienia warunków wprowadzania do Unii zwierząt i produktów, które nie są mniej rygorystyczne niż te mające zastosowanie do przemieszczania w obrębie terytorium Unii.

(155) W celu zapewnienia, by zwierzęta, materiał biologiczny i produkty pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub terytoriów spełniały wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, które dają gwarancję równoważności z wymaganiami przewidzianymi w przepisach Unii, należy poddać te zwierzęta, materiał biologiczny i produkty odpowiednim kontrolom właściwego organu państwa trzeciego lub terytorium, z których są one przywożone do Unii. W stosownych przypadkach należy zweryfikować status zdrowotny państwa trzeciego lub terytorium miejsca pochodzenia, zanim zezwoli się na wprowadzenie do Unii takich zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego. Konsekwentnie, jedynie państwa trzecie i terytoria, które mogą wykazać spełnienie norm w zakresie zdrowia zwierząt przy wprowadzaniu zwierząt i produktów do Unii, powinny zostać uznane za kwalifikujące się do ich wywozu do Unii i umieszczone w tym celu w wykazie.

(156) W odniesieniu do niektórych gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego nie utworzono w aktach unijnych, poprzedzających przyjęcie niniejszego rozporządzenia, unijnych wykazów państw trzecich i terytoriów, z których dozwolone jest ich wprowadzanie do Unii. W takich przypadkach, do czasu przyjęcia przepisów na podstawie niniejszego rozporządzenia, państwom członkowskim należy zezwolić na określenie, z których państw i terytoriów mogą zezwolić na wprowadzanie na swoje terytoria tych zwierząt, tego materiału biologicznego i tych produktów pochodzenia zwierzęcego. Przy określaniu tych państw trzecich i terytoriów państwa członkowskie powinny uwzględniać kryteria ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do unijnych wykazów państw trzecich i terytoriów.

(157) Aby zapewnić spełnienie określonych w niniejszym rozporządzeniu wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzenia do Unii i ich zgodność z zasadami kodeksów OIE, wszystkim zwierzętom, materiałowi biologicznemu i produktom pochodzenia zwierzęcego wprowadzanym do Unii powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa trzeciego lub terytorium miejsca pochodzenia, potwierdzające, że spełnione są wszystkie wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii. Należy jednak zezwolić na odstąpienie od tej zasady w odniesieniu do towarów, które stwarzają niewielkie ryzyko dla zdrowia zwierząt.

(158) Świadectwa zdrowia zwierząt mogą istnieć samodzielnie, lecz przepisy Unii często zawierają wymaganie certyfikacji dla innych celów, np. w celu poświadczenia, że wymagania w zakresie zdrowia publicznego lub dobrostanu zwierząt zostały spełnione w odniesieniu do zwierząt lub produktów. Należy wziąć to pod uwagę. Aby ograniczyć obciążenia administracyjne i koszty, należy zezwolić na umieszczanie w tych świadectwach zdrowia zwierząt także informacji wymaganych na podstawie innych przepisów Unii dotyczących bezpieczeństwa żywności i paszy oraz dobrostanu zwierząt.

(159) Choroby mogą się rozprzestrzeniać innymi sposobami niż za pośrednictwem zwierząt, materiału biologicznego, produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych. Choroby mogą być rozprzestrzeniane, na przykład, za pośrednictwem pojazdów, pojemników wykorzystywanych w transporcie, siana, słomy, produktów roślinnych, materiałów, które mogły mieć kontakt z zakażonymi zwierzętami i sprzętem. W razie potrzeby należy wprowadzić środki zapobiegające przenoszeniu się chorób tymi sposobami.

(160) W celu zapewnienia odpowiedniego poziomu szczegółowości wymagań dotyczących wprowadzania do Unii, należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do przyjęcia uzupełniających przepisów dotyczących zatwierdzania zakładów w państwach trzecich i terytoriach oraz odstępstw, wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii przesyłek z państw trzecich i terytoriów, oraz wymagań w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do czynników chorobotwórczych, innych przedmiotów, środków transportu i sprzętu, które mogą przenosić choroby zwierząt.

(161) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii przesyłek zawierających zwierzęta, materiał biologiczny i produkty pochodzenia zwierzęcego, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania przepisów w zakresie, między innymi, wykazu państw trzecich i terytoriów, z których dozwolone jest wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, oraz treści i formatów wzorów świadectw zdrowia zwierząt.

(162) Doświadczenia z przeszłości wykazały, że gdy pojawia się ognisko poważnej choroby w państwach członkowskich lub w państwach trzecich lub na terytoriach, z których wprowadzane są do Unii zwierzęta lub produkty, należy natychmiast wprowadzić środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania, aby ograniczyć wprowadzanie i rozprzestrzenianie się choroby. Taka sytuacja nadzwyczajna może pojawić się w związku z chorobami umieszczonymi w wykazie, nowo występującymi chorobami lub innymi zagrożeniami dla zdrowia zwierząt. W tym kontekście należy uściślić, które środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania określone w niniejszym rozporządzeniu mogą być stosowane w przypadku wystąpienia ogniska choroby umieszczonej w wykazie lub nowo występującej choroby lub zagrożenia. We wszystkich tych przypadkach jest niezmiernie ważne, aby środki można było wprowadzić w krótkim terminie i niezwłocznie. Ponieważ tego rodzaju środki ograniczyłyby przemieszczanie w obrębie terytorium Unii lub do Unii, należy w miarę możliwości wprowadzać je na poziomie Unii.

(163) Aby zapewnić skuteczną i szybką reakcję na nowo występujące ryzyka, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze do ustanawiania środków nadzwyczajnych.

(164) Komisja powinna przyjmować w należycie uzasadnionych przypadkach akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie dotyczące między innymi środków odnośnie do nowo występujących chorób, procedur tworzenia zapasów, zaopatrywania, przechowywania, dostarczania i innych procedur w odniesieniu do unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, ustanawiania na czas określony środków szczególnych w zakresie zwalczania chorób i odstępstw, ustanawiania na czas określony przepisów szczególnych w zakresie przemieszczania zwierząt lądowych i wodnych, stosowania środków nadzwyczajnych oraz sporządzania wykazów państw trzecich i terytoriów w odniesieniu do wprowadzania do Unii.

(165) Niniejsze rozporządzenie określa przepisy ogólne i szczegółowe dotyczące zapobiegania przenośnym chorobom zwierząt i ich zwalczania i zapewnia zharmonizowane podejście do kwestii zdrowia zwierząt w całej Unii. W niektórych obszarach, takich jak ogólna odpowiedzialność za zdrowie zwierząt, powiadamianie, nadzór, rejestracja i zatwierdzanie lub identyfikowalność, należy zezwolić państwom członkowskim na stosowanie dodatkowych lub bardziej rygorystycznych środków krajowych lub zachęcać je do tego. Należy jednak zezwolić na tego rodzaju środki krajowe jedynie wówczas, gdy nie naruszają one celów dotyczących zdrowia zwierząt określonych w niniejszym rozporządzeniu, nie są niezgodne z określonymi w nim przepisami oraz pod warunkiem, że nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi, chyba że jest to niezbędne, aby zapobiec wprowadzeniu choroby lub opanować jej rozprzestrzenianie.

(166) Środki krajowe, o których mowa w motywie 165, powinny być objęte procedurą uproszczonego powiadomienia w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego. Doświadczenie wykazało, że ogólna procedura powiadamiania ustanowiona w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[1] pełni ważną rolę jako wytyczna służąca poprawie jakości krajowych przepisów technicznych w zakresie zwiększonej przejrzystości, czytelności i skuteczności na obszarach nieobjętych harmonizacją lub zharmonizowanych częściowo. Należy zatem stosować tę ogólną procedurę powiadamiania.

[1] Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37).

(167) Obecnie przepisy Unii w zakresie zdrowia zwierząt zostały ustanowione w następujących aktach Parlamentu Europejskiego i Rady oraz w późniejszych aktach Komisji przyjętych na ich podstawie:

dyrektywa 64/432/EWG, dyrektywa Rady 77/391/EWG[1], dyrektywa Rady 78/52/EWG[2], dyrektywa Rady 80/1095/EWG[3], dyrektywa Rady 82/894/EWG[4], dyrektywa Rady 88/407/EWG[5], dyrektywa Rady 89/556/EWG[6], dyrektywa Rady 90/429/EWG[7],

[1] Dyrektywa Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 44).

[2] Dyrektywa Rady 78/52/EWG z dnia 13 grudnia 1977 r. ustanawiająca wspólnotowe kryteria w odniesieniu do krajowych planów przyspieszonego zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła (Dz.U. L 15 z 19.1.1978, s. 34).

[3] Dyrektywa Rady 80/1095/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. ustanawiająca warunki mające na celu trwałe uwolnienie terytorium Wspólnoty od klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 325 z 1.12.1980, s. 1).

[4] Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58).

[5] Dyrektywa Rady 88/407/EWG z dnia 14 czerwca 1988 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzwspólnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domowego (Dz.U. L 194 z 22.7.1988, s. 10).

[6] Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz.U. L 302 z 19.10.1989, s. 1).

[7] Dyrektywa Rady 90/429/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym nasieniem trzody chlewnej oraz w przywozie (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 62).

dyrektywa 91/68/EWG, decyzja Rady 91/666/EWG[1], dyrektywa Rady 92/35/EWG[2], dyrektywa 92/65/EWG, dyrektywa Rady 92/66/EWG[3], dyrektywa Rady 92/118/EWG[4], dyrektywa Rady 92/119/EWG[5], decyzja Rady 95/410/WE[6], dyrektywa Rady 2000/75/WE[7], decyzja Rady 2000/258/WE[8], dyrektywa Rady 2001/89/WE[9],

---

1 Decyzja Rady 91/666/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy (Dz.U. L 368 z 31.12.1991, s. 21).

2 Dyrektywa Rady 92/35/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 19).

3 Dyrektywa Rady 92/66/EWG z dnia 14 lipca 1992 r. wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu (Dz.U. L 260 z 5.9.1992, s. 1).

4 Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 49).

5 Dyrektywa Rady 92/119/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69).

6 Decyzja Rady 95/410/WE z dnia 22 czerwca 1995 r. ustanawiająca zasady badań mikrobiologicznych przez pobieranie próbek w zakładzie pochodzenia drobiu rzeźnego przeznaczonego dla Finlandii i Szwecji (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, s. 25).

7 Dyrektywa Rady 2000/75/WE z dnia 20 listopada 2000 r. ustanawiająca przepisy szczególne dotyczące kontroli i zwalczania choroby niebieskiego języka (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 74).

8 Decyzja Rady 2000/258/WE z dnia 20 marca 2000 r. określająca specjalny instytut odpowiedzialny za ustanawianie kryteriów niezbędnych do standaryzacji testów serologicznych w monitorowaniu skuteczności szczepień przeciwko wściekliźnie (Dz.U. L 79 z 30.3.2000, s. 40).

9 Dyrektywa Rady 2001/89/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 316 z 1.12.2001, s. 5).

dyrektywa Rady 2002/60/WE[1], dyrektywa Rady 2002/99/WE[2], dyrektywa Rady 2003/85/WE[3], rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004[4], dyrektywa Rady 2004/68/WE[5], dyrektywa Rady 2005/94/WE[6], dyrektywa 2006/88/WE, dyrektywa Rady 2008/71/WE[7], dyrektywa 2009/156/WE, dyrektywa 2009/158/WE, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013[8].

---

1 Dyrektywa Rady 2002/60/WE z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiająca przepisy szczególne w celu zwalczania afrykańskiego pomoru świń oraz zmieniająca dyrektywę 92/119/EWG w zakresie choroby cieszyńskiej i afrykańskiego pomoru świń (Dz.U. L 192 z 20.7.2002, s. 27).

2 Dyrektywa Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiająca przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11).

3 Dyrektywa Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 84/531/EWG i 91/665/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG (Dz.U. L 306 z 22.11.2003, s. 1).

4 Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG (Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8).

5 Dyrektywa Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321).

6 Dyrektywa Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG (Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16).

7 Dyrektywa Rady 2008/71/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji świń (Dz.U. L 213 z 8.8.2008, s. 31).

8 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1).

(168) W niniejszym rozporządzeniu przewidziano przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła, natomiast poza zakresem jego stosowania pozostają przepisy dotyczące etykietowania wołowiny. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1760/2000[1] ustanawia przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła oraz przepisy dotyczące etykietowania wołowiny. Należy je zatem zmienić w celu uchylenia jego przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji bydła, w mocy powinny natomiast pozostać przepisy dotyczące etykietowania wołowiny.

(169) W celu zagwarantowania wiarygodności ustaleń przewidzianych w istniejących rozporządzeniach ustanawiających systemy identyfikacji i rejestracji bydła, owiec i kóz, prawodawstwo to wymaga, aby państwa członkowskie wprowadziły odpowiednie i efektywne środki kontroli. Takie odpowiednie i efektywne środki kontroli urzędowych należy zachować również w przyszłości. W niniejszym rozporządzeniu, będącym częścią pakietu wniosków „Lepsze prawo – bezpieczniejsza żywność", nie przewidziano przepisów dotyczących kontroli urzędowych, ponieważ przepisy te powinny zostać uwzględnione w ramach proponowanego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego kontroli urzędowych. Gdyby jednak nawet zaproponowane nowe przepisy horyzontalne dotyczące kontroli urzędowych nie weszły w życie jednocześnie z niniejszym rozporządzeniem, istniejące przepisy horyzontalne dotyczące kontroli urzędowych pozwolą Komisji zapewnić równoważny poziom kontroli.

[1] Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące znakowania wołowiny i produktów z wołowiny, a także uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204 z 11.8.2000, s. 1).

(170) Przepisy określone w aktach prawnych, o których mowa w motywie 167, mają zostać zastąpione przez niniejsze rozporządzenie i późniejsze akty Komisji przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy zatem uchylić te akty ustawodawcze. Jednakże w celu zapewnienia jasności prawa i uniknięcia próżni prawnej uchylenie powinno przede wszystkim stać się skuteczne dopiero wówczas, gdy odpowiednie akty delegowane i wykonawcze zostaną przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia. Należy zatem upoważnić Komisję do wskazania daty, z którą uchylenie tych aktów prawnych stanie się skuteczne, natomiast prawodawca powinien określić ostateczny termin.

(171) Następujące akty Rady w dziedzinie zdrowia zwierząt są zdezaktualizowane i należy je uchylić w interesie jasności przepisów Unii: decyzja Rady 78/642/EWG[1]; dyrektywa Rady 79/110/EWG[2]; dyrektywa Rady 81/6/EWG[3]; decyzja Rady 89/455/EWG[4]; dyrektywa Rady 90/423/EWG[5]; decyzja Rady 90/678/EWG[6]; dyrektywa Rady 92/36/EWG[7]; dyrektywa Rady 98/99/WE[8].

---

1 Decyzja Rady 78/642/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie środków ochrony zdrowia w odniesieniu do Republiki Botswany (Dz.U. L 213 z 3.8.1978, s. 15).

2 Dyrektywa Rady 79/110/EWG z dnia 24 stycznia 1979 r. upoważniająca Republikę Włoską do odroczenia powiadomienia o jej krajowych planach przyspieszonego zwalczenia brucelozy i gruźlicy u bydła i ich wykonania (Dz.U. L 29 z 3.2.1979, s. 24).

3 Dyrektywa Rady 81/6/EWG z dnia 1 stycznia 1981 r. upoważniająca Republikę Grecką do zgłoszenia jej krajowych planów przyspieszonego zwalczenia brucelozy i gruźlicy u bydła i ich wykonania (Dz.U. L 14 z 16.1.1981, s. 22).

4 Decyzja Rady 89/455/EWG z dnia 24 lipca 1989 r. wprowadzająca wspólnotowe środki w celu ustanowienia projektów pilotażowych w zakresie kontroli wścieklizny w celu jej zwalczenia lub zapobieżenia jej (Dz.U. L 223 z 2.8.1989, s. 19).

5 Dyrektywy Rady 90/423/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 13).

6 Decyzja Rady 90/678/EWG z dnia 13 grudnia 1990 uznająca pewne części terytorium Wspólnoty za oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń lub wolne od klasycznego pomoru świń (Dz.U. L 373 z 31.12.1990, s. 29).

7 Dyrektywa Rady 92/36/EWG z dnia 29 kwietnia 1992 r. zmieniająca, ze względu na afrykański pomór koni, dyrektywę 90/426/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich (Dz.U. L 157 z 10.6.1992, s. 28).

8 Dyrektywa Rady 98/99/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. zmieniająca dyrektywę 97/12/WE, zmieniającą i uaktualniającą dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt, wpływających na wewnątrzwspólnotowy handel bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. L 358 z 31.12.1998, s. 107).

(172) Wymagania określone w niniejszym rozporządzeniu nie powinny być stosowane do czasu przyjęcia przez Komisję, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, głównych aktów delegowanych i aktów wykonawczych, z zachowaniem okresu 24 miesięcy między przyjęciem tych głównych aktów a datą rozpoczęcia ich stosowania, co pozwoli państwom członkowskim i podmiotom w należyty sposób dostosować się do nowych przepisów. Ponadto należy dać Komisji okres przynajmniej trzydziestu sześciu miesięcy na opracowanie tych nowych przepisów.

(173) W celu zapewnienia pewności prawa w odniesieniu do stosowania przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji zwierząt oraz środków zwalczania chorób w przypadku niektórych chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjęcia aktów w odniesieniu do daty zakończenia stosowania rozporządzenia (WE) nr 21/2004 oraz dyrektyw 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE, 2005/94/WE i 2008/71/WE, przy jednoczesnym określeniu ostatecznego terminu zakończenia tego stosowania w niniejszym rozporządzeniu.

(174) Zgodnie z zapobiegawczym podejściem do zdrowia zwierząt propagowanym w niniejszym rozporządzeniu, nadal powinny obowiązywać specjalne środki dotyczące salmonelli, które obowiązywały w odniesieniu do żywych zwierząt wysyłanych do Finlandii i Szwecji przed dniem …[*], należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2160/2003.

[*] Dz.U.: wstawić datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(175) Zważywszy na niedawne przyjęcie rozporządzenia (UE) nr 576/2013 pożądany jest długi okres przejściowy poprzedzający rozpoczęcie stosowania odpowiadających przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

(176) Uprawnienia wykonawcze przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[1].

(177) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

(178) Niniejsze rozporządzenie nie powinno spowodować nieproporcjonalnego obciążenia administracyjnego lub oddziaływania gospodarczego na małe i średnie przedsiębiorstwa. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na podstawie konsultacji przeprowadzonych z zainteresowanymi stronami, uwzględniono szczególne położenie małych i średnich przedsiębiorstw. Z uwagi na cele polityki publicznej w zakresie ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego nie rozważano ewentualnego ogólnego odstępstwa od wymagań niniejszego rozporządzenia dla tego rodzaju przedsiębiorstw. Należy jednak przewidzieć szereg odstępstw dla tego rodzaju przedsiębiorstw w odniesieniu do różnych wymagań określonych w niniejszym rozporządzeniu, przy uwzględnieniu występującego ryzyka.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

(179) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie przepisów w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do zwierząt, materiału biologicznego, produktów pochodzenia zwierzęcego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych w zakresie, w jakim nie są one uregulowane innymi przepisami szczególnymi Unii, oraz w odniesieniu do innych przedmiotów, za pośrednictwem których może dochodzić do rozprzestrzeniania przenośnych chorób zwierząt, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii poprzez wspólne i skoordynowane ramy prawne w zakresie zdrowia zwierząt, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tych celów.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

CZĘŚĆ I
ZASADY OGÓLNE

Rozdział 1
Przedmiot, cel , zakres stosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot i cel

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące zapobiegania chorobom zwierząt przenoszącym się lub przenoszonym na zwierzęta lub na ludzi oraz przepisy dotyczące zwalczania takich chorób.

   Przepisy te określają:

   a) priorytetyzację chorób stanowiących przedmiot zainteresowania Unii oraz kategoryzację tych chorób, a także określenie obowiązków w zakresie zdrowia zwierząt (część I: art. 1–17);

   b) wczesne wykrywanie chorób, powiadamianie o nich i sprawozdawczość w tym zakresie, nadzór, programy likwidacji choroby i status obszaru wolnego od choroby (część II: art. 18–42);

   c) upowszechnianie wiedzy na temat chorób, gotowość na wypadek ich wystąpienia i ich zwalczanie (część III: art. 43–83);

d) rejestrację i zatwierdzanie zakładów i przewoźników, przemieszczanie i identyfikowalność zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego w Unii (część IV: art. 84–228 oraz część VI: art. 244–248 i art. 252–256);

e) wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz wywóz takich przesyłek z Unii (część V: art. 229–243 oraz część VI: art. 244–246 i art. 252–256);

f) przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państwa trzeciego, lub z terytorium (część VI: art. 244–256);

g) środki nadzwyczajne wprowadzane w sytuacji nadzwyczajnej związanej z chorobą (część VII: art. 257–262).

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1:

a) mają na celu zapewnienie:

(i) poprawy zdrowia zwierząt, by wspierać zrównoważony charakter produkcji rolnej i produkcji akwakultury w Unii;

(ii) skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

(iii) zmniejszenia negatywnych skutków dla zdrowia zwierząt, zdrowia publicznego i środowiska, wywieranych przez:

– niektóre choroby;

– środki wprowadzane w celu zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

b) uwzględniają:

(i) zależności między zdrowiem zwierząt a:

– zdrowiem publicznym;

– środowiskiem, w tym różnorodnością biologiczną i cennymi zasobami genetycznymi oraz skutkami zmiany klimatu;

– bezpieczeństwem żywności i paszy;

– dobrostanem zwierząt, w tym oszczędzeniem im niepotrzebnego bólu, dystresu lub cierpienia;

– opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe;

– bezpieczeństwem żywnościowym;

(ii) gospodarcze, społeczne, kulturalne i środowiskowe konsekwencje stosowania środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

(iii) właściwe normy międzynarodowe.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do:

   a) zwierząt utrzymywanych i zwierząt dzikich;

   b) materiału biologicznego;

   c) produktów pochodzenia zwierzęcego;

   d) produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, bez uszczerbku dla przepisów określonych w rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009;

   e) obiektów, środków transportu, sprzętu i wszystkich innych dróg zakażenia oraz przedmiotów, z którymi wiąże się lub potencjalnie może wiązać się rozprzestrzenianie się przenośnych chorób zwierząt.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do chorób przenośnych, w tym do chorób odzwierzęcych, bez uszczerbku dla przepisów określonych w:

   a) decyzji nr 1082/2013/UE;

   b) rozporządzeniu (WE) nr 999/2001;

   c) dyrektywie 2003/99/WE;

   d) rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003.

Artykuł 3

Zakres stosowania części IV, V i VI

1. Część IV tytuł I (art. 84–171) stosuje się do:

   a) zwierząt lądowych oraz zwierząt, które nie są zwierzętami lądowymi, lecz mogą przenosić choroby, na które zapadają zwierzęta lądowe;

   b) materiału biologicznego pozyskanego od zwierząt lądowych;

   c) produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt lądowych.

2. Część IV tytuł II (art. 172–226) stosuje się do:

   a) zwierząt wodnych oraz zwierząt, które nie są zwierzętami wodnymi, lecz mogą przenosić choroby, na które zapadają zwierzęta wodne;

   b) produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych.

3. Część IV tytuł III (art. 227–228) stosuje się do:

   a) innych zwierząt;

   b) materiału biologicznego pozyskanego od zwierząt, o których mowa w lit. a), i produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z tych zwierząt.

4. Części IV i V nie mają zastosowania do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, ani do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych w obrębie terytorium państwa członkowskiego.

5. Przemieszczanie zwierząt domowych inne niż przemieszczanie o charakterze niehandlowym spełnia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w częściach IV i V.

   Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące dostosowań niezbędnych, by zapewnić prawidłowe stosowanie części IV i V do zwierząt domowych, w szczególności w celu uwzględnienia faktu, że zwierzęta domowe są utrzymywane w gospodarstwach domowych przez ich posiadaczy.

6. Część VI stosuje się wyłącznie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, które spełniają wymagania określone w art. 245 i 246 w odniesieniu do maksymalnej liczby zwierząt mogących towarzyszyć swojemu właścicielowi oraz maksymalnej liczby dni, jakie mogą upłynąć między przemieszczeniem właściciela a przemieszczaniem zwierzęcia.

Artykuł 4

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „zwierzęta” oznaczają zwierzęta kręgowe i bezkręgowe;

2) „zwierzęta lądowe” oznaczają ptaki, ssaki lądowe, pszczoły i trzmiele;

3) „zwierzęta wodne” oznaczają zwierzęta następujących gatunków, we wszystkich stadiach rozwoju, w tym jaja, plemniki i gamety:

   a) ryby należące do nadgromady bezżuchwowców (*Agnatha*) oraz do gromad ryb chrzęstnoszkieletowych (*Chondrichthyes*), mięśniopłetwych (*Sarcopterygii*) i promieniopłetwych (*Actinopterygii*);

   b) mięczaki wodne należące do typu *Mollusca*;

   c) skorupiaki wodne należące do podtypu *Crustacea*;

4) „inne zwierzęta” oznaczają zwierzęta z gatunków innych niż objęte definicją zwierząt lądowych lub zwierząt wodnych;

5) „zwierzęta utrzymywane” oznaczają zwierzęta, które są utrzymywane przez człowieka, w tym – w przypadku zwierząt wodnych – zwierzęta akwakultury;

6) „akwakultura” oznacza utrzymywanie zwierząt wodnych, w przypadku którego zwierzęta te pozostają własnością co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej na etapie chowu lub hodowli, do momentu zbioru i włącznie z nim, z wyłączeniem zbioru lub połowu do celów spożycia przez ludzi dzikich zwierząt wodnych, które są następnie czasowo utrzymywane przed ubojem bez karmienia;

7) „zwierzęta akwakultury” oznaczają wszelkie zwierzęta wodne utrzymywane w warunkach akwakultury;

8) „zwierzęta dzikie” oznaczają zwierzęta, które nie są zwierzętami utrzymywanymi;

9) „drób” oznacza ptaki chowane lub utrzymywane w niewoli do następujących celów:

a) produkcji:

(i) mięsa;

(ii) jaj spożywczych;

(iii) innych produktów;

b) odnowy zasobów ptaków łownych;

c) hodowli ptaków wykorzystywanych do rodzajów produkcji, o których mowa w lit. a) i b);

10) „ptaki żyjące w niewoli” oznaczają ptaki inne niż drób, utrzymywane w niewoli z innych powodów niż te, o których mowa w pkt 9, w tym ptaki utrzymywane do celów pokazów, wyścigów, wystaw, konkursów, hodowli lub na sprzedaż;

11) „zwierzę domowe” oznacza zwierzę utrzymywane z gatunku wymienionego w załączniku I, utrzymywane do prywatnych celów o charakterze niehandlowym;

12) „posiadacz zwierzęcia domowego” oznacza osobę fizyczną, może przy tym obejmować właściciela zwierzęcia domowego, utrzymującą zwierzę domowe;

13) „właściciel zwierzęcia domowego” oznacza osobę fizyczną wskazaną jako właściciel w dokumencie identyfikacyjnym, o którym mowa w art. 247 lit. c), art. 248 ust. 2 lit. c), art. 249 ust. 1 lit. c) i art. 250 ust. 2 lit. c);

14) „przemieszczanie o charakterze niehandlowym” oznacza przemieszczanie zwierzęcia domowego towarzyszącego swojemu właścicielowi,

a) którego celem nie jest sprzedaż ani inna forma przeniesienia własności danego zwierzęcia domowego; oraz

b) które jest elementem przemieszczania właściciela zwierzęcia domowego:

(i) pod jego osobistym nadzorem albo

(ii) pod nadzorem osoby upoważnionej, w przypadku gdy zwierzę domowe jest fizycznie odseparowane od swego właściciela;

15) „osoba upoważniona” oznacza osobę fizyczną, którą właściciel zwierzęcia domowego upoważnił na piśmie do przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego w imieniu właściciela zwierzęcia domowego;

16) „choroba” oznacza wystąpienie zakażeń i zarażeń pasożytami u zwierząt – z wystąpieniem objawów klinicznych lub zmian patologicznych lub bez takich objawów lub zmian – spowodowane czynnikiem lub kilkoma czynnikami chorobotwórczymi;

17) „czynnik chorobotwórczy” oznacza patogen przenoszący się lub przenoszony na zwierzęta lub na ludzi, zdolny do wywołania choroby u zwierząt;

18) „choroby umieszczone w wykazie” oznaczają choroby wpisane do wykazu zgodnie z art. 5 ust. 1;

19) „profil choroby” oznacza kryteria choroby, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. a);

20) „gatunek umieszczony w wykazie” oznacza gatunek zwierząt lub grupę gatunków zwierząt umieszczonych w wykazie zgodnie z art. 8 ust. 2 lub, w przypadku nowo występujących chorób, gatunek zwierząt lub grupę gatunków zwierząt, które spełniają określone w art. 8 ust. 2 kryteria dotyczące gatunków umieszczonych w wykazie;

21) „zagrożenie” oznacza czynnik chorobotwórczy w zwierzęciu lub produkcie, lub stan zwierzęcia lub produktu mogący wywoływać niepożądane skutki dla zdrowa ludzi lub zwierząt;

22) „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo wystąpienia i prawdopodobną skalę biologicznych i gospodarczych konsekwencji niepożądanych skutków dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego;

23) „bioasekuracja” oznacza całość środków zarządzania i środków fizycznych mających na celu obniżenie ryzyka wprowadzenia, rozwoju i rozprzestrzeniania się chorób do, z lub wśród:

   a) populacji zwierząt, lub

   b) zakładów, stref, kompartmentów, środków transportu lub innych obiektów, pomieszczeń lub miejsc;

24) „podmiot” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która odpowiada za zwierzęta lub produkty, w tym w ograniczonym czasie, jednak z wyłączeniem posiadaczy zwierząt domowych i lekarzy weterynarii;

25) „przewoźnik” oznacza podmiot przewożący zwierzęta na własny rachunek lub na rachunek osoby trzeciej;

26) „osoba zawodowo zajmująca się zwierzętami” oznacza osobę fizyczną lub prawną związaną zawodowo ze zwierzętami lub produktami, inną niż podmiot lub lekarz weterynarii;

27) „zakład” oznacza wszelkie pomieszczenia, strukturę lub – w przypadku chowu lub hodowli na wolnym powietrzu – środowisko lub miejsce, w którym – tymczasowo lub stale – utrzymywane są zwierzęta lub przetrzymywany jest materiał biologiczny, z wyjątkiem:

a) gospodarstw domowych, w których utrzymuje się zwierzęta domowe;

b) zakładów leczniczych dla zwierząt;

28) „materiał biologiczny” oznacza:

a) nasienie, oocyty i zarodki przeznaczone do sztucznego rozrodu;

b) jaja wylęgowe;

29) „produkty pochodzenia zwierzęcego” oznaczają:

a) żywność pochodzenia zwierzęcego, w tym miód i krew:

b) żywe małże, żywe szkarłupnie, żywe osłonice i żywe ślimaki morskie, przeznaczone do spożycia przez ludzi; oraz

c) zwierzęta inne niż te, o których mowa w lit. b), przeznaczone do przygotowania w celu dostarczenia ich w postaci żywej konsumentowi końcowemu;

30) „produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego” oznaczają całe ciała zwierząt lub ich części, produkty pochodzenia zwierzęcego lub inne produkty otrzymane od lub ze zwierząt, nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, z wyłączeniem materiału biologicznego;

31) „produkty pochodne” oznaczają produkty otrzymane w wyniku przynajmniej jednej obróbki, przekształcenia lub etapu przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;

32) „produkty” oznaczają:

a) materiał biologiczny;

b) produkty pochodzenia zwierzęcego;

c) produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne;

33) „kontrola urzędowa” oznacza każdą formę kontroli wykonywanej przez właściwe organy w celu sprawdzenia zgodności z niniejszym rozporządzeniem;

34) „status zdrowotny” oznacza status w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które są istotne dla danego gatunku umieszczonego w wykazie, w odniesieniu do:

a) zwierzęcia;

b) zwierząt w:

(i) jednostce epidemiologicznej;

(ii) zakładzie;

(iii) strefie;

(iv) kompartmencie;

(v) państwie członkowskim;

(vi) państwie trzecim lub na terytorium;

35) „strefa” oznacza:

a) w przypadku zwierząt lądowych – obszar o wyraźnie wyznaczonych granicach geograficznych w państwie członkowskim, państwie trzecim lub na terytorium, na którym znajduje się subpopulacja zwierząt o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób, objęta odpowiednimi środkami nadzoru, zwalczania chorób i bioasekuracji;

b) w przypadku zwierząt wodnych – zwarty system hydrologiczny o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób, stanowiący jeden z następujących obszarów:

(i) całą zlewnię od źródła cieku wodnego do jego estuarium lub do jeziora;

(ii) więcej niż jedną zlewnię;

(iii) część zlewni od źródła cieku wodnego do bariery, która zapobiega wprowadzeniu danej choroby lub chorób;

(iv) część obszaru przybrzeżnego o precyzyjnie wyznaczonych granicach geograficznych;

(v) estuarium o precyzyjnie wyznaczonych granicach geograficznych;

36) „zlewnia” oznacza obszar lub dorzecze ograniczone naturalnymi cechami ukształtowania terenu, takimi jak wzgórza lub góry, do której wpadają wszystkie cieki wodne;

37) „kompartment” oznacza subpopulację zwierząt w jednym zakładzie lub większej ich liczbie, a w przypadku zwierząt wodnych – w jednym zakładzie akwakultury lub większej ich liczbie, objętą wspólnym systemem zarządzania w zakresie bioasekuracji, o odrębnym statusie zdrowotnym w odniesieniu do danej choroby lub chorób i objętą odpowiednimi środkami nadzoru, zwalczania chorób i bioasekuracji;

38) „kwarantanna” oznacza utrzymywanie zwierząt w izolacji bez bezpośredniego ani pośredniego kontaktu ze zwierzętami spoza jednostki epidemiologicznej, tak by zapewnić nierozprzestrzenianie się jednej określonej choroby lub większej ich liczby, podczas gdy zwierzęta w izolacji podlegają obserwacji przez określony czas oraz – w stosownych przypadkach – badaniom i leczeniu;

39) „jednostka epidemiologiczna” oznacza grupę zwierząt o takim samym prawdopodobieństwie narażenia na kontakt z czynnikiem chorobotwórczym;

40) „ognisko choroby” oznacza urzędowo potwierdzone wystąpienie choroby umieszczonej w wykazie lub nowo występującej choroby u co najmniej jednego zwierzęcia w danym zakładzie lub w innym miejscu, w którym są utrzymywane lub znajdują się zwierzęta;

41) „obszar objęty ograniczeniami” oznacza obszar, na którym stosuje się ograniczenia przemieszczania niektórych zwierząt lub produktów oraz inne środki zwalczania chorób, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się danej choroby na obszary, na których nie stosuje się żadnych ograniczeń; obszar objęty ograniczeniami może w odpowiednich przypadkach obejmować obszary zapowietrzone lub obszary zagrożone;

42) „obszar zapowietrzony” oznacza obszar znajdujący się wokół ogniska choroby wraz z miejscem tego ogniska, na którym stosuje się środki zwalczania chorób, aby zapobiec rozprzestrzenieniu choroby z tego obszaru;

43) „obszar zagrożony” oznacza obszar ustanowiony wokół obszaru zapowietrzonego, na którym stosuje się środki zwalczania chorób, aby zapobiec rozprzestrzenieniu choroby z obszaru zapowietrzonego;

44) „jaja wylęgowe” oznaczają jaja do inkubacji zniesione przez drób lub ptaki żyjące w niewoli;

45) „zwierzęta kopytne” oznaczają zwierzęta wymienione w załączniku III;

46) „zakład zajmujący się materiałem biologicznym” oznacza:

a) w odniesieniu do nasienia – zakład, w którym nasienie jest pozyskiwane, produkowane, przetwarzane i przechowywane;

b) w odniesieniu do oocytów i zarodków – grupę specjalistów lub strukturę nadzorowaną przez lekarza weterynarii zespołu, posiadającego kompetencje w dziedzinie pozyskiwania, produkcji, przetwarzania i przechowywania oocytów i zarodków;

c) w odniesieniu do jaj wylęgowych – wylęgarnię;

47) „wylęgarnia” oznacza zakład, w którym zbiera się i przechowuje jaja oraz prowadzi się ich inkubację i wylęg w celu dostarczania:

a) jaj wylęgowych;

b) piskląt jednodniowych należących do drobiu lub piskląt innych gatunków;

48) „zakład odizolowany” oznacza stały zakład o wyznaczonych granicach geograficznych, utworzony dobrowolnie i zatwierdzony na potrzeby przemieszczania, w którym zwierzęta:

a) utrzymuje się lub hoduje na wystawy, do celów edukacyjnych, w celu zachowania gatunku lub do celów badawczych;

b) są zamknięte i odizolowane od otoczenia; oraz

c) podlegają nadzorowi w zakresie zdrowia zwierząt i środkom bioasekuracji;

49) „gromadzenie” oznacza czynność gromadzenia utrzymywanych zwierząt lądowych z więcej niż jednego zakładu przez okres krótszy niż okres pobytu wymagany dla danego gatunku zwierząt;

50) „okres pobytu” oznacza minimalny okres niezbędny do zapewnienia, by status zdrowotny zwierzęcia, które zostało wprowadzone do zakładu, nie był niższy niż status zdrowotny zwierząt w tym zakładzie;

51) „TRACES” oznacza zintegrowany skomputeryzowany system weterynaryjny o jednej architekturze przewidziany w decyzjach 2003/24/WE i 2004/292/WE;

52) „zakład zajmujący się żywnością pochodzącą od i ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób” oznacza przedsiębiorstwo spożywcze zatwierdzone zgodnie z art. 179;

53) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii upoważnionego przez właściwy organ i odpowiednio wykwalifikowanego do podejmowania czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;

54) „urzędowy lekarz weterynarii w państwie trzecim lub na terytorium” oznacza lekarza weterynarii w państwie trzecim lub na terytorium będącego odpowiednikiem urzędowego lekarza weterynarii, o którym mowa w pkt 53);

55) „właściwy organ” oznacza centralny organ weterynaryjny państwa członkowskiego odpowiedzialny za organizację kontroli urzędowych i wszelkich innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub każdy inny organ, któremu została powierzona taka odpowiedzialność;

56) „właściwy organ państwa trzeciego lub terytorium” oznacza organ w państwie trzecim lub na terytorium będący odpowiednikiem właściwego organu, o którym mowa w pkt 55).

ROZDZIAŁ 2

Choroby umieszczone w wykazie, nowo występujące choroby i gatunki umieszczone w wykazie

Artykuł 5

Wykaz chorób

1. Ustanowione w niniejszym rozporządzeniu przepisy dotyczące zapobiegania chorobom oraz ich zwalczania, dostosowane do poszczególnych chorób, stosuje się do:

   a) następujących chorób umieszczonych w wykazie:

      (i) pryszczyca;

      (ii) klasyczny pomór świń;

      (iii) afrykański pomór świń;

      (iv) wysoce zjadliwa grypa ptaków;

      (v) afrykański pomór koni; oraz

   b) chorób umieszczonych w wykazie zamieszczonym w załączniku II.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące zmian w wykazie, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

3. Chorobę umieszcza się w wykazie, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, jeżeli została poddana ocenie zgodnie z art. 7 i spełnia:

a) wszystkie następujące kryteria:

(i) dowody naukowe wskazują na to, że choroba ta jest przenośna;

(ii) na terytorium Unii bytują gatunki zwierząt, które albo są podatne na tę chorobę, albo pełnią rolę jej wektora i rezerwuaru;

(iii) choroba ma negatywne skutki dla zdrowia zwierząt lub stwarza ryzyko dla zdrowia publicznego ze względu na swój odzwierzęcy charakter;

(iv) dla danej choroby dostępne są narzędzia diagnostyczne;

(v) środki zmniejszające ryzyko i, w odpowiednich przypadkach, nadzór nad daną chorobą są skuteczne i proporcjonalne do ryzyka stwarzanego przez daną chorobę na terytorium Unii; oraz

b) co najmniej jedno z następujących kryteriów:

(i) choroba ma lub może mieć istotne negatywne skutki dla zdrowia zwierząt na terytorium Unii albo stanowi lub może stwarzać istotne ryzyko dla zdrowia publicznego ze względu na swój odzwierzęcy charakter;

(ii) czynnik chorobotwórczy stał się oporny na leczenie i stanowi znaczące zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt na terytorium Unii;

(iii) choroba powoduje lub może powodować istotne negatywne skutki gospodarcze dla produkcji rolnej lub akwakultury na terytorium Unii;

(iv) choroba może wywołać sytuację kryzysową lub czynnik chorobotwórczy może zostać wykorzystany do celów bioterroryzmu; lub

(v) choroba ma lub może mieć istotny negatywny wpływ na środowisko, w tym na różnorodność biologiczną, na terytorium Unii.

4. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wykreślenia choroby z wykazu, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, gdy dana choroba przestaje spełniać kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu.

5. Komisja dokonuje przeglądu umieszczenia w wykazie każdej choroby w świetle nowo opublikowanych istotnych danych naukowych.

Artykuł 6

Nowo występujące choroby

1. Do nowo występujących chorób stosuje się przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, jak określono w niniejszym rozporządzeniu.

2. Chorobę, inną niż choroba umieszczona w wykazie, uznaje się za nowo występującą chorobę (zwaną dalej „nowo występującą chorobę”), pod warunkiem że potencjalnie może spełnić kryteria określone w art. 5 ust. 3 oraz:

   a) jest wynikiem ewolucji lub zmiany istniejącego czynnika chorobotwórczego;

   b) jest znaną chorobą rozprzestrzeniającą się na nowy obszar geograficzny, gatunek lub populację;

   c) została zdiagnozowana po raz pierwszy na terytorium Unii; lub

   d) jest wywoływana nierozpoznanym lub nieznanym wcześniej czynnikiem chorobotwórczym.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych podejmuje niezbędne środki w odniesieniu do nowo występującej choroby, która spełnia kryteria określone w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą stanowiącą nowo występujące ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

5. Wszelkie obowiązki nałożone na podmioty w odniesieniu do nowo występującej choroby, określone w niniejszym rozporządzeniu, stosuje się wyłącznie, jeżeli Komisja przyjęła akt wykonawczy odnoszący się do tej choroby zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu lub jeżeli choroba ta jest objęta planem gotowości zgodnie z art. 43.

Artykuł 7

Parametry oceny prowadzącej do umieszczania chorób w wykazie

Komisja ustala, czy choroba spełnia warunki konieczne do jej umieszczenia w wykazie zgodnie z art. 5 ust. 2, w oparciu o następujące parametry oceny:

a) profil choroby, który obejmuje następujące kwestie:

(i) gatunki zwierząt, których dotyczy ta choroba;

(ii) współczynniki zachorowalności i upadkowości dla danej choroby w populacjach zwierząt;

(iii) odzwierzęcy charakter choroby;

(iv) oporność na leczenie, w tym oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe;

(v) utrzymywanie się choroby w populacji zwierząt lub w środowisku;

(vi) drogi i tempo przenoszenia się choroby między zwierzętami oraz, w odpowiednich przypadkach, między zwierzętami i ludźmi;

(vii) niewystępowanie bądź występowanie i rozmieszczenie choroby w Unii oraz, jeżeli choroba nie występuje w Unii, ryzyko jej wprowadzenia do Unii;

(viii) istnienie narzędzi diagnostycznych i narzędzi zwalczania chorób;

b) wpływ choroby na:

(i) produkcję rolną, produkcję akwakultury i inne części gospodarki, uwzględniając:

– skalę występowania choroby w Unii;

– straty produkcji spowodowane chorobą;

– inne straty;

(ii) zdrowie ludzi, uwzględniając:

– zdolność choroby do przenoszenia się między zwierzętami i ludźmi;

– zdolność choroby do przenoszenia się między ludźmi;

– nasilenie postaci choroby u ludzi;

– dostępność sposobów skutecznego zapobiegania tej chorobie lub leczenia jej u ludzi;

(iii) dobrostan zwierząt;

(iv) różnorodność biologiczną i środowisko;

c) potencjalna możliwość wywołania przez chorobę sytuacji kryzysowej oraz jej potencjalne zastosowanie do celów bioterroryzmu;

d) wykonalność, dostępność i skuteczność następujących środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania:

(i) narzędzia i możliwości diagnostyczne;

(ii) szczepienia;

(iii) leczenie;

(iv) środki bioasekuracji;

(v) ograniczenia przemieszczania zwierząt i produktów;

(vi) uśmiercenie zwierząt;

(vii) usunięcie zwłok i innych odpowiednich produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;

e) skutki środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania, uwzględniając:

(i) koszty bezpośrednie i pośrednie dla sektorów dotkniętych chorobą oraz dla całej gospodarki;

(ii) ich akceptację społeczną;

(iii) dobrostan dotkniętych chorobą subpopulacji zwierząt utrzymywanych i dzikich;

(iv) środowisko i różnorodność biologiczną.

Artykuł 8

Wykaz gatunków

1. Ustanowione w niniejszym rozporządzeniu przepisy, dostosowane do poszczególnych chorób umieszczonych w wykazie oraz przepisy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia stosuje się do gatunków umieszczonych w wykazie.

2. Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych wykaz gatunków, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, spełniających kryteria określone w ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Wykaz ten obejmuje te gatunki zwierząt lub grupy gatunków zwierząt, z którymi wiąże się znaczne ryzyko rozprzestrzeniania się określonych chorób umieszczonych w wykazie, w oparciu o następujące kryteria:

a) podatność populacji zwierząt narażonej na ryzyko;

b) długość okresu inkubacji i okresu zakaźności u danych zwierząt;

c) zdolność tych zwierząt do przenoszenia tych chorób.

3. Do wykazu dodaje się gatunki lub grupy gatunków zwierząt, jeżeli zapadają na określoną chorobę umieszczoną w wykazie lub wiąże się z nimi znaczne ryzyko rozprzestrzeniania się tej choroby ze względu na to, że:

a) są podatne na daną chorobę umieszczoną w wykazie lub dowody naukowe wskazują na to, że ich podatność na tę chorobę jest prawdopodobna; lub

b) pełnią rolę wektora lub rezerwuaru danej choroby lub dowody naukowe wskazują na to, że mogą pełnić taką rolę.

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych skreśla gatunek lub grupę gatunków zwierząt z wykazu, jeżeli:

a) choroba umieszczona w wykazie, w związku z którą dany gatunek zwierząt lub grupa gatunków zwierząt zostały umieszczone w wykazie gatunków, została skreślona z wykazu chorób; lub

b) dowody naukowe wskazują na to, że dany gatunek lub grupa gatunków przestały spełniać kryteria określone w ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 9

Przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania mające zastosowanie do różnych kategorii chorób umieszczonych w wykazie

1. Przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania mają zastosowanie do chorób umieszczonych w wykazie w następujący sposób:

a) w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które zwykle nie występują w Unii i po wykryciu których muszą zostać wprowadzone natychmiastowe środki likwidacji choroby, stosuje się, w odpowiednich przypadkach, następujące przepisy:

(i) przepisy dotyczące upowszechniania wiedzy na temat chorób i gotowości na wypadek ich wystąpienia określone w części III tytuł 1 (art. 43–52);

(ii) środki zwalczania chorób określone w części III tytuł II rozdział 1 (art. 53–71); oraz

(iii) przepisy dotyczące podziału na kompartmenty określone w art. 37 ust. 1.

W przypadku tych chorób umieszczonych w wykazie stosuje się, w odpowiednich przypadkach, środki określone w lit. b), jak również środki określone w lit. d) i e).

b) w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które muszą podlegać zwalczaniu we wszystkich państwach członkowskich w celu ich likwidacji w całej Unii, stosuje się, w odpowiednich przypadkach, następujące przepisy:

(i) przepisy dotyczące obowiązkowych programów likwidacji choroby określone w art. 31 ust. 1;

(ii) przepisy dotyczące państw członkowskich i stref wolnych od choroby określone w art. 36;

(iii) przepisy dotyczące podziału na kompartmenty określone w art. 37 ust. 2; oraz

(iv) środki zwalczania chorób określone w art. 72–75, art. 77–79 oraz art. 81 i 83.

W przypadku tych chorób umieszczonych w wykazie stosuje się również, w odpowiednich przypadkach, środki określone w lit. d) i e);

c) w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, które mają znaczenie dla niektórych państw członkowskich i w odniesieniu do których potrzebne są środki, aby zapobiec ich rozprzestrzenianiu się na te części Unii, które oficjalnie są wolne od choroby lub które mają programy likwidacji danej choroby umieszczonej w wykazie, stosuje się, w odpowiednich przypadkach, następujące przepisy:

(i) przepisy dotyczące nieobowiązkowej likwidacji choroby określone w art. 31 ust. 2;

(ii) przepisy dotyczące państw członkowskich i stref wolnych od choroby określone w art. 36;

(iii) przepisy dotyczące podziału na kompartmenty określone w art. 37 ust. 2; oraz

(iv) przepisy dotyczące środków zwalczania chorób określone w art. 76, 77, 78, 80, 82 oraz 83.

W przypadku tych chorób umieszczonych w wykazie stosuje się, w odpowiednich przypadkach, również środki określone w lit. d) i e);

d) w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, w odniesieniu do których potrzebne są środki, aby zapobiec ich rozprzestrzenianiu się z uwagi na ich wystąpienie w Unii lub przemieszczanie między państwami członkowskimi, stosuje się, w odpowiednich przypadkach, następujące przepisy:

(i) przepisy dotyczące przemieszczania w obrębie terytorium Unii określone w części IV tytuł I rozdziały 3-6 (art. 124–169), w części IV tytuł II rozdziały 2 i 3 (art. 191–225) i w części VI rozdziały 2 i 3 (art. 247-251); oraz

(ii) przepisy dotyczące wprowadzania do Unii i wywozu z Unii określone w części V (art. 229–243).

Choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w lit. a), b) i c), również uznaje się za choroby umieszczone w wykazie podlegające przepisom niniejszej litery, jak również te choroby, o których mowa w lit. e), jeżeli ryzyko stwarzane przez daną chorobę może być skutecznie i proporcjonalnie ograniczone środkami dotyczącymi przemieszczania zwierząt i produktów;

e) w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, w odniesieniu do których zachodzi konieczność nadzoru w Unii, stosuje się, w odpowiednich przypadkach, następujące przepisy:

(i) przepisy dotyczące powiadamiania i sprawozdawczości określone w części II rozdział 1 (art. 18–23); oraz

(ii) przepisy dotyczące nadzoru określone w części II rozdział 2 (art. 24–30).

Choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w lit. a), b) i c), również uznaje się za choroby umieszczone w wykazie podlegające przepisom niniejszej litery.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala sposób, w jaki przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w ust. 1, mają zastosowanie do odpowiednich chorób umieszczonych w wykazie; dokonuje tego na podstawie kryteriów określonych w załączniku IV, a także w świetle nowo opublikowanych istotnych danych naukowych.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych zmienia sposób, w jaki przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w ust. 2, mają zastosowanie do odpowiednich chorób umieszczonych w wykazie, gdy dane choroby przestają spełniać kryteria określone w odpowiedniej sekcji załącznika IV, także w świetle nowo opublikowanych istotnych danych naukowych.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą umieszczoną w wykazie stanowiącą nowo występujące ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Rozdział 3

Obowiązki w zakresie zdrowia zwierząt

SEKCJA 1

PODMIOTY, OSOBY ZAWODOWO ZAJMUJĄCE SIĘ ZWIERZĘTAMI I POSIADACZE ZWIERZĄT DOMOWYCH

Artykuł 10

Obowiązki w zakresie zdrowia zwierząt i środków bioasekuracji

1. Podmioty:

a) w odniesieniu do zwierząt utrzymywanych i produktów, za które odpowiadają, ponoszą odpowiedzialność za:

(i) zdrowie zwierząt utrzymywanych;

(ii) ostrożne i odpowiedzialne stosowania leków weterynaryjnych, z zastrzeżeniem roli i zakresu odpowiedzialności lekarzy weterynarii;

(iii) minimalizację ryzyka rozprzestrzeniania się chorób;

(iv) dobre praktyki hodowli zwierząt;

b) w stosownych przypadkach wprowadzają takie środki bioasekuracji dotyczące zwierząt utrzymywanych oraz produktów, za które odpowiadają, które są odpowiednie ze względu na:

(i) gatunki i kategorie zwierząt utrzymywanych i produktów;

(ii) rodzaj produkcji; oraz

(iii) istniejące ryzyka, uwzględniając:

– położenia geograficznego i warunków klimatycznych; oraz

– uwarunkowań i praktyk lokalnych;

c) w stosownych przypadkach, wprowadzają środki bioasekuracji w stosunku do zwierząt dzikich.

2. Osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami podejmują działania służące zminimalizowaniu ryzyka rozprzestrzeniania się chorób w odniesieniu do zwierząt oraz produktów, w zakresie swoich kompetencji.

3. Ust. 1 lit. a) stosuje się również do posiadaczy zwierząt domowych.

4. Środki bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. b), realizuje się – w stosownych przypadkach – za pomocą:

a) środków ochrony fizycznej, które mogą obejmować:

(i) zamykanie, ogradzanie, pokrywanie dachem, otaczanie siatką, w zależności od przypadku;

(ii) czyszczenie, dezynfekcję, dezynsekcję i deratyzację;

(iii) w przypadku zwierząt wodnych, w odpowiednich przypadkach:

– środki w zakresie dostarczania wody i jej odprowadzania;

– naturalne lub sztuczne bariery odgradzające od pobliskich cieków wodnych, które to bariery zapobiegają przedostawaniu się zwierząt wodnych do lub z danego zakładu, w tym środki zapobiegające zalewaniu lub infiltracji wody z pobliskich cieków wodnych;

b) środków zarządzania, które mogą obejmować:

(i) procedury dostępu do zakładu i opuszczania go przez zwierzęta, produkty, pojazdy i osoby;

(ii) procedury stosowania sprzętu;

(iii) warunki przemieszczania uzależnione od istniejących ryzyk;

(iv) warunki wprowadzania zwierząt lub produktów do zakładu;

(v) kwarantannę, izolację lub odseparowanie zwierząt nowo wprowadzonych lub chorych;

(vi) system bezpiecznego usuwania martwych zwierząt i innych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego.

5. Podmioty, osoby zawodowo związane ze zwierzętami oraz posiadacze zwierząt domowych współpracują z właściwym organem oraz lekarzami weterynarii w zakresie stosowania środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

6. Komisja może w drodze aktów wykonawczych określać minimalne wymagania niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu.

W takich aktach wykonawczych znajdują odzwierciedlenie kwestie, o których mowa w ust. 1 lit. b).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 11

Wiedza na temat zdrowia zwierząt

1. Podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami mają odpowiednią wiedzę o:

a) chorobach zwierząt, w tym o chorobach, które przenoszą się lub są przenoszone na ludzi;

b) zasadach bioasekuracji;

c) zależnościach między zdrowiem zwierząt, dobrostanem zwierząt i zdrowiem ludzi;

d) dobrych praktykach hodowli zwierząt dotyczących gatunków zwierząt, nad którymi sprawują opiekę;

e) oporności na leczenie, w tym oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, i jej implikacjach.

2. Zakres i poziom wiedzy wymaganej zgodnie z ust. 1 zależy od:

a) gatunków i kategorii zwierząt utrzymywanych lub produktów, za które odpowiadają podmioty lub osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami, oraz charakteru ich zawodowego związku z tymi zwierzętami lub produktami;

b) rodzaju produkcji;

c) wykonywanych zadań.

3. Wiedzę, o której mowa w ust. 1, zdobywa się w jeden z następujących sposobów:

a) doświadczenie zawodowe lub szkolenia;

b) istniejące programy w sektorze rolnictwa lub akwakultury, które dotyczą zdrowia zwierząt;

c) kształcenie formalne;

d) inne doświadczenie lub inne szkolenia, których wynikiem jest osiągniecie tego samego poziomu wiedzy co określony w lit. a), b) lub c).

4. Podmioty sprzedające lub dokonujące w inny sposób przeniesienia własności przyszłych zwierząt domowych udostępniają przyszłemu posiadaczowi zwierzęcia domowego podstawowe informacje dotyczące kwestii, o których mowa w ust. 1, jeżeli mają one znaczenie dla danego zwierzęcia domowego.

SEKCJA 2

LEKARZE WETERYNARII I SPECJALIŚCI DS. ZDROWIA ZWIERZĄT WODNYCH

Artykuł 12

Obowiązki lekarzy weterynarii i specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych

1. Wykonując czynności wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia, lekarze weterynarii:

   a) wprowadzają wszystkie odpowiednie środki, aby zapobiec wprowadzaniu, rozwojowi i rozprzestrzenianiu się chorób;

   b) podejmują działania w celu zapewnienia wczesnego wykrywania chorób, prowadząc diagnostykę właściwą i diagnostykę różnicową, aby wykluczyć lub potwierdzić chorobę;

   c) biorą aktywny udział w:

      (i) upowszechnianiu wiedzy na temat zdrowia zwierząt oraz na temat zależności między zdrowiem zwierząt, dobrostanem zwierząt i zdrowiem ludzi;

(ii) zapobieganiu chorobom;

(iii) wczesnym wykrywaniu chorób i szybkim reagowaniu na nie;

(iv) upowszechnianiu wiedzy na temat oporności na leczenie, w tym oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe, i jej implikacjach;

d) współpracują z właściwym organem, podmiotami, osobami zawodowo zajmującymi się zwierzętami i posiadaczami zwierząt domowych w zakresie stosowania środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych mogą dokonywać w odniesieniu do zwierząt wodnych czynności, które w niniejszym rozporządzeniu przypisano lekarzom weterynarii, o ile specjaliści ci są do tego uprawnieni przez dane państwo członkowskie zgodnie z jego przepisami krajowymi. W takim przypadku do tych specjalistów ds. zdrowia zwierząt wodnych stosuje się ust. 1.

3. Lekarze weterynarii i specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych podtrzymują i rozwijają swoje kompetencje zawodowe związane z tymi dziedzinami ich działalności, które wchodzą w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia.

SEKCJA 3

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Artykuł 13

Obowiązki państw członkowskich

1. Aby zapewnić zdolność organu właściwego do spraw zdrowia zwierząt do wprowadzania niezbędnych i odpowiednich środków oraz do wykonywania czynności wymaganych w niniejszym rozporządzeniu, każde państwo członkowskie – na odpowiednim szczeblu administracyjnym – zapewnia, by właściwy organ dysponował:

   a) wykwalifikowanym personelem, obiektami, sprzętem, zasobami finansowymi oraz skuteczną strukturą organizacyjną obejmującą całe terytorium państwa członkowskiego;

   b) dostępem do laboratoriów z wykwalifikowanym personelem, obiektami, sprzętem i zasobami finansowymi, które są potrzebne, aby zapewnić szybką i dokładną diagnostykę i diagnostykę różnicową chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób;

   c) odpowiednio przeszkolonymi lekarzami weterynarii biorącymi udział w wykonywaniu czynności, o których mowa w art. 12.

2. Państwa członkowskie zachęcają podmioty i osoby zawodowo zajmujące się zwierzętami do nabywania, podtrzymywania i rozwoju odpowiedniej wiedzy w zakresie zdrowia zwierząt, o której mowa w art. 11, w drodze odpowiednich programów w sektorze rolnictwa lub akwakultury lub w drodze kształcenia formalnego.

Artykuł 14

Przekazanie czynności urzędowych przez właściwy organ

1. Właściwy organ może przekazać lekarzom weterynarii innym niż urzędowi lekarze weterynarii uprawnienia do przeprowadzania jednej lub kilku spośród następujących czynności:

a) praktyczne stosowanie środków w ramach programów likwidacji choroby określonych w art. 32;

b) wspieranie właściwego organu w wykonywaniu nadzoru określonego w art. 26 lub w odniesieniu do programów nadzoru określonych w art. 28;

c) czynności związanych z:

(i) upowszechnianiem wiedzy na temat chorób, gotowością na wypadek ich wystąpienia i ich zwalczaniem określonych w części III, w odniesieniu do:

– czynności związanych z pobieraniem próbek i prowadzeniem dochodzeń i dochodzeń epidemiologicznych w ramach art. 54, art. 55 ust. 1 lit. b)–g), art. 57, art. 73 i art. 74 w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby, oraz aktów wykonawczych i delegowanych przyjętych na podstawie tych artykułów;

– podejmowania czynności związanych ze środkami zwalczania chorób w przypadku wystąpienia ogniska choroby, w odniesieniu do czynności wymienionych w art. 61, art. 65 ust. 1 lit. a), b), e), f) oraz i), art. 70 ust. 1, art. 79 ust. 1 i 2 oraz art. 81 ust. 1 i 2 oraz w aktach wykonawczych i delegowanych przyjętych na podstawie tych artykułów;

– prowadzenia szczepień interwencyjnych zgodnie z art. 69;

(ii) rejestracją, zatwierdzaniem, identyfikowalnością i przemieszczaniem, o których mowa w części IV;

(iii) wydawaniem i wypełnianiem dokumentów identyfikacyjnych dla zwierząt domowych, o których mowa w art. 247 lit. c), art. 248 ust. 2 lit. c), art. 249 ust. 1 lit. c) i art. 250 ust. 2 lit. c);

(iv) stosowaniem środków identyfikacji, o których mowa w art. 252 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i korzystaniem z nich.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć upoważnienie osób fizycznych lub prawnych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 lit. a) i lit. b) ppkt (i), (ii) i (iv), w zakresie ściśle określonych zadań, do prowadzenia których osoby te dysponują wystarczającą wiedzą szczególną. W takim przypadku do osób tych stosuje się ust. 1 niniejszego artykułu oraz obowiązki określone w art. 12.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących innych czynności, które można przekazać lekarzom weterynarii, oprócz czynności określonych w ust. 1, oraz – w odpowiednich przypadkach – do określenia koniecznych okoliczności i warunków takiego przekazania.

Przyjmując te akty delegowane, Komisja bierze pod uwagę charakter tych czynności oraz odpowiednie normy międzynarodowe.

Artykuł 15

Informacja publiczna

Jeżeli istnieją uzasadnione powody, by podejrzewać, że zwierzęta lub produkty pochodzące z Unii lub wprowadzane spoza Unii mogą stwarzać ryzyko, właściwy organ podejmuje właściwe kroki, aby poinformować społeczeństwo o charakterze tego ryzyka oraz o środkach, które zostały lub zostaną wprowadzone w celu zapobiegania temu ryzyku lub jego kontroli, uwzględniając charakter, powagę i rozmiar ryzyka oraz interes publiczny w uzyskaniu takich informacji.

SEKCJA 4

LABORATORIA, PLACÓWKI ORAZ INNE OSOBY FIZYCZNE I PRAWNE ZAJMUJĄCE SIĘ CZYNNIKAMI CHOROBOTWÓRCZYMI, SZCZEPIONKAMI I INNYMI PRODUKTAMI BIOLOGICZNYMI

Artykuł 16

Obowiązki laboratoriów, placówek i innych podmiotów zajmujących się czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi

1. Laboratoria, placówki oraz inne osoby fizyczne lub prawne zajmujące się czynnikami chorobotwórczymi do celów badań, edukacji, diagnostyki lub wytwarzania szczepionek i innych produktów biologicznych, uwzględniając wszelkie odpowiednie normy międzynarodowe:

   a) wprowadzają odpowiednie środki bioasekuracji, środki bezpieczeństwa biologicznego i środki w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, aby zapobiec ich wydostaniu się, a następnie kontaktowi ze zwierzętami poza laboratorium lub inną placówką zajmującą się czynnikami chorobotwórczymi do tych celów;

   b) zapewniają, aby przemieszczanie czynników chorobotwórczych, szczepionek i innych produktów biologicznych między laboratoriami lub innymi placówkami nie stwarzało ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących środków bezpieczeństwa w zakresie zapobiegania chorobom umieszczonym w wykazie i chorobom nowo występującym oraz zwalczania tych chorób dotyczących laboratoriów, placówek i innych osób fizycznych lub prawnych zajmujących się czynnikami chorobotwórczymi, szczepionkami i innymi produktami biologicznymi w odniesieniu do:

a) środków bioasekuracji, środków bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi;

b) wymagań dotyczących przemieszczania czynników chorobotwórczych, szczepionek i innych produktów biologicznych.

Artykuł 17

Laboratoria ds. zdrowia zwierząt

1. Urzędowe laboratoria ds. zdrowia zwierząt, obejmujące unijne laboratoria referencyjne, krajowe laboratoria referencyjne oraz laboratoria urzędowe ds. zdrowia zwierząt, wykonując swoje zadania i obowiązki współpracują ze sobą w ramach sieci unijnych laboratoriów ds. zdrowia zwierząt.

2. Współpracę laboratoriów, o których mowa w ust. 1, koordynują laboratoria referencyjne Unii w celu zapewnienia, by nadzór, powiadamianie i zgłaszanie wystąpienia chorób, programy likwidacji , definiowanie statusu obszaru wolnego od choroby oraz przemieszczanie zwierząt i produktów w obrębie terytorium Unii, ich wprowadzanie do Unii i wywóz do państw trzecich lub na terytoria, przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, były oparte na jak najnowocześniejszych, solidnych i wiarygodnych analizach, badaniach i rozpoznaniach laboratoryjnych.

3. Wyniki i sprawozdania sporządzane przez laboratoria urzędowe są objęte tajemnicą zawodową i są poufne; laboratoria są zobowiązane do powiadamiania właściwych organów, które je wyznaczyły, niezależnie od osoby fizycznej lub prawnej, która zwróciła się o przeprowadzenie analiz, badań lub rozpoznań laboratoryjnych.

4. W przypadku gdy laboratorium urzędowe w jednym państwie członkowskim prowadzi analizę próbek pobranych od zwierząt pochodzących z innego państwa członkowskiego, to laboratorium urzędowe powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą próbki:

   a) natychmiast o jakichkolwiek wynikach wskazujących na podejrzenie lub wykrycie jednej z chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a);

   b) bez zbędnej zwłoki o jakichkolwiek wynikach wskazujących na podejrzenie lub wykrycie jednej z chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e) innej niż te, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

CZĘŚĆ II
POWIADAMIANIE O CHOROBACH I SPRAWOZDAWCZOŚĆ DOTYCZĄCA CHORÓB, NADZÓR, PROGRAMY LIKWIDACJI CHOROBY, STATUS OBSZARU WOLNEGO OD CHOROBY

Rozdział 1
Powiadamianie o chorobach i sprawozdawczość dotycząca chorób

Artykuł 18

Powiadamianie w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty oraz inne odpowiednie osoby fizyczne lub prawne:

   a) niezwłocznie powiadamiały właściwy organ, jeżeli istnieją jakiekolwiek powody, by podejrzewać występowanie u zwierząt choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), lub jeżeli występowanie takiej choroby zostało u zwierząt wykryte;

   b) tak szybko, jak jest to wykonalne, powiadamiały właściwy organ, jeżeli istnieją jakiekolwiek powody, by podejrzewać występowanie u zwierząt choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), innej niż te, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), lub jeżeli występowanie takiej choroby zostało u zwierząt wykryte;

c) powiadamiały lekarza weterynarii o nietypowych upadkach zwierząt i o innych objawach poważnej choroby lub o spadku wskaźników produkcji o nieustalonej przyczynie, w celu dalszego dochodzenia, łącznie z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych, jeżeli sytuacja tego wymaga.

2. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że powiadomienia, o których mowa w ust. 1 lit. c), można kierować do właściwego organu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) kryteriów, na podstawie których ustala się, czy zachodzą okoliczności wymagające powiadomienia, o których mowa w ust. 1 lit. c);

b) szczegółowych przepisów dotyczących dalszego dochodzenia, o którym mowa w ust. 1 lit. c).

Artykuł 19

Powiadamianie unijne

1. Państwa członkowskie natychmiast powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wystąpieniu jakiegokolwiek ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), w przypadku której natychmiastowe powiadomienie jest wymagane do zapewnienia wdrożenia we właściwym czasie niezbędnych środków zarządzania ryzykiem, uwzględniając profil choroby.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje o ognisku choroby:

a) czynnik chorobotwórczy i, w odpowiednich przypadkach, podtyp;

b) odpowiednie daty, w szczególności daty zaistnienia podejrzenia i potwierdzenia wystąpienia ogniska choroby;

c) rodzaj i lokalizacja ogniska choroby;

d) wszelkie powiązane ogniska choroby;

e) zwierzęta, których dotyczy ognisko choroby;

f) wszelkie środki zwalczania chorób wprowadzone w związku z danym ogniskiem choroby;

g) możliwe lub znane pochodzenie choroby umieszczonej w wykazie;

h) zastosowane metody diagnostyczne.

Artykuł 20

Sprawozdawczość unijna

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim sprawozdanie zawierające informacje o chorobach umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), w przypadku których:

a) nie jest wymagane natychmiastowe powiadomienie o ognisku choroby zgodnie z art. 19 ust. 1;

b) wymagane jest natychmiastowe powiadomienie o ognisku choroby zgodnie z art. 19 ust. 1, ale ponadto konieczne jest przedłożenie Komisji i pozostałym państwom członkowskim sprawozdania obejmującego dodatkowe informacje dotyczące:

(i) nadzoru zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 30;

(ii) programu likwidacji choroby zgodnie z przepisami określonymi w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 35.

2. Sprawozdania, o których mowa w ust. 1, zawierają informacje o:

a) wykryciu chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w ust. 1;

b) wynikach nadzoru, o ile jest on wymagany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 29 lit. d) ppkt (ii) lub art. 30 lit. b) ppkt (ii);

c) wynikach programów nadzoru, o ile są one wymagane zgodnie z art. 28 ust. 3 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 29 lit. d) ppkt (ii) lub art. 30 lit. b) ppkt (ii);

d) programach likwidacji choroby, o ile są one wymagane zgodnie z art. 34 i przepisami aktu wykonawczego przyjętego zgodnie z art. 35.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 dotyczących przepisów uzupełniających wymagania określone w ust. 2 oraz dotyczących sprawozdawczości w innych kwestiach odnoszących się do nadzoru i programów likwidacji choroby, o ile jest to niezbędne do zapewnienia efektywnego stosowania określonych w niniejszym rozporządzeniu przepisów dotyczących zapobiegania chorobom i ich zwalczania.

Artykuł 21

Podział na regiony do celów powiadamiania i sprawozdawczości

Państwa członkowskie wprowadzają podział na regiony do celów powiadamiania i sprawozdawczości, o których mowa w art. 19 i 20.

Artykuł 22

Komputerowy system informacyjny do celów powiadamiania unijnego i sprawozdawczości unijnej o chorobach

Komisja ustanawia komputerowy system informacyjny do obsługi mechanizmów i narzędzi związanych z wymaganiami w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości przewidzianymi w art. 19, 20 i 21 oraz zarządza tym systemem.

Artykuł 23

Uprawnienia wykonawcze w zakresie powiadamiania unijnego i sprawozdawczości unijnej oraz w zakresie komputerowego systemu informacyjnego

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustala przepisy dotyczące wymagań w zakresie powiadamiania i sprawozdawczości oraz dotyczące komputerowego systemu informacyjnego, o których mowa w art. 19–22, w odniesieniu do:

a) tych chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), które są przedmiotem natychmiastowego powiadomienia przez państwa członkowskie, jak również niezbędnych środków dotyczących powiadamiania zgodnie z art. 19;

b) informacji, które państwa członkowskie mają przedstawiać w ramach sprawozdawczości przewidzianej w art. 20;

c) procedur tworzenia i stosowania komputerowego systemu informacyjnego, o którym mowa w art. 22, środków przejściowych dotyczących migracji danych i informacji z obecnych systemów do nowego systemu oraz jego pełnej operacyjności;

d) formatu i struktury danych, które mają być wprowadzane do komputerowego systemu informacyjnego, o którym mowa w art. 22;

e) terminów i częstotliwości powiadamiania i sprawozdań określonych w art. 19 i 20, które mają się odbywać w takich terminach i z taką częstotliwością, żeby zapewnić przejrzystość i terminowe stosowanie niezbędnych środków zarządzania ryzykiem, w oparciu o profil danej choroby i rodzaj ogniska;

f) umieszczenia w wykazie regionów do celów powiadamiania i sprawozdawczości, o których mowa w art. 21.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 2

Nadzór

Artykuł 24

Obowiązki podmiotów w zakresie nadzoru

W celu wykrywania występowania chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób podmioty:

a) obserwują stan zdrowia i zachowanie zwierząt, za które odpowiadają:

b) obserwują zmiany w normalnych parametrach produkcji w zakładach, u zwierząt lub w materiale biologicznym, za które odpowiadają, jeżeli rodzą one podejrzenia, że zmiany te zostały spowodowane chorobą umieszczoną w wykazie lub nowo występującą chorobą;

c) zwracają uwagę na nietypowe upadki zwierząt i na inne objawy poważnej choroby u zwierząt, za które odpowiadają.

Artykuł 25

Kontrole stanu zdrowia zwierząt

1. Podmioty zapewniają, aby w zakładach, za które odpowiadają, przeprowadzane były kontrole stanu zdrowia zwierząt przez lekarza weterynarii, jeżeli to stosowne ze względu na ryzyko stwarzane przez dany zakład, z uwzględnieniem:

   a) rodzaju zakładu;

   b) gatunków i kategorii zwierząt utrzymywanych w zakładzie;

   c) sytuacji epidemiologicznej panującej w strefie lub regionie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób, na które zwierzęta w danym zakładzie są podatne;

   d) innego odpowiedniego nadzoru lub kontroli urzędowych, którym podlegają zwierzęta utrzymywane i dany rodzaj zakładu.

   Takie kontrole stanu zdrowia zwierząt odbywają się z częstotliwością proporcjonalną do ryzyka stwarzanego przez dany zakład.

   Można je łączyć z kontrolami prowadzonymi w innych celach.

2. Kontrole stanu zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1, przeprowadzane są w celu zapobiegania chorobom, w szczególności poprzez:

a) udzielenie danemu podmiotowi porad w zakresie bioasekuracji oraz innych kwestii dotyczących zdrowia zwierząt, stosownie do rodzaju zakładu oraz gatunków i kategorii zwierząt utrzymywanych w zakładzie;

b) wykrywanie objawów, które wskazują na występowanie chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób oraz informowanie o nich.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych określać minimalne wymagania niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 26

Obowiązki właściwych organów w zakresie nadzoru

1. Właściwy organ sprawuje nadzór w celu wykrywania chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), oraz stosownych nowo występujących chorób.

2. Nadzór jest zaplanowany w taki sposób, aby zapewnić jak najwcześniejsze wykrycie wystąpienia chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), oraz nowo występujących chorób poprzez zbieranie, zestawianie i analizę właściwych informacji dotyczących choroby.

3. Właściwy organ, o ile to możliwe i stosowne, wykorzystuje wyniki nadzoru sprawowanego przez podmioty oraz informacje uzyskane za pośrednictwem kontroli stanu zdrowia zwierząt zgodnie z – odpowiednio – art. 24 i 25.

4. Właściwy organ zapewnia, by nadzór spełniał wymagania określone w art. 27 i przepisach przyjętych na podstawie art. 29 lit. a).

5. Właściwy organ zapewnia skuteczne i sprawne zbieranie i wykorzystywanie określonych w ust. 1 informacji pozyskanych w ramach nadzoru.

Artykuł 27

Metodyka, częstotliwość i intensywność nadzoru

Koncepcja, środki, metody diagnostyczne, częstotliwość i intensywność nadzoru, o którym mowa w art. 26, a także objęte nim docelowe populacje zwierząt oraz schematy pobierania próbek w ramach nadzoru są odpowiednie i proporcjonalne do celów nadzoru, z uwzględnieniem:

a) profilu choroby;

b) występujących czynników ryzyka;

c) statusu zdrowotnego w:

(i) państwie członkowskim, jego strefie lub kompartmencie, które są objęte nadzorem;

(ii) państwach członkowskich i państwach trzecich lub na terytoriach, które graniczą z tym państwem członkowskim, jego strefą lub przedziałem, lub z których zwierzęta lub produkty są wprowadzane do tego państwa członkowskiego;

d) nadzoru sprawowanego przez podmioty zgodnie z art. 24, w tym kontroli stanu zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 25, lub przez inne organy publiczne.

Artykuł 28

Unijne programy nadzoru

1. Właściwy organ sprawuje nadzór, o którym mowa w art. 26 ust. 1, w ramach programu nadzoru, jeżeli choroba ma znaczenie dla Unii zgodnie z art. 29 lit. c).

2. Państwo członkowskie ustanawiające program nadzoru zgodnie z ust. 1 przedkłada go Komisji.

3. Państwa członkowskie realizujące program nadzoru zgodnie z ust. 1 składa Komisji regularne sprawozdania z wyników realizacji tego programu.

Artykuł 29

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) koncepcji, środków, metod diagnostycznych, częstotliwości i intensywności nadzoru, objętych nim docelowych populacji zwierząt oraz schematów pobierania próbek w ramach nadzoru, o których to kwestiach mowa w art. 27;

b) kryteriów urzędowego potwierdzania i definicji przypadków chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), oraz – w odpowiednich przypadkach – nowo występujących chorób;

c) kryteriów stosowanych do ustalenia znaczenia choroby, która ma zostać objęta programem nadzoru mającym znaczenie dla Unii na potrzeby określone w art. 30 ust. 1 lit. a), z uwzględnieniem profilu choroby i związanego z nią ryzyka;

d) wymagań dotyczących programów nadzoru, o których mowa w art. 28 ust. 1, w odniesieniu do:

(i) treści programów nadzoru;

(ii) informacji, które mają być przedstawione przy przedłożeniu programu nadzoru zgodnie z art. 28 ust. 2 oraz regularnych sprawozdań zgodnie z art. 28 ust. 3;

(iii) okresu stosowania programów nadzoru.

Artykuł 30

Uprawnienia wykonawcze

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa wymagania dotyczące nadzoru i programów nadzoru, o których mowa w art. 26 i 28 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 29, w odniesieniu do:

   a) ustalenia, które spośród chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), mają zostać objęte programem nadzoru zgodnie z art. 28, wraz z ustaleniem zasięgu geograficznego tych programów;

   b) formatu i procedury:

      (i) przekazywania tych programów nadzoru do wiadomości Komisji i pozostałych państw członkowskich;

      (ii) składania Komisji sprawozdań z wyników nadzoru.

2. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, określić kryteria stosowane do oceny programów nadzoru, o których mowa w art. 28.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 3
Programy likwidacji choroby

Artykuł 31

Obowiązkowe i nieobowiązkowe programy likwidacji choroby

1. Państwa członkowskie, które na całym swoim terytorium lub w jego poszczególnych strefach lub kompartmentach nie są wolne lub o których nie wiadomo, czy są wolne od jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b):

   a) ustanawiają program, którego celem jest likwidacja danej choroby umieszczonej w wykazie lub wykazanie, że są od niej wolne, realizowany w populacjach zwierząt zapadających na tę chorobę i obejmujący odpowiednie części terytorium tego państwa lub jego odpowiednie strefy lub kompartmenty (zwany dalej „obowiązkowym programem likwidacji choroby”), który obowiązuje do czasu spełnienia warunków przyznania statusu obszaru wolnego od choroby dla terytorium państwa członkowskiego lub danej strefy, zgodnie z art. 36 ust. 1, lub dla kompartmentu, zgodnie z art. 37 ust. 2;

   b) przedkładają Komisji do zatwierdzenia projekt obowiązkowego programu likwidacji choroby.

2. Państwa członkowskie, które nie są wolne lub o których nie wiadomo, czy są wolne od jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), a które zdecydują się ustanowić program mający na celu likwidację tej choroby umieszczonej w wykazie, realizowany w populacjach zwierząt zapadających na daną chorobę i obejmujący odpowiednie części terytorium tych państw, ich stref lub kompartmentów (zwany dalej „nieobowiązkowym programem likwidacji"), przedkładają projekt tego programu Komisji do zatwierdzenia, jeżeli dane państwo członkowskie zwraca się o uznanie, na terytorium Unii, gwarancji zdrowia zwierząt dotyczących danej choroby w odniesieniu do przemieszczania zwierząt lub produktów.

   Taki nieobowiązkowy program likwidacji obowiązuje do momentu, gdy:

   a) zostaną spełnione warunki przyznania statusu obszaru wolnego od choroby dla terytorium państwa członkowskiego lub strefy, zgodnie z art. 36 ust. 1, bądź dla kompartmentu, zgodnie z art. 37 ust. 2; lub

   b) ustalono, że warunki przyznania statusu obszaru wolnego od choroby nie mogą zostać spełnione, a program ten nie realizuje już swoich celów; lub

   c) dane państwo członkowskie wycofa ten program.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych zatwierdza odpowiednio:

   a) projekty obowiązkowych programów likwidacji choroby, przedłożonych jej do zatwierdzenia zgodnie z ust. 1;

b) projekty nieobowiązkowych programów likwidacji choroby, przedłożonych jej do zatwierdzenia zgodnie z ust. 2,

jeżeli spełnione są warunki określone w niniejszym rozdziale.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą umieszczoną w wykazie, która stanowi ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje określone w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Z należycie uzasadnionych powodów Komisja może w drodze aktów wykonawczych zatwierdzić zmianę zaproponowaną przez dane państwo członkowskie lub cofnąć zatwierdzenie programów likwidacji choroby zatwierdzonych zgodnie z ust. 3 lit. a) i b) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) strategii zwalczania chorób, celów pośrednich i końcowych dotyczących poszczególnych chorób oraz okresu stosowania programów likwidacji choroby;

b) odstępstw od wymagania przedłożenia do zatwierdzenia programów likwidacji choroby, o których mowa w ust. 1 lit. b) i ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli takie zatwierdzenie nie jest niezbędne ze względu na przyjęcie przepisów dotyczące tych programów zgodnie z art. 32 ust. 2 i art. 35;

c) informacji, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji i pozostałym państwom członkowskim dotyczących odstępstw od wymagania zatwierdzenia programów likwidacji choroby, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących zmiany lub zakończenia stosowania przepisów przyjętych na podstawie lit. b) niniejszego ustępu.

Artykuł 32

Środki w ramach obowiązkowych i nieobowiązkowych programów likwidacji choroby

1. Programy likwidacji choroby obejmują co najmniej następujące środki:

a) środki zwalczania chorób w zakresie likwidacji czynnika chorobotwórczego w zakładach, kompartmentach i strefach, w których występuje choroba, oraz w celu zapobiegania ponownym zakażeniom;

b) nadzór sprawowany zgodnie z przepisami określonymi w art. 26-30 w celu wykazania:

(i) skuteczności środków zwalczania chorób przewidzianych w lit. a);

(ii) stanu wolnego od choroby umieszczonej w wykazie;

c) środki zwalczania chorób wprowadzane w przypadku dodatnich wyników nadzoru.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące następujących elementów zapewniających skuteczność programów likwidacji choroby:

a) środki zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1 lit. a);

b) środki zwalczania chorób wprowadzane w celu uniknięcia ponownego zakażenia daną chorobą docelowej populacji zwierząt w zakładach, strefach i kompartmentach;

c) koncepcja, środki, metody diagnostyczne, częstotliwość i intensywność nadzoru, objęte nim docelowe populacje zwierząt oraz schematy pobierania próbek;

d) środki zwalczania chorób wprowadzane w przypadku dodatnich wyników nadzoru w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w ust. 1 lit. c);

e) kryteria szczepienia, tam gdzie jest to stosowne i właściwe dla danej choroby lub danego gatunku.

Artykuł 33

Treść obowiązkowych i nieobowiązkowych programów likwidacji choroby przedkładanych do zatwierdzenia Komisji

We wnioskach dotyczących obowiązkowych i nieobowiązkowych programów likwidacji choroby przedkładanych Komisji do zatwierdzenia zgodnie z art. 31 ust. 1 i 2 państwa członkowskie zawierają następujące informacje:

a) opis sytuacji epidemiologicznej w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie objętej danym obowiązkowym lub nieobowiązkowym programem likwidacji choroby;

b) opis i wyznaczenie granic obszaru geograficznego i administracyjnego lub kompartmentu objętego programem likwidacji choroby;

c) opis środków zwalczania choroby w ramach programu likwidacji choroby, o których mowa w art. 32 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie z art. 32 ust. 2;

d) opis organizacji, nadzoru i ról stron uczestniczących w programie likwidacji choroby;

e) szacowany czas trwania programu likwidacji choroby;

f) cele pośrednie i strategie zwalczania choroby w ramach realizacji programu likwidacji choroby.

Artykuł 34

Sprawozdawczość

Państwa członkowskie realizujące program likwidacji choroby przedkładają Komisji:

a) sprawozdania umożliwiające Komisji monitorowanie osiągania celów pośrednich realizowanych programów likwidacji choroby, o których to celach mowa w art. 33 lit. f);

b) sprawozdanie końcowe po zakończeniu danego programu likwidacji choroby.

Artykuł 35

Uprawnienia wykonawcze

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia wymagania w zakresie informacji, formatu oraz wymagania proceduralne, o których mowa w art. 31-34, w odniesieniu do:

a) przedkładania do zatwierdzenia projektów obowiązkowych i nieobowiązkowych programów likwidacji choroby;

b) wskaźników skuteczności działania;

c) przedkładania Komisji i innym państwom członkowskim sprawozdań z wyników realizacji obowiązkowych lub nieobowiązkowych programów likwidacji choroby.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 4

Status obszaru wolnego od choroby

Artykuł 36

Państwa członkowskie i strefy wolne od choroby

1. Państwo członkowskie może wystąpić do Komisji z wnioskiem o zatwierdzenie statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), dla jednego lub większej liczby gatunków zwierząt, dla całego terytorium państwa członkowskiego lub dla jednej lub większej liczby jego stref, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

   a) na całym terytorium danego państwa członkowskiego lub w odpowiedniej strefie lub w strefach, których dotyczy wniosek w sprawie statusu obszaru wolnego od choroby, nie występuje żaden z umieszczonych w wykazie gatunków podatnych na chorobę, której dotyczy wniosek;

   b) wiadomo, na podstawie kryteriów, o których mowa w art. 39 lit. a) ppkt (ii), że czynnik chorobotwórczy nie jest zdolny do przetrwania na całym terytorium państwa członkowskiego lub w odpowiedniej strefie lub strefach, których dotyczy wniosek;

   c) w przypadku chorób umieszczonych w wykazie przenoszących się wyłącznie przez wektory, na całym terytorium państwa członkowskiego lub w odpowiedniej strefie lub strefach, których dotyczy wniosek, nie występuje żaden z wektorów lub wiadomo, że żaden z wektorów nie jest zdolny do przetrwania na obszarze objętym wnioskiem, na podstawie kryteriów, o których mowa w art. 39 lit. a) ppkt (ii);

d) stan wolny od choroby umieszczonej w wykazie został wykazany przy pomocy:

(i) programu likwidacji choroby zgodnego z art. 32 ust. 1 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 32 ust. 2; lub

(ii) danych historycznych i danych z nadzoru.

2. Wnioski państw członkowskich w sprawie statusu obszaru wolnego od choroby zawierają dowody spełnienia warunków przyznania tego statusu, o których mowa w ust. 1.

3. Państwo członkowskie może w określonych szczególnych przypadkach wystąpić do Komisji z wnioskiem o zatwierdzenie statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), a w szczególności o zatwierdzenie statusu nieszczepione dla całego terytorium lub dla co najmniej jednej strefy w tym państwie członkowskim, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) stan wolny od choroby umieszczonej w wykazie został wykazany przy pomocy:

(i) programu likwidacji choroby zgodnego z art. 32 ust. 1 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 32 ust. 2; lub

(ii) danych historycznych i danych z nadzoru;

b) wykazano, że szczepienie przeciwko tej chorobie pociągnęłoby za sobą koszty, które przekraczałyby koszty wynikające z utrzymania stanu wolnego od choroby bez prowadzenia szczepień.

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych, zatwierdza, z zastrzeżeniem – w razie potrzeby – niezbędnych zmian, wnioski państw członkowskich w sprawie statusu obszaru wolnego od choroby lub statusu nieszczepione, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz – w odpowiednich przypadkach – w ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 37

Kompartmenty

1. Państwo członkowskie może wystąpić do Komisji o uznanie statusu obszaru wolnego od choroby dla kompartmentów w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), oraz o ochronę statusu obszaru wolnego od choroby dla tego kompartmentu w przypadku wystąpienia na jego terytorium ognisk jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie pod warunkiem, że:

   a) na poziomie kompartmentu można skutecznie zapobiegać wprowadzeniu danej choroby lub chorób umieszczonych w wykazie, których dotyczy wniosek, z uwzględnieniem profilu choroby;

   b) kompartment, którego dotyczy wniosek, podlega jednemu wspólnemu systemowi zarządzania bioasekuracją, mającemu na celu zapewnienie wszystkim zakładom wchodzącym w jego skład status obszaru wolnego od choroby; oraz

c) kompartment, którego dotyczy wniosek, został przez właściwy organ zatwierdzony na potrzeby przemieszczania zwierząt i pozyskanych od nich lub z nich produktów, zgodnie z:

(i) art. 99 i 100 – w przypadku kompartmentów, w których są utrzymywane zwierzęta lądowe i przetrzymywane pozyskane od nich lub z nich produkty;

(ii) art. 183 i 184 – w przypadku kompartmentów, w których są utrzymywane zwierzęta akwakultury i przetrzymywane pozyskane od nich lub z nich produkty.

2. Państwo członkowskie może wystąpić do Komisji o uznanie dla danego kompartmentu statusu obszaru wolnego od choroby w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c) pod warunkiem że:

a) na poziomie kompartmentu można skutecznie zapobiegać, z uwzględnieniem profilu choroby, wprowadzeniu danej choroby lub chorób umieszczonych w wykazie, których dotyczy wniosek;

b) spełniony jest co najmniej jeden z następujących warunków:

(i) spełnione są warunki ustanowione w art. 36 ust. 1;

(ii) zakłady w danym kompartmencie, którego dotyczy wniosek, rozpoczęły lub wznowiły działalność i ustanowiły wspólny system zarządzania bioasekuracją, mający na celu zapewnienie stanu wolnego od choroby w tym kompartmencie;

c) kompartment, którego dotyczy wniosek, podlega jednemu wspólnemu systemowi zarządzania bioasekuracją, mającemu na celu zapewnienie wszystkim zakładom wchodzącym w jego skład status obszaru wolnego od choroby; oraz

d) kompartment, którego dotyczy wniosek, został przez właściwy organ zatwierdzony na potrzeby przemieszczania zwierząt i pozyskanych od nich lub z nich produktów, zgodnie z:

(i) art. 99 i 100 – w przypadku kompartmentów, w których są utrzymywane zwierzęta lądowe i przetrzymywane pozyskane od nich lub z nich produkty;

(ii) art. 183 i 184 – w przypadku kompartmentów, w których są utrzymywane zwierzęta akwakultury i przetrzymywane pozyskane od nich lub z nich produkty.

3. Wnioski państw członkowskich o uznanie dla kompartmentów statusu obszaru wolnego od choroby zgodnie z ust. 1 i 2 zawierają dowody spełnienia warunków określonych w tych ustępach.

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych:

a) uznaje, z zastrzeżeniem – w razie potrzeby – niezbędnych zmian, status obszaru wolnego od choroby dla kompartmentów, jeżeli spełnione są warunki, o których mowa w ust. 1 lub ust. 2 oraz w ust. 3;

b) określa, w odniesieniu do których chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), b) i c), można ustanawiać kompartmenty wolne od choroby.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów uzupełniających przepisy zawarte w niniejszym artykule w odniesieniu do:

a) wymagań w zakresie uznawania statusu obszaru wolnego od choroby dla kompartmentów, jak określono w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, na podstawie profilu chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), b) i c); wymagania te dotyczą co najmniej:

(i) wyników z nadzoru i innych dowodów potrzebnych do stwierdzenia stanu wolnego od choroby;

(ii) środków bioasekuracji;

b) szczegółowych przepisów dotyczących zatwierdzania przez właściwy organ statusu obszaru wolnego od choroby dla kompartmentów, jak przewidziano w ust. 1 i 2; oraz

c) przepisów dotyczących kompartmentów, które są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 38

Wykazy państw członkowskich, stref lub kompartmentów wolnych od choroby

Każde państwo członkowskie – w stosownych przypadkach – ustanawia i prowadzi aktualizowany wykaz swojego terytorium lub stref o statusie obszaru wolnego od choroby, jak określono w art. 36 ust. 1 i 3, oraz swoich kompartmentów o statusie obszaru wolnego od choroby, jak określono w art. 37 ust. 1 i 2.

Państwa członkowskie podają te wykazy do wiadomości publicznej. Komisja pomaga państwom członkowskim w publicznym udostępnieniu informacji zawartych w tych wykazach, podając na swojej stronie internetowej linki do internetowych stron informacyjnych państw członkowskich.

Artykuł 39

Przekazanie uprawnień dotyczących statusu obszaru wolnego od choroby dla państw członkowskich i stref

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) szczegółowych przepisów dotyczących statusu obszaru wolnego od choroby dla państw członkowskich i ich stref w oparciu o różne profile choroby, w odniesieniu do:

   (i) kryteriów, według których państwa członkowskie uzasadniają oświadczenia o tym, że żaden z gatunków umieszczonych w wykazie nie występuje lub nie jest zdolny do przetrwania na ich terytorium, oraz dowodów wymaganych do uzasadnienia takich oświadczeń, jak określono w art. 36 ust. 1 lit. a);

(ii) kryteriów, według których uzasadnia się oświadczenie, iż czynnik chorobotwórczy lub wektor nie jest w zdolny do przetrwania, oraz wymaganych dowodów, jak określono w art. 36 ust. 1 lit. b) i c);

(iii) kryteriów i warunków, według których stwierdza się stan wolny od danej choroby, jak określono w art. 36 ust. 1 lit. d);

(iv) wyników z nadzoru i innych dowodów potrzebnych do wykazania stanu wolnego od choroby;

(v) środków bioasekuracji;

(vi) ograniczeń i warunków dotyczących szczepień w wolnych od choroby państwach członkowskich i w ich strefach;

(vii) ustanowienia stref oddzielających strefy wolne od choroby lub strefy objęte programem likwidacji choroby od obszarów objętych ograniczeniami („stref buforowych”);

(viii) stref, które są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego;

b) odstępstw od wymagania zatwierdzenia przez Komisję statusu obszaru wolnego od choroby dla jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), o którym mowa w art. 36 ust. 1, jeżeli takie zatwierdzenie nie jest niezbędne ze względu na ustanowienie szczegółowych przepisów dotyczących stanu wolnego od choroby w drodze przepisów przyjętych na podstawie lit. a) niniejszego artykułu;

c) informacji, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji i pozostałym państwom członkowskim w celu uzasadnienia oświadczeń o statusie obszaru wolnego od choroby, w przypadku gdy nie przyjęto aktu wykonawczego zgodnie z art. 36 ust. 4, jak przewidziano w lit. b) niniejszego artykułu.

Artykuł 40

Uprawnienia wykonawcze

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa szczegółowe wymagania dotyczące informacji, jakie państwa członkowskie mają przekazywać Komisji i innym państwom członkowskim, aby uzasadnić oświadczenia dotyczące terytoriów, stref i kompartmentów o statusie obszaru wolnego od choroby, zgodnie z art. 36–39 oraz wymagania odnośnie do formatu i procedur dotyczących:

(a) wniosków w sprawie uznania statusu obszaru wolnego od choroby dla całego terytorium państwa członkowskiego lub jego stref i kompartmentów;

(b) wymiany informacji między państwami członkowskimi i Komisją w sprawie wolnych od choroby państw członkowskich lub ich stref i kompartmentów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 41

Utrzymanie statusu obszaru wolnego od choroby

1. Państwa członkowskie utrzymują status obszaru wolnego od choroby dla swoich terytoriów, stref lub kompartmentów wyłącznie wtedy, gdy:

   a) nadal spełnione są warunki dotyczące statusu obszaru wolnego od choroby określone w art. 36 ust. 1, art. 37 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie ust. 3 niniejszego artykułu oraz na podstawie art. 39;

   b) z uwzględnieniem wymagań określonych w art. 27, prowadzi się nadzór w celu sprawdzenia, czy dane terytorium, strefa lub kompartment pozostają wolne od choroby umieszczonej w wykazie, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby;

   c) stosuje się ograniczenia przemieszczania zwierząt oraz, w stosownych przypadkach, pozyskanych od nich lub z nich produktów, należących do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, dla której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby, do danego terytorium, strefy lub kompartment, zgodnie z przepisami części IV i V;

   d) stosuje się inne środki bioasekuracji, aby zapobiec wprowadzeniu choroby umieszczonej w wykazie, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby.

2. Państwo członkowskie natychmiast powiadamia Komisję, jeżeli warunki utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby, o których mowa w ust. 1, nie są już spełnione.

3. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące następujących warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby:

a) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. b);

b) środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. d).

Artykuł 42

Zawieszenie, cofnięcie i przywrócenie statusu obszaru wolnego od choroby

1. Jeżeli państwo członkowskie dowiaduje się lub ma powody, by podejrzewać, że naruszono jakikolwiek z warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby dla państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu, to państwo członkowskie niezwłocznie:

a) w odpowiednich przypadkach, w zależności od stopnia ryzyka, zawiesza lub ogranicza przemieszczanie gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, dla której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby, do innych państw członkowskich, stref lub kompartmentów o wyższym statusie zdrowotnym w odniesieniu do tej choroby umieszczonej w wykazie;

b) tam, gdzie jest to istotne dla zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie, w odniesieniu do której zatwierdzono lub uznano status obszaru wolnego od choroby, stosuje środki zwalczania chorób przewidziane w części III tytuł II.

2. Środki określone w ust. 1 znosi się, jeżeli dalsze dochodzenie potwierdzi, że:

a) podejrzewane naruszenie nie miało miejsca; lub

b) podejrzewane naruszenie nie miało znaczących skutków, a dane państwo członkowskie może zagwarantować, że warunki utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby są ponownie spełnione.

3. Jeżeli dalsze dochodzenie przeprowadzone przez dane państwo członkowskie wykaże, że wystąpiło ognisko choroby umieszczonej w wykazie, w odniesieniu do której państwo to otrzymało status obszaru wolnego od choroby lub też nastąpiło inne znaczące naruszenie warunków utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby, o których mowa w art. 41 ust. 1, lub też zachodzi znaczne prawdopodobieństwo, że sytuacja taka miała miejsce, to państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia o tym Komisję.

4. Komisja w drodze aktu wykonawczego bez zbędnej zwłoki cofa zatwierdzenie statusu obszaru wolnego od choroby dla państwa członkowskiego lub strefy, dokonane zgodnie z art. 36 ust. 4, lub uznanie statusu obszaru wolnego od choroby dla kompartmentu, dokonane zgodnie z art. 37 ust. 4, po uzyskaniu informacji od danego państwa członkowskiego, że nie są już spełnione warunki utrzymania statusu obszaru wolnego od choroby.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

5. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, gdy choroba umieszczona w wykazie, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, rozprzestrzenia się szybko, stwarzając ryzyko bardzo znaczących skutków dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia publicznego, dla gospodarki lub dla społeczeństwa, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów uzupełniających przepisy dotyczące zawieszania, cofnięcia i przywrócenia statusu obszaru wolnego od choroby, określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

CZĘŚĆ III
UPOWSZECHNIANIE WIEDZY NA TEMAT CHORÓB, GOTOWOŚĆ NA WYPADEK ICH WYSTĄPIENIA I ICH ZWALCZANIE

TYTUŁ I
Upowszechnianie wiedzy na temat chorób i gotowość na wypadek ich wystąpienia

Rozdział 1
plany gotowości i ćwiczenia symulacyjne

Artykuł 43

Plany gotowości

1. Państwa członkowskie, po przeprowadzeniu stosownych konsultacji z ekspertami i zainteresowanymi stronami, opracowują i aktualizują plany gotowości oraz, w razie potrzeby, szczegółowe instrukcje określające środki wprowadzane w danym państwie członkowskim w przypadku wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), lub – w zależności od przypadku – nowo występującej choroby, aby zapewnić wysoki poziom wiedzy na temat chorób i gotowości na wypadek ich wystąpienia oraz zdolność do szybkiego reagowania.

2. Te plany gotowości, oraz – w stosownych przypadkach – szczegółowe instrukcje, obejmują co najmniej następujące kwestie:

a) ustanowienie struktury dowodzenia we właściwym organie oraz w stosunku do innych organów publicznych, aby zapewnić szybkość i skuteczność procesu podejmowania decyzji na szczeblu państwa członkowskiego, na szczeblu regionalnym i lokalnym;

b) ramy współpracy między właściwym organem i innymi organami publicznymi oraz odpowiednimi zainteresowanymi stronami, aby zapewnić spójne i skoordynowane prowadzenie działań;

c) dostęp do:

(i) obiektów;

(ii) laboratoriów;

(iii) sprzętu;

(iv) personelu;

(v) funduszy nadzwyczajnych;

(vi) innych odpowiednich materiałów i zasobów niezbędnych do szybkiej i efektywnej likwidacji chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), lub nowo występujących chorób;

d) dostępność następujących ośrodków i grup posiadających niezbędną wiedzę fachową wspierających właściwy organ:

(i) w pełni funkcjonujący centralny ośrodek zwalczania chorób;

(ii) regionalne i lokalne ośrodki zwalczania chorób, stosownie do sytuacji administracyjnej i geograficznej danego państwa członkowskiego;

(iii) operacyjne grupy ekspertów;

e) wdrażanie środków zwalczania chorób przewidzianych w tytule II rozdział 1 w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), i do nowo występujących chorób;

f) w stosownych przypadkach – przepisy dotyczące szczepień interwencyjnych;

g) zasady wyznaczania granic geograficznych obszarów objętych ograniczeniami ustanowionych przez właściwy organ zgodnie z art. 64 ust. 1;

h) w stosownych przypadkach – koordynację z sąsiednimi państwami członkowskimi oraz z sąsiednimi państwami trzecimi i terytoriami.

Artykuł 44

Uprawnienia wykonawcze dotyczące planów gotowości

Komisja w drodze aktów wykonawczych określa niezbędne środki dotyczące realizacji w państwach członkowskich planów gotowości, o których mowa w art. 43 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 45

Ćwiczenia symulacyjne

1. Właściwy organ zapewnia regularne – lub w odpowiednich odstępach czasu – przeprowadzanie ćwiczeń symulacyjnych związanych z planami gotowości, o których mowa w art. 43 ust. 1, aby:

   a) zapewnić w danym państwie członkowskim wysoki poziom wiedzy na temat chorób i gotowości na wypadek jej wystąpienia oraz zdolność do szybkiego reagowania;

   b) sprawdzić funkcjonalność tych planów gotowości.

2. Tam, gdzie jest to wykonalne i właściwe, ćwiczenia symulacyjne prowadzi się w ścisłej współpracy z właściwymi organami sąsiednich państw członkowskich oraz sąsiednich państw trzecich i terytoriów.

3. Państwa członkowskie udostępniają Komisji i pozostałym państwom członkowskim, na wniosek, sprawozdanie z głównych wyników przeprowadzonych ćwiczeń symulacyjnych.

4. W stosownych i niezbędne przypadkach Komisja w drodze aktów wykonawczych określa przepisy dotyczące praktycznej realizacji ćwiczeń symulacyjnych w państwach członkowskich, w odniesieniu do:

   a) częstotliwości ćwiczeń symulacyjnych;

   b) ćwiczeń symulacyjnych obejmujących więcej niż jedną chorobę umieszczoną w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 2
Stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych do celów zapobiegania chorobom i ich zwalczania

Artykuł 46
Stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych do celów zapobiegania chorobom i ich zwalczania

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzać środki dotyczące stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, aby zapewnić najbardziej efektywne zapobieganie tym chorobom i ich zwalczanie pod warunkiem, że środki takie są odpowiednie lub niezbędne.

Środki te mogą obejmować:

a) zakazy i ograniczenia stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych;

b) obowiązkowe stosowanie weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. Ustalając, czy i w jaki sposób stosować weterynaryjne produkty lecznicze jako środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania w przypadku danej choroby umieszczonej w wykazie, państwa członkowskie biorą pod uwagę następujące kryteria:

a) profil choroby;

b) rozmieszczenie choroby umieszczonej w wykazie:

(i) w państwie członkowskim;

(ii) w Unii;

(iii) w odpowiednich przypadkach, w sąsiednich państwach trzecich i na terytoriach;

(iv) w państwach trzecich i na terytoriach, z których wprowadza się do Unii zwierzęta i produkty;

c) dostępność i skuteczność danych weterynaryjnych produktów leczniczych oraz związane z nimi ryzyko;

d) dostępność testów diagnostycznych do wykrywania zakażeń u zwierząt leczonych danymi weterynaryjnymi produktami leczniczymi;

e) gospodarcze oraz społeczne skutki stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych oraz jego skutki dla dobrostanu zwierząt i dla środowiska w porównaniu z innymi dostępnymi strategiami zapobiegania chorobom i ich zwalczania.

3. Dla ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze dotyczące stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych do celów badań naukowych lub do celów rozwoju i testowania tych produktów w warunkach kontrolowanych.

Artykuł 47

Przekazanie uprawnień dotyczących stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących tego, co może stanowić odpowiednie i niezbędne środki, o których mowa w art. 46, w odniesieniu do:

a) zakazów i ograniczeń stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych;

b) warunków szczególnych stosowania weterynaryjnych produktów leczniczych w odniesieniu do poszczególnych chorób umieszczonych w wykazie;

c) środków zmniejszających ryzyko w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób umieszczonych w wykazie za pośrednictwem zwierząt leczonych weterynaryjnymi produktami leczniczymi lub produktów pozyskanych od lub z takich zwierząt;

d) nadzoru w zakresie określonych chorób umieszczonych w wykazie w następstwie stosowania szczepionek i innych weterynaryjnych produktów leczniczych.

2. Ustanawiając przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja uwzględnia kryteria określone w art. 46 ust. 2.

3. Jeżeli w przypadku nowo występującego ryzyka zaistnieje szczególnie pilna potrzeba, procedura przewidziana w art. 265 ma zastosowanie do przepisów przyjętych na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu.

Rozdział 3

Banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

Artykuł 48

Ustanowienie unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. W przypadku chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w przypadku których szczepienia nie są zakazane aktem delegowanym przyjętym na podstawie art. 47, Komisja może ustanowić banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych oraz odpowiadać za zarządzanie tymi bankami, w celu przechowywania i wymiany zapasów co najmniej jednego z następujących produktów biologicznych:

   a) antygenów;

   b) szczepionek;

   c) zapasów szczepów macierzystych szczepionek;

   d) odczynników diagnostycznych.

2. Komisja zapewnia, by unijne banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o których mowa w ust. 1:

a) przechowywały wystarczające zapasy odpowiednich rodzajów antygenów, szczepionek, zapasów szczepu macierzystego szczepionek i odczynników diagnostycznych dla danej choroby umieszczonej w wykazie, z uwzględnieniem potrzeb państw członkowskich oszacowanych w ramach planów gotowości, o których mowa w art. 43 ust. 1;

b) otrzymywały regularne dostawy i terminowe wymiany antygenów, szczepionek, zapasów szczepu macierzystego szczepionek i odczynników diagnostycznych;

c) były prowadzone i przemieszczane zgodnie z odpowiednimi wymaganiami dotyczącymi bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i środków w zakresie zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, ustanowionymi w art. 16 ust. 1 oraz zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 16 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) zarządzania zapasami unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, przechowywania i wymiany tych zapasów, jak określono w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu;

b) wymagań w zakresie bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi, niezbędnych do działania tych banków, z poszanowaniem wymagań określonych w art. 16 ust. 1 oraz z uwzględnieniem aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 16 ust. 2.

Artykuł 49

Dostęp do unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. Komisja zapewnia – na wniosek – dostawy produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1, z unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o ile zapasy te są dostępne, do:

   a) w pierwszej kolejności – państw członkowskich; oraz

   b) państw trzecich lub na terytoria, o ile taka dostawa ma na celu zapobieganie w pierwszym rzędzie rozprzestrzenieniu się choroby do Unii.

2. Komisja, w przypadku ograniczonej dostępności zapasów, ustala kolejność dostępu do zapasów dostarczanych na podstawie ust. 1 w oparciu o:

   a) okoliczności choroby, w związku z którymi wystąpiono z wnioskiem;

   b) istnienie krajowego banku antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych w państwie członkowskim lub państwie trzecim, lub na terytorium, które wystąpiło z wnioskiem;

   c) istnienie unijnych środków dotyczących obowiązkowych szczepień określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 47.

Artykuł 50

Uprawnienia wykonawcze dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, określając w odniesieniu do produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1:

   a) które z tych produktów biologicznych mają znaleźć się w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, oraz dla jakich chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a);

   b) rodzaje tych produktów biologicznych, które mają znaleźć się w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, oraz ich ilość dla każdej z chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), objętych działalnością danego banku;

   c) wymagania dotyczące zaopatrzenia w te produkty biologiczne, ich przechowywania i wymiany;

   d) dostawę tych produktów biologicznych z unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych do państw członkowskich oraz do państw trzecich i na terytoria;

   e) wymagania proceduralne i techniczne dotyczące umieszczania tych produktów biologicznych w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych oraz wymagania proceduralne i techniczne dotyczące ubiegania się o dostęp do tych banków.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą umieszczoną w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), stanowiącą ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Artykuł 51

Poufność informacji dotyczących unijnych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

Informacje dotyczące ilości i podtypów produktów biologicznych, o których mowa w art. 48 ust. 1, przechowywanych w unijnych bankach antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych traktowane są przez Komisję za informacje niejawne i nie podlegają publikacji.

Artykuł 52

Krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych

1. Państwa członkowskie, które ustanowiły krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych dla chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w przypadku których działają unijne banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, zapewniają, aby ich krajowe banki antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych spełniały wymagania dotyczące bioasekuracji, bezpieczeństwa biologicznego i zabezpieczenia przed czynnikami chorobotwórczymi określone w art. 16 ust. 1 lit. a) oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 16 ust. 2 oraz art. 48 ust. 3 lit. b).

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji aktualne informacje o:

a) istnieniu lub ustanowieniu krajowych banków antygenów, szczepionek i odczynników diagnostycznych, o których mowa w ust. 1;

b) rodzajach antygenów, szczepionek, zapasów szczepów macierzystych szczepionek i rodzajach odczynników diagnostycznych oraz o ich ilościach przechowywanych w takich bankach;

c) wszelkich zmianach w funkcjonowaniu takich banków.

Informacje te traktowane są przez Komisję jak informacje niejawne i nie podlegają publikacji.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy określające szczegółowo treść informacji, o których mowa w ust. 2, oraz częstotliwość i format ich przekazywania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

TYTUŁ II

Środki zwalczania chorób

Rozdział 1

Środki zwalczania chorób w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a)

SEKCJA 1

ŚRODKI ZWALCZANIA CHORÓB WPROWADZANE W PRZYPADKU PODEJRZENIA WYSTĄPIENIA CHOROBY UMIESZCZONEJ W WYKAZIE U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 53

Obowiązki podmiotów i innych odpowiednich zainteresowanych osób fizycznych i prawnych

1. W przypadku podejrzenia wystąpienia u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), oprócz spełnienia obowiązku powiadomienia zgodnie z art. 18 ust. 1 oraz w oczekiwaniu na wprowadzenie środków zwalczania chorób przez właściwy organ zgodnie z art. 54 ust. 1 i art. 55 ust. 1, państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, by podmioty i inne odpowiednie zainteresowane osoby fizyczne i prawne wprowadziły odpowiednie środki zwalczania chorób określone w art. 55 ust. 1 lit. c), d) i e) służące zapobieganiu rozprzestrzeniania się tej choroby umieszczonej w wykazie z dotkniętych nią zwierząt, zakładów i miejsc, za które one odpowiadają, na niedotknięte nią zwierzęta lub na ludzi.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów uzupełniających środki zwalczania chorób określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 54

Dochodzenie prowadzone przez właściwy organ

w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie

1. W przypadku podejrzenia wystąpienia u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), właściwy organ niezwłocznie przeprowadza dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia występowania tej choroby umieszczonej w wykazie.

2. Na potrzeby dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ, w stosownych przypadkach, zapewnia, by:

   a) urzędowi lekarze weterynarii przeprowadzali badanie kliniczne reprezentatywnej próby zwierząt utrzymywanych należących do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do danej choroby umieszczonej w wykazie;

   b) urzędowi lekarze weterynarii pobierali odpowiednie próbki od tych zwierząt utrzymywanych należących do gatunków umieszczonych w wykazie oraz inne próbki do przeprowadzenia badań w laboratoriach wyznaczonych do tego celu przez właściwy organ;

   c) takie wyznaczone laboratoria przeprowadzały badania mające potwierdzić lub wykluczyć występowanie danej choroby umieszczonej w wykazie.

3. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 264 dotyczące szczegółowych przepisów uzupełniających przepisy dotyczące dochodzeń prowadzonych przez właściwe organy, określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 55

Wstępne środki zwalczania chorób wprowadzane przez właściwe organy

1. W przypadku gdy właściwy organ podejrzewa wystąpienie u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), wprowadza – z zastrzeżeniem krajowych przepisów dotyczących uzyskania dostępu do prywatnych nieruchomości, do czasu uzyskania wyników dochodzenia, o którym mowa w art. 54 ust. 1, oraz do czasu wprowadzenia środków zwalczania chorób, o których mowa w art. 61 ust. 1 – następujące wstępne środki zwalczania chorób:

   a) obejmuje urzędowym nadzorem zakład, przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe, zakład produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub jakiekolwiek inne miejsce, w którym występuje podejrzenie choroby, w tym miejsce, z którego podejrzewana choroba może pochodzić;

   b) sporządza spis:

      (i) zwierząt utrzymywanych w danym zakładzie, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu;

(ii) produktów w tym zakładzie, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu, o ile jest to istotne z punktu widzenia rozprzestrzeniania się tej choroby umieszczonej w wykazie;

c) zapewnia stosowanie odpowiednich środków bioasekuracji, aby zapobiec rozprzestrzenieniu się czynnika powodującego tę chorobę umieszczoną w wykazie na inne zwierzęta lub na ludzi;

d) jeżeli może to zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego, zapewnia, by zwierzęta utrzymywane należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do danej choroby umieszczonej w wykazie zostały odizolowane i nie miały kontaktu z dziką florą i fauną;

e) ogranicza przemieszczanie zwierząt utrzymywanych, produktów oraz – w stosownych przypadkach – ludzi, pojazdów i przedmiotów lub innych środków, za pośrednictwem których czynnik chorobotwórczy mógłby rozprzestrzenić się do lub z zakładów, zakładów przedsiębiorstw spożywczych i paszowych lub zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc, w których podejrzewa się występowanie choroby umieszczonej w wykazie, w zakresie niezbędnym do zapobiegania jej rozprzestrzenianiu się;

f) biorąc pod uwagę środki zwalczania chorób określone w sekcji 4 niniejszego rozdziału, wprowadza wszelkie inne niezbędne środki zwalczania chorób dotyczące:

(i) objęcia dochodzeniem prowadzonym przez właściwy organ, określonym w art. 54 ust. 1, oraz środkami zwalczania chorób, określonymi w lit. a)–d) niniejszego ustępu, innych zakładów, przedsiębiorstw spożywczych i paszowych lub zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub wszelkich innych miejsc;

(ii) ustanowienia tymczasowych obszarów objętych ograniczeniami, które są stosowne, z uwzględnieniem profilu choroby;

g) wszczyna dochodzenie epidemiologiczne, o którym mowa w art. 57 ust. 1.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące szczegółowych przepisów uzupełniających ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do określonych i szczegółowych środków zwalczania chorób wprowadzanych w zależności od choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w oparciu o ryzyko związane z:

a) danym gatunkiem lub kategorią zwierząt;

b) danym rodzajem produkcji.

Artykuł 56

Przegląd i rozszerzenie wstępnych środków zwalczania chorób

Środki zwalczania chorób, o których mowa w art. 55 ust. 1, podlegają:

a) przeglądowi przez właściwy organ – w stosownych przypadkach – w związku z ustaleniami:

(i) dochodzenia, o którym mowa w art. 54 ust. 1;

(ii) dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1;

b) w razie potrzeby, rozszerzeniu na inne miejsca, o których mowa w art. 55 ust. 1 lit. a).

SEKCJA 2

DOCHODZENIE EPIDEMIOLOGICZNE

Artykuł 57

Dochodzenie epidemiologiczne

1. Właściwy organ przeprowadza dochodzenie epidemiologiczne w przypadku potwierdzenia u zwierząt choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

2. Celem dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w ust. 1, jest:

   a) ustalenie prawdopodobnego pochodzenia danej choroby umieszczonej w wykazie oraz sposobów jej rozprzestrzeniania się;

   b) obliczenie prawdopodobnego okresu występowania choroby umieszczonej w wykazie;

   c) ustalenie zakładów i ich jednostek epidemiologicznych, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych, zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc, w których zwierzęta z gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do podejrzewanej choroby umieszczonej w wykazie mogły zostać zakażone, zarażone pasożytami lub zanieczyszczone;

   d) uzyskanie informacji o przemieszczaniu zwierząt utrzymywanych, osób, produktów, pojazdów, przedmiotów lub innych środków, za pośrednictwem którego mogło dojść do rozprzestrzeniania się czynnika chorobotwórczego w stosownym okresie poprzedzającym powiadomienie o podejrzeniu lub potwierdzenie choroby umieszczonej w wykazie;

e) uzyskanie informacji o prawdopodobnym rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie w otaczającym środowisku, w tym o występowaniu i rozmieszczeniu wektorów choroby.

SEKCJA 3

POTWIERDZENIE CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 58

Urzędowe potwierdzenie przez właściwy organ choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a)

1. Właściwy organ dokonuje urzędowego potwierdzenia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w oparciu o następujące informacje:

   a) wyniki badań klinicznych i laboratoryjnych, o których mowa w art. 54 ust. 2;

   b) wstępne lub ostateczne wyniki dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1;

   c) inne dostępne dane epidemiologiczne.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wymagań, które należy spełnić, w odniesieniu do urzędowego potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 59

Zniesienie wstępnych środków zwalczania chorób

w przypadku wykluczenia występowania choroby umieszczonej w wykazie

Właściwy organ stosuje nadal wstępne środki zwalczania chorób przewidziane w art. 55 ust. 1 i art. 56, dopóki – na podstawie informacji, o których mowa w art. 58 ust. 1 lub przepisów przyjętych na podstawie art. 58 ust. 2 – nie zostanie wykluczone występowanie danej choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

SEKCJA 4

ŚRODKI ZWALCZANIA CHORÓB

W PRZYPADKU POTWIERDZENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 60

Natychmiastowe środki zwalczania chorób wprowadzane przez właściwy organ

W przypadku urzędowego potwierdzenia zgodnie z art. 58 ust. 1 ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), u zwierząt utrzymywanych właściwy organ niezwłocznie:

a) urzędowo uznaje zakład, przedsiębiorstwo spożywcze lub paszowe, zakład produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub inne miejsce za skażone tą chorobą umieszczoną w wykazie;

b) ustanawia obszar objęty ograniczeniami stosownie do danej choroby umieszczonej w wykazie;

c) wdraża plan gotowości, o którym mowa w art. 43 ust. 1, aby zapewnić pełną koordynację środków zwalczania chorób.

Artykuł 61

Zakłady i inne miejsca dotknięte chorobą

1. W przypadku wystąpienia u zwierząt utrzymywanych ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), właściwy organ, w celu zapobiegania dalszemu rozprzestrzenianiu się tej choroby umieszczonej w wykazie, niezwłocznie wprowadza – z zastrzeżeniem krajowych przepisów dotyczących uzyskania dostępu do prywatnych nieruchomości – w zakładzie, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu, o którym mowa w art. 60 lit. a), co najmniej jeden z następujących środków zwalczania chorób:

   a) nałożenie ograniczeń przemieszczania osób, zwierząt, produktów, pojazdów lub innych przedmiotów lub substancji, które mogą być zakażone lub skażone i przyczyniać się do rozprzestrzeniania się danej choroby umieszczonej w wykazie;

   b) uśmiercenie i usunięcie lub ubój zwierząt, które mogą być zakażone lub mogą przyczyniać się do rozprzestrzeniania się choroby umieszczonej w wykazie;

   c) zniszczenie, przetworzenie, przekształcenie lub obróbka produktów, paszy lub innych substancji lub czyszczenie sprzętu, środków transportu, oczyszczanie roślin lub produktów roślinnych lub oczyszczanie wody, które mogą być skażone, w stosownych przypadkach, aby zapewnić zniszczenie wszystkich czynników chorobotwórczych lub ich wektorów;

d) szczepienia lub leczenie zwierząt utrzymywanych przy użyciu innych weterynaryjnych produktów leczniczych zgodnie z art. 46 ust. 1 i art. 69 oraz z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 47;

e) izolacja, kwarantanna lub leczenie zwierząt lub oczyszczanie produktów, które mogą być zakażone lub skażone i przyczyniać się do rozprzestrzeniania się choroby umieszczonej w wykazie;

f) oczyszczanie, dezynfekcja, dezynsekcja i deratyzacja lub inne niezbędne środki bioasekuracji, które należy zastosować w dotkniętym chorobą zakładzie, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innych miejscach, aby ograniczyć do minimum ryzyko rozprzestrzeniania się choroby umieszczonej w wykazie;

g) pobranie dostatecznej liczby odpowiednich próbek potrzebnych do przeprowadzenia dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1;

h) badanie laboratoryjne próbek;

i) inne stosowne środki.

2. Ustalając, które ze środków zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1, należy wprowadzić w danym przypadku, właściwy organ bierze pod uwagę:

a) profil choroby;

b) rodzaj produkcji i jednostki epidemiologiczne w dotkniętym chorobą zakładzie, przedsiębiorstwie spożywczym lub paszowym, zakładzie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub w innym miejscu.

3. Właściwy organ zezwala na ponowne umieszczenie zwierząt w danym zakładzie, lub w innym miejscu wyłącznie wtedy gdy:

a) pomyślnie zrealizowano wszystkie odpowiednie środki zwalczania chorób i przeprowadzono badania laboratoryjne, o których mowa w ust. 1;

b) upłynęła wystarczająca ilość czasu, aby zapobiec ponownemu skażeniu zakładu, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego oraz innego miejsca dotkniętego chorobą umieszczoną w wykazie będącą przyczyną uprzedniego wystąpienia ogniska, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 62

Zakłady i miejsca powiązane epidemiologicznie

1. Właściwy organ rozszerza środki zwalczania chorób określone w art. 61 ust. 1 na inne zakłady, ich jednostki epidemiologiczne, przedsiębiorstwa spożywcze lub paszowe lub zakłady produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, inne miejsca lub środki transportu, w przypadku których na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przewidzianego w art. 57 ust. 1, lub wyników badań klinicznych lub laboratoryjnych, lub innych danych epidemiologicznych można podejrzewać, że choroba umieszczona w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której wprowadzono takie środki, rozprzestrzeniła się do tych obiektów, z nich, lub za ich pośrednictwem.

2. Jeżeli dochodzenie epidemiologiczne, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wykaże, że prawdopodobnym miejscem pochodzenia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), jest inne państwo członkowskie lub też prawdopodobnie ta choroba umieszczona w wykazie rozprzestrzeniła się do innego państwa członkowskiego, właściwy organ informuje niezwłocznie to państwo członkowskie i Komisję.

3. W przypadkach wystąpienia którejkolwiek z sytuacji, o których mowa w ust. 2, właściwe organy różnych państw członkowskich współpracują przy dalszym dochodzeniu epidemiologicznym oraz przy stosowaniu środków zwalczania chorób.

Artykuł 63

Przekazanie uprawnień dotyczących środków zwalczania chorób w dotkniętych chorobą i powiązanych epidemiologicznie zakładach i innych miejscach

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące szczegółowych przepisów odnośnie do środków zwalczania chorób, które mają zostać wprowadzane przez właściwy organ zgodnie z art. 61 i 62 w dotkniętych chorobą i powiązanych epidemiologicznie zakładach, przedsiębiorstwach spożywczych i paszowych lub w zakładach produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i w innych miejscach w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w tym dotyczące przepisów odnośnie do tego, które ze środków zwalczania chorób, o których mowa w art. 61 ust. 1, stosuje się w przypadku każdej z chorób umieszczonych w wykazie.

Te szczegółowe przepisy obejmują następujące kwestie:

a) warunki i wymagania dotyczące środków zwalczania chorób, o których mowa w art. 61 ust. 1 lit. a)-e);

b) procedury dotyczące oczyszczania, dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji lub innych niezbędnych środków bioasekuracji określonych w art. 61 ust. 1 lit. f), regulujące w odpowiednich przypadkach stosowanie w tych celach produktów biobójczych;

c) warunki i wymagania dotyczące pobierania próbek i badań laboratoryjnych określonych w art. 61 ust. 1 lit. g)–h);

d) szczegółowe warunki i wymagania dotyczące ponownego umieszczania zwierząt, o którym mowa w art. 61 ust. 3;

e) wprowadzanie niezbędnych środków zwalczania chorób, o czym mowa w art. 62, w powiązanych epidemiologicznie zakładach, innych miejscach i środkach transportu.

Artykuł 64

Ustanawianie przez właściwy organ obszarów objętych ograniczeniami

1. W stosownych przypadkach właściwy organ ustanawia obszar objęty ograniczeniami, o którym mowa w art. 60 lit. b), wokół dotkniętego chorobą zakładu, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub wokół innego miejsca, w którym u zwierząt utrzymywanych wystąpiło ognisko choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a); organ ten uwzględnia przy tym:

   a) profil choroby;

   b) położenie geograficzne obszaru objętego ograniczeniami;

   c) czynniki ekologiczne i hydrologiczne na obszarze objętym ograniczeniami;

d) warunki meteorologiczne;

e) występowanie, rozmieszczenie i rodzaje wektorów na obszarze objętym ograniczeniami;

f) wyniki dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 57 ust. 1, wyniki innych przeprowadzonych badań oraz dane epidemiologiczne;

g) wyniki badań laboratoryjnych;

h) zastosowane środki zwalczania chorób;

i) inne stosowne czynniki epidemiologiczne.

Obszar objęty ograniczeniami obejmuje – w stosownych przypadkach – obszar zapowietrzony i obszar zagrożony o określonej wielkości i strukturze.

2. Właściwy organ stale ocenia i analizuje sytuację oraz, gdy jest to stosowne w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a):

a) dostosowuje granice obszaru objętego ograniczeniami;

b) ustanawia dodatkowe obszary objęte ograniczeniami.

3. Jeżeli obszary objęte ograniczeniami, o których mowa w ust. 1, są położone na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, właściwe organy tych państw członkowskich współpracują przy ich ustanawianiu.

4. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące szczegółowych przepisów w zakresie ustanawiania i zmiany obszarów objętych ograniczeniami, w tym obszarów zapowietrzonych i zagrożonych.

Artykuł 65

Środki zwalczania chorób na obszarach objętych ograniczeniami

1. Właściwy organ zapewnia, by – z zastrzeżeniem krajowych przepisów dotyczących uzyskania dostępu do prywatnych nieruchomości – na danym obszarze objętym ograniczeniami, w celu zapobiegania dalszemu rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), został wprowadzony co najmniej jeden z następujących środków zwalczania chorób:

   a) ustalenie zakładów, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych, zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc, w których znajdują się zwierzęta utrzymywane należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do danej choroby umieszczonej w wykazie;

   b) kontrole w zakładach, przedsiębiorstwach spożywczych lub paszowych, zakładach produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejscach, w których utrzymuje się zwierzęta należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do danej choroby umieszczonej w wykazie, oraz – w razie potrzeby – prowadzenie badań, pobieranie próbek i badania laboratoryjne pobranych próbek;

   c) określenie warunków dotyczących przemieszczania osób, zwierząt, produktów, paszy, pojazdów oraz wszelkich innych przedmiotów lub substancji, które mogą być zakażone lub skażone lub przyczyniać się do rozprzestrzeniania się tej choroby umieszczonej w wykazie na obszarze objętym ograniczeniami lub z tego obszaru, a także określenie warunków dotyczących transportu przez ten obszar;

d) wymagania w zakresie bioasekuracji dotyczące:

(i) produkcji, przetwarzania i dystrybucji produktów pochodzenia zwierzęcego;

(ii) zbierania i usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego;

(iii) pozyskiwania i przechowywania materiału biologicznego oraz postępowania z tym materiałem;

e) szczepienia i leczenie zwierząt utrzymywanych przy użyciu innych weterynaryjnych produktów leczniczych zgodnie z art. 46 ust. 1 oraz aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 47;

f) oczyszczanie, dezynfekcja oraz dezynsekcja i deratyzacja lub inne niezbędne środki bioasekuracji;

g) wyznaczenie lub – w stosownych przypadkach – zatwierdzenie zakładu przedsiębiorstwa spożywczego do celów prowadzenia uboju zwierząt lub obróbki produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z obszaru objętego ograniczeniami;

h) wymagania dotyczące identyfikacji i identyfikowalności na potrzeby przemieszczania zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego;

i) inne niezbędne środki bioasekuracji i środki zmniejszające ryzyko w celu zminimalizowania ryzyka rozprzestrzeniania się danej choroby umieszczonej w wykazie.

2. Właściwy organ:

a) wprowadza wszelkie niezbędne środki, aby w pełni poinformować osoby na obszarze objętym ograniczeniami o obowiązujących ograniczeniach i o charakterze środków zwalczania chorób;

b) nakłada na podmioty obowiązki niezbędne, by zapobiec dalszemu rozprzestrzenianiu się danej choroby umieszczonej w wykazie.

3. Ustalając, które spośród środków zwalczania chorób określonych w ust. 1 należy wprowadzić, właściwy organ bierze pod uwagę:

a) profil choroby;

b) rodzaje produkcji;

c) wykonalność, dostępność i skuteczność tych środków zwalczania chorób.

Artykuł 66

Obowiązki podmiotów w zakresie przemieszczania na obszarach objętych ograniczeniami

1. Na obszarach objętych ograniczeniami, o których mowa w art. 64 ust. 1, podmioty przemieszczają zwierzęta utrzymywane i produkty jedynie za zezwoleniem właściwego organu i zgodnie z wszystkimi instrukcjami wydanymi przez ten organ.

2. Podmioty, które utrzymują zwierzęta i przetrzymują produkty na obszarze objętym ograniczeniami, o którym mowa w art. 64 ust. 1, powiadamiają właściwy organ o zamierzonym przemieszczaniu zwierząt utrzymywanych i produktów w obrębie danego obszaru objętego ograniczeniami lub poza ten obszar. W zakresie, w jakim właściwy organ nałożył obowiązek powiadamiania zgodnie z art. 65 ust. 2 lit. b), dane podmioty dokonują takiego powiadomienia zgodnie z tym obowiązkiem.

Artykuł 67

Przekazanie uprawnień dotyczących środków zwalczania chorób na obszarach objętych ograniczeniami

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące szczegółowych przepisów odnośnie do środków zwalczania chorób, które mają być wprowadzone na obszarach objętych ograniczeniami, zgodnie z art. 65 ust. 1, dla każdej z chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w tym dotyczące przepisów odnośnie do tego, które środki zwalczania chorób, o których mowa w art. 65 ust. 1, stosuje się w przypadku każdej z chorób umieszczonych w wykazie.

Te szczegółowe przepisy obejmują następujące kwestie:

a) warunki i wymagania dotyczące środków zwalczania chorób określonych w art. 65 ust. 1 lit. a), c), d), e), g), h) i i);

b) procedury dotyczące oczyszczania, dezynfekcji oraz dezynsekcji i deratyzacji lub inne niezbędne środki bioasekuracji, określone w art. 65 ust. 1 lit. f), określając w odpowiednich przypadkach stosowanie w tych celach produktów biobójczych;

c) niezbędny nadzór, który należy sprawować po zastosowaniu środków zwalczania chorób oraz badania laboratoryjne określone w art. 65 ust. 1 lit. b);

d) inne środki szczególne zwalczania chorób w celu ograniczenia rozprzestrzeniania się poszczególnych chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

Artykuł 68

Utrzymywanie środków zwalczania chorób
na obszarach objętych ograniczeniami oraz akty delegowane

1. Właściwy organ stosuje określone w niniejszej sekcji środki zwalczania chorób do momentu spełnienia następujących warunków:

   a) zostały zrealizowane środki zwalczania chorób stosowne do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w związku z którą zastosowano ograniczenia;

   b) zostały przeprowadzone ostateczne oczyszczanie, dezynfekcja, dezynsekcja i deratyzacja lub inne niezbędne środki bioasekuracji stosownie do:

      (i) choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki zwalczania chorób;

      (ii) dotkniętych chorobą gatunków zwierząt utrzymywanych;

      (iii) rodzaju produkcji;

c) na obszarze objętym ograniczeniami przeprowadzono odpowiedni nadzór stosownie do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki zwalczania chorób oraz stosownie do danego rodzaju zakładu lub miejsca, a w ramach tego nadzoru potwierdzono likwidację tej choroby umieszczonej w wykazie.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące szczegółowych przepisów w zakresie wprowadzanych przez właściwy organ środków zwalczania chorób, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do:

a) ostatecznych procedur dotyczących oczyszczania, dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji lub innych niezbędnych środków bioasekuracji oraz – w stosownych przypadkach – stosowania w tych celach produktów biobójczych;

b) koncepcji, środków, metod, częstotliwości i intensywności nadzoru, objętych nim docelowych populacji zwierząt oraz schematów pobierania próbek w ramach nadzoru w celu przywrócenia statusu obszaru wolnego od choroby po wystąpieniu ogniska choroby;

c) ponownego umieszczania zwierząt na danym obszarze objętym ograniczeniami po zakończeniu stosowania środków zwalczania chorób określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, z uwzględnieniem warunków ponownego umieszczania zwierząt określonych w art. 61 ust. 3.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów w zakresie wprowadzanych przez właściwy organ środków zwalczania chorób, jak przewidziano w ust. 1, w odniesieniu do innych środków zwalczania chorób niezbędnych do przywrócenia statusu obszaru wolnego od choroby.

Artykuł 69

Szczepienia interwencyjne

1. Jeżeli ma to znaczenie z uwagi na skuteczność zwalczania choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), w odniesieniu do której zastosowano środki zwalczania chorób, właściwy organ może:

   a) sporządzić plan szczepień;

   b) ustanowić obszary szczepień.

2. Podejmując decyzje w sprawie planu szczepień i ustanowienia obszarów szczepień zgodnie z ust. 1, właściwy organ uwzględnia:

   a) wymagania dotyczące szczepień interwencyjnych określone w planach gotowości, o których mowa w art. 43;

   b) wymagania dotyczące stosowania szczepionek określone w art. 46 ust. 1 oraz aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 47.

3. Obszary szczepień, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, spełniają wymagania dotyczące środków zmniejszających ryzyko w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób umieszczonych w wykazie oraz wymagania dotyczące nadzoru określone w aktach delegowanych przyjętych zgodnie z art. 47 lit. c) i d).

SEKCJA 5

ZWIERZĘTA DZIKIE

Artykuł 70

Zwierzęta dzikie

1. W przypadku gdy właściwy organ w dotkniętym chorobą państwie członkowskim podejrzewa lub oficjalnie potwierdza występowanie u zwierząt dzikich choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), organ ten:

   a) sprawuje nadzór nad populacją zwierząt dzikich, o ile ma to zastosowanie w przypadku danej choroby umieszczonej w wykazie;

   b) wprowadza niezbędne środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania.

2. Środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, mogą obejmować jeden lub więcej środków określonych w art. 53–69 i uwzględniają profil choroby oraz dotknięte nią zwierzęta dzikie, a także ryzyko przeniesienia się choroby na zwierzęta i ludzi.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) kryteriów i procedur sprawowania nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, w przypadku urzędowego potwierdzenia, zgodnie z art. 27, występowania choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a);

b) szczegółowych przepisów uzupełniających środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania, wprowadzane na podstawie ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, w przypadku urzędowego potwierdzenia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a).

Przyjmując te akty delegowane, Komisja uwzględnia profil choroby i gatunki umieszczone w wykazie w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 6

DODATKOWE ŚRODKI ZWALCZANIA CHORÓB WPROWADZANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, KOORDYNACJA PRZEZ KOMISJĘ ORAZ TYMCZASOWE PRZEPISY SZCZEGÓLNE W ZAKRESIE ZWALCZANIA CHORÓB

Artykuł 71

Dodatkowe środki zwalczania chorób, koordynacja środków oraz tymczasowe przepisy szczególne w zakresie zwalczania chorób dotyczące sekcji 1–5 (art. 53–70)

1. Państwa członkowskie mogą wprowadzić dodatkowe środki zwalczania chorób oprócz tych przewidzianych w art. 55, art. 61 ust. 1, art. 62, art. 65 ust. 1 i 2, art. 68 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 63, art. 67 i art. 68 ust. 2, o ile takie środki są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz są niezbędne i proporcjonalne do opanowania rozprzestrzeniania się choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a); wprowadzając takie środki, państwa członkowskie uwzględniają:

   a) szczególne okoliczności epidemiologiczne;

   b) rodzaj zakładów, innych miejsc i danej produkcji;

   c) gatunki i kategorie zwierząt, których dotyczy dana sytuacja;

d) warunki gospodarcze lub społeczne.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o:

a) środkach zwalczania chorób wprowadzonych przez ich właściwy organ, określonych w art. 58, art. 59, art. 61, art. 62, art. 64, art. 65, art. 68 ust. 1, art. 69, art. 70 ust. 1 i 2 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 63, art. 67, art. 68 ust. 2 i art. 70 ust. 3;

b) wszelkich dodatkowych środkach zwalczania chorób wprowadzonych przez nie zgodnie z ust. 1.

3. Komisja analizuje sytuację w odniesieniu do choroby, środki zwalczania chorób wprowadzone przez właściwy organ oraz dodatkowe środki zwalczania chorób wprowadzone przez dane państwo członkowskie zgodnie z niniejszym rozdziałem, a także może w drodze aktów wykonawczych ustanowić na czas określony środki szczególne w zakresie zwalczania chorób na warunkach stosownych do sytuacji epidemiologicznej, gdy:

a) dotychczas wprowadzone środki zwalczania chorób zostały uznane za nieodpowiednie do zaistniałej sytuacji epidemiologicznej;

b) choroba umieszczona w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), rozprzestrzenia się pomimo środków zwalczania chorób wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą stanowiącą nowo występujące ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Rozdział 2
Środki zwalczania chorób dotyczące chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c)

SEKCJA 1
ŚRODKI ZWALCZANIA CHORÓB WPROWADZANE W PRZYPADKU PODEJRZENIA WYSTĄPIENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 72

Obowiązki podmiotów i innych odpowiednich zainteresowanych osób fizycznych i prawnych w związku z chorobami umieszczonymi w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b)

1. W przypadku podejrzenia wystąpienia u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), oprócz spełnienia obowiązku powiadomienia zgodnie z art. 18 ust. 1 oraz w oczekiwaniu na wprowadzenie zgodnie z art. 74 ust. 1 środków zwalczania chorób przez właściwy organ, państwa członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia, by podmioty oraz inne odpowiednie zainteresowane osoby fizyczne i prawne wprowadziły środki zwalczania chorób, o których mowa w art. 74 ust. 1 lit. a) oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 74 ust. 4,w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się tej choroby umieszczonej w wykazie z dotkniętych nią zwierząt, zakładów i innych miejsc, za które odpowiadają, na niedotknięte nią zwierzęta lub na ludzi.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów uzupełniających środki zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 73

Dochodzenie prowadzone przez właściwy organ w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b)

1. W przypadku podejrzenia wystąpienia u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), właściwy organ niezwłocznie przeprowadza dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia występowania tej choroby umieszczonej w wykazie.

2. Na potrzeby dochodzenia, o którym mowa w ust. 1, właściwy organ zapewnia, by:

   a) urzędowi lekarze weterynarii przeprowadzali badanie kliniczne reprezentatywnej próby zwierząt utrzymywanych należących do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do danej choroby umieszczonej w wykazie;

   b) urzędowi lekarze weterynarii pobierali odpowiednie próbki od tych zwierząt utrzymywanych należących do gatunków umieszczonych w wykazie oraz inne próbki do badań w laboratoriach wyznaczonych do tego celu przez właściwy organ;

   c) takie wyznaczone laboratoria przeprowadzały badania mające potwierdzić lub wykluczyć występowanie danej choroby umieszczonej w wykazie.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 dotyczących szczegółowych przepisów uzupełniających przepisy dotyczące dochodzeń określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 74

Wstępne środki zwalczania chorób wprowadzane przez właściwy organ w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b)

1. W przypadku gdy właściwy organ podejrzewa wystąpienie u zwierząt utrzymywanych choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), wprowadza – z zastrzeżeniem krajowych wymagań dotyczących uzyskania dostępu do prywatnych nieruchomości, do czasu uzyskania wyników dochodzenia, o którym mowa w art. 73 ust. 1, oraz do czasu wprowadzenia środków zwalczania chorób, o których mowa w art. 79 ust. 1 i 2 – następujące wstępne środki zwalczania chorób:

   a) stosuje środki zwalczania chorób, aby ograniczyć rozprzestrzenianie się tej choroby umieszczonej w wykazie z dotkniętego nią terytorium, zakładu, przedsiębiorstwa spożywczego lub paszowego, zakładu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub z innego miejsca;

   b) wszczyna, w razie potrzeby, dochodzenie epidemiologiczne, uwzględniając przepisy dotyczące takich dochodzeń określone w art. 57 ust. 1

2. Oprócz środków, o których mowa w ust. 1, właściwy organ może – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 – wprowadzić dodatkowe wstępne środki zwalczania chorób pod warunkiem, że środki te są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia i są zgodne z prawem Unii.

3. Wstępne środki zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1 i 2, są odpowiednie i proporcjonalne do ryzyka, jakie stwarza dana choroba umieszczona w wykazie, z uwzględnieniem:

a) profilu choroby;

b) dotkniętych chorobą zwierząt utrzymywanych;

c) statusu zdrowotnego państwa członkowskiego, strefy, kompartmentu lub zakładu, w których podejrzewa się wystąpienie choroby umieszczonej w wykazie;

d) wstępnych środków zwalczania chorób przewidzianych w art. 55 ust. 1, art. 56 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2.

4. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 264 dotyczące przepisów odnoszących się do chorób, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), uzupełniających przepisy określone w ust. 1 niniejszego artykułu; Komisja uwzględnia przy tym kwestie, o których mowa w ust. 3, w odniesieniu do:

a) wstępnych środków zwalczania chorób wprowadzanych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie, jak przewidziano w ust. 1 lit. a);

b) stosowania przewidzianych w ust. 1 lit. a) wstępnych środków zwalczania chorób do innych zakładów, ich jednostek epidemiologicznych, przedsiębiorstw spożywczych lub paszowych oraz zakładów produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub innych miejsc;

c) ustanowienia tymczasowych obszarów objętych ograniczeniami, które będą odpowiednie z uwagi na profil choroby.

Artykuł 75

Przegląd i rozszerzenie wstępnych środków zwalczania chorób w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b)

Środki zwalczania chorób, o których mowa w art. 74 ust. 1, podlegają:

a) przeglądowi przez właściwy organ zgodnie z ustaleniami dochodzenia, o którym mowa w art. 73 ust. 1 oraz, w stosownych przypadkach, dochodzenia epidemiologicznego, o którym mowa w art. 74 ust. 1 lit. b);

b) w razie potrzeby, rozszerzeniu na inne miejsca, jak określono w art. 74 ust. 4 lit. b).

Artykuł 76

Obowiązki podmiotów i innych odpowiednich osób fizycznych i prawnych oraz środki wprowadzane przez właściwy organ w przypadku podejrzenia wystąpienia chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c)

1. W przypadku podejrzenia wystąpienia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), w państwie członkowskim, które zdecydowało się na program likwidacji choroby obejmujący stosowne części, strefy lub kompartmenty swojego terytorium, zgodnie z art. 31 ust. 2, to państwo członkowskie wprowadza środki w celu zapewnienia, by podmioty i inne odpowiednie zainteresowane osoby fizyczne i prawne wprowadziły odpowiednie środki określone w art. 72 ust. 1, w oczekiwaniu na wprowadzenie przez właściwy organ środków zwalczania chorób zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego, które zdecydowało się na likwidację choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w ust. 1, w przypadku podejrzenia wystąpienia tej choroby u zwierząt utrzymywanych:

   a) niezwłocznie przeprowadza dochodzenie w celu potwierdzenia lub wykluczenia występowania tej choroby umieszczonej w wykazie, zgodnie z art. 73 ust. 1 i 2;

b) w oczekiwaniu na wyniki dochodzenia, o którym mowa w lit. a), i wprowadzenie środków zwalczania chorób zgodnie z art. 80 ust. 1, wprowadza wstępne środki zwalczania chorób określone w art. 74 ust. 1 i 2.

3. Właściwy organ dokonuje przeglądu i rozszerza wstępne środki zwalczania chorób, o których mowa w ust. 2 lit. b), zgodnie z art. 75.

4. Ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu stosuje się również do państw członkowskich lub stref, które otrzymały status obszaru wolnego od choroby zgodnie z art. 36 lub do kompartmentów, które otrzymały ten status zgodnie z art. 37 ust. 2, aby mogły utrzymać ten status.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów uzupełniających przepisy w odniesieniu do:

a) środków zwalczania chorób, o których mowa w ust. 1;

b) dochodzenia, o którym mowa w art. 2 lit. a);

c) wstępnych środków zwalczania chorób wprowadzanych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby umieszczonej w wykazie, jak przewidziano w ust. 2 lit. b).

SEKCJA 2

POTWIERDZENIE CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 77

Urzędowe potwierdzenie choroby przez właściwy organ

1. Właściwy organ dokonuje urzędowego potwierdzenia choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub c), w oparciu o następujące informacje:

   a) wyniki badań klinicznych i laboratoryjnych, o których mowa w art. 73 ust. 2;

   b) w odpowiednich przypadkach, dochodzenie epidemiologiczne, o którym mowa w art. 74 ust. 1 lit. b);

   c) inne dostępne dane epidemiologiczne.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wymagań, które należy spełnić, w odniesieniu do urzędowego potwierdzenia, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 78

Zniesienie wstępnych środków zwalczania chorób w przypadku wykluczenia występowania choroby

Właściwy organ stosuje wstępne środki zwalczania chorób, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 75 i art. 76 ust. 2 lit. b), do momentu wykluczenia zgodnie z art. 77 ust. 1 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 77 ust. 2 wystąpienia danej choroby umieszczonej w wykazie.

SEKCJA 3

ŚRODKI ZWALCZANIA CHORÓB WPROWADZANE W PRZYPADKU POTWIERDZENIA CHOROBY U ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH

Artykuł 79

Środki zwalczania chorób wprowadzane przez właściwy organ w przypadku chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b)

W przypadku urzędowego potwierdzenia zgodnie z art. 77 ust. 1 wystąpienia ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), u zwierząt utrzymywanych, właściwy organ w danym państwie członkowskim, strefie lub kompartmencie, w zależności od danego ogniska:

a) stosuje środki zwalczania chorób określone w obowiązkowym planie likwidacji choroby przewidzianym w art. 31 ust. 1 dla danej choroby umieszczonej w wykazie; lub

b) gdy dane państwo członkowskie lub strefa, lub kompartment otrzymały status obszaru wolnego od choroby zgodnie z odpowiednio art. 36 lub art. 37:

   (i) wprowadza co najmniej jeden ze środków określonych w art. 53–69 proporcjonalnie do ryzyka, jakie stanowi dana choroba umieszczona w wykazie, oraz

   (ii) wprowadza, w razie potrzeby, obowiązkowy plan likwidacji tej choroby umieszczonej w wykazie.

Artykuł 80

Środki zwalczania chorób wprowadzane przez właściwy organ

w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c)

1. W przypadku oficjalnego potwierdzenia zgodnie z art. 77 ust. 1 wystąpienia ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), u zwierząt utrzymywanych w państwie członkowskim, które zdecydowało się na program likwidacji choroby obejmujący stosowne części, strefy lub kompartmenty swojego terytorium, zgodnie z art. 31 ust. 2, odpowiedni dla tej choroby i tego ogniska, właściwy organ stosuje środki zwalczania chorób określone w nieobowiązkowym programie likwidacji choroby.

2. Właściwy organ, oprócz środków określonych w ust. 1, może wprowadzić dodatkowe środki zwalczania chorób mogące obejmować jeden lub większą liczbę środków określonych w art. 53–69, będące proporcjonalne do ryzyka, jakie stwarza dana choroba wymieniona w wykazie oraz uwzględniające:

   a) profil choroby;

   b) dotknięte chorobą zwierzęta utrzymywane;

   c) skutki gospodarcze i społeczne.

3. W przypadku oficjalnego potwierdzenia zgodnie z art. 77 ust. 1 wystąpienia u zwierząt utrzymywanych ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), w państwie członkowskim, strefie lub kompartmencie, które otrzymały status obszarów wolnych od choroby zgodnie z art. 36 lub art. 37, właściwy organ wprowadza co najmniej jeden ze środków określonych w art. 53–69, aby móc utrzymać ten status. Te środki są proporcjonalne do ryzyka stwarzanego przez chorobę umieszczoną w wykazie oraz uwzględniają:

a) profil choroby;

b) dotknięte chorobą zwierzęta utrzymywane;

c) skutki gospodarcze i społeczne.

SEKCJA 4

ZWIERZĘTA DZIKIE

Artykuł 81

Środki zwalczania chorób dotyczące chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), u zwierząt dzikich

W przypadku gdy właściwy organ w dotkniętym chorobą państwie członkowskim podejrzewa lub urzędowo potwierdzi wystąpienie ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), u zwierząt dzikich, na całym swoim terytorium lub w dotkniętym obszarze lub strefie, w zależności od danego ogniska:

a) stosuje środki zwalczania chorób określone w obowiązkowym planie likwidacji choroby, o którym mowa w art. 30 ust. 1, dla danej choroby umieszczonej w wykazie; lub

b) wprowadza obowiązkowy program likwidacji choroby, jeżeli program likwidacji choroby, o którym mowa w art. 31 ust. 1, dotyczący tej choroby umieszczonej w wykazie nie został jeszcze zastosowany ze względu na brak wcześniejszego wystąpienia lub stan wolny od tej choroby oraz jeżeli środki dotyczące zwierząt dzikich są niezbędne do opanowania rozprzestrzeniania się tej choroby i zapobiegania jej.

Artykuł 82

Środki zwalczania chorób dotyczące chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), u zwierząt dzikich

1. W przypadku gdy właściwy organ podejrzewa lub urzędowo potwierdzi wystąpienie u zwierząt dzikich choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), a państwo członkowskie dotknięte chorobą zdecydowało się na likwidację danej choroby, oraz pod warunkiem, że w nieobowiązkowym programie likwidacji choroby, o którym mowa w art. 30 ust. 2, dotyczącym danej choroby umieszczonej w wykazie przewiduje się środki dotyczące zwierząt dzikich, właściwy organ stosuje środki zwalczania chorób określone w tym dobrowolnym programie likwidacji choroby na całym terytorium dotkniętego państwa członkowskiego, obszaru lub strefy, stosownie do tego podejrzenia lub urzędowego potwierdzenia.

2. Właściwy organ, oprócz środków określonych w ust. 1, może wprowadzić dodatkowe środki zwalczania chorób, które mogą obejmować jeden lub większą liczbę środków określonych w art. 53–69; środki te są proporcjonalne do ryzyka, jakie stanowi dana choroba umieszczona w wykazie oraz uwzględniają:

   a) profil choroby;

b) zwierzęta dzikie dotknięte chorobą oraz ryzyko przeniesienia się chorób na zwierzęta i ludzi; oraz

c) skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe.

3. W przypadku oficjalnego potwierdzenia wystąpienia u zwierząt dzikich ogniska choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), w państwie członkowskim, strefie lub kompartmencie, które otrzymały status obszaru wolnego od choroby zgodnie z art. 36 lub art. 37, właściwy organ wprowadza co najmniej jeden ze środków określonych w art. 53–69, aby utrzymać ten status. Te środki są proporcjonalne do ryzyka stwarzanego przez chorobę umieszczoną w wykazie oraz uwzględniają:

a) profil choroby;

b) zwierzęta dzikie dotknięte chorobą oraz ryzyko przeniesienia się chorób na zwierzęta i ludzi;

c) znaczenie występowania tej choroby wśród zwierząt dzikich dla statusu zdrowotnego zwierząt utrzymywanych; oraz

d) skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe.

SEKCJA 5

KOORDYNACJA PRZEZ KOMISJĘ I TYMCZASOWE PRZEPISY SZCZEGÓLNE W ZAKRESIE ZWALCZANIA CHORÓB

Artykuł 83

Koordynacja środków przez Komisję i tymczasowe przepisy szczególne dotyczące sekcji 1–4

1. Państwa członkowskie informują Komisję o:

   a) wprowadzonych przez ich właściwe organy środkach zwalczania chorób zgodnie z art. 77 ust. 1, art. 78, art. 79 i art. 81 oraz z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 77 ust. 2 w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b);

   b) wprowadzonych przez ich właściwe organy środkach zwalczania chorób zgodnie z art. 77 ust. 1, art. 78, art. 80 ust. 1 i art. 82 oraz z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 77 ust. 2 w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. c).

2. Komisja dokonuje przeglądu sytuacji w zakresie choroby oraz środków zwalczania chorób wprowadzonych przez właściwy organ zgodnie z niniejszym rozdziałem, a także może w drodze aktów wykonawczych ustanowić na czas określony przepisy szczególne w zakresie środków zwalczania chorób w odniesieniu do choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub c), na warunkach stosownych do sytuacji epidemiologicznej, jeżeli:

   a) te środki zwalczania chorób wprowadzone przez dany właściwy organ zostały uznane za nieodpowiednie do zaistniałej sytuacji epidemiologicznej;

   b) ta choroba umieszczona w wykazie rozprzestrzenia się pomimo środków zwalczania chorób wprowadzonych zgodnie z niniejszym rozdziałem.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

3. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą umieszczoną w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub c), stanowiącą nowo występujące ryzyko o bardzo znaczących skutkach, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

CZĘŚĆ IV
REJESTRACJA, ZATWIERDZANIE, IDENTYFIKOWALNOŚĆ I PRZEMIESZCZANIE

TYTUŁ I
Zwierzęta lądowe, materiał biologiczny od zwierząt lądowych i produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt lądowych

Rozdział 1
Rejestracja, zatwierdzanie, prowadzenie dokumentacji i rejestry

SEKCJA 1
REJESTRACJA ZAKŁADÓW I NIEKTÓRYCH RODZAJÓW PODMIOTÓW

Artykuł 84

Obowiązki podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

1. Podmioty prowadzące zakłady, w których utrzymywane są zwierzęta lądowe lub w których jest pozyskiwany, produkowany, przetwarzany lub przechowywany materiał biologiczny, dokonują przed rozpoczęciem takiej działalności następujących czynności w celu rejestracji swoich zakładów zgodnie z art. 93:

   a) powiadamiają właściwy organ o każdym zakładzie, za który odpowiadają;

b) przekazują właściwemu organowi następujące informacje:

(i) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego podmiotu;

(ii) położenie zakładu i opis jego obiektów;

(iii) kategorie, gatunki, liczbę lub ilości utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego, które podmioty te zamierzają odpowiednio utrzymywać lub przetrzymywać w zakładzie, oraz potencjał zakładu;

(iv) rodzaj zakładu; oraz

(v) inne kwestie dotyczące zakładu, które są istotne dla ustalenia stwarzanego przez niego ryzyka.

2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:

a) wszelkich zmianach w danym zakładzie dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1 lit. b);

b) każdym zaprzestaniu działalności przez dany podmiot lub zakład.

3. Zakłady, które podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 94 ust. 1, nie muszą przekazywać informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 85

Odstępstwa od obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

W drodze odstępstwa od art. 84 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z wymagania rejestracji niektóre kategorie zakładów stwarzających nieistotne ryzyko, jak przewidziano w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 86 ust. 2. Państwa członkowskie informują Komisję o takich zwolnieniach.

Artykuł 86

Uprawnienia wykonawcze dotyczące obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty w celu rejestracji zakładów zgodnie z art. 84 ust. 1, w tym terminów, w jakich należy takie informacje przekazać.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące rodzajów zakładów, które zgodnie z art. 85 mogą zostać zwolnione przez państwa członkowskie z wymagania rejestracji, w oparciu o:

   a) gatunki, kategorie i liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych oraz gatunki, kategorie i ilość przetrzymywanego materiału biologicznego w danym zakładzie oraz potencjał tego zakładu;

b) rodzaj zakładu; oraz

c) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego do lub z zakładu.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 87

Obowiązki rejestracyjne przewoźników utrzymywanych zwierząt kopytnych oraz akty delegowane

1. Przewoźnicy utrzymywanych zwierząt kopytnych, którzy przewożą zwierzęta między państwami członkowskimi lub między państwem członkowskim a państwem trzecim, przed rozpoczęciem takiej działalności dokonują następujących czynności w celu rejestracji zgodnie z art. 93:

a) powiadamiają właściwy organ o swojej działalności;

b) przekazują temu właściwemu organowi następujące informacje:

(i) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego przewoźnika;

(ii) kategorie, gatunki i liczbę utrzymywanych zwierząt kopytnych, w przypadku których planowany jest przewóz;

(iii) rodzaj transportu;

(iv) środki transportu.

2. Przewoźnicy, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:

a) wszelkich zmianach dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1 lit. b);

b) każdym zaprzestaniu działalności przewozowej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych uzupełniających określone w ust. 1 niniejszego artykułu przepisy o obowiązek przekazania przez inny rodzaj przewoźników, których działalność przewozowa stwarza szczególne i istotne ryzyko dla niektórych gatunków lub kategorii zwierząt, odpowiednich informacji na potrzeby zarejestrowania ich działalności.

Artykuł 88

Odstępstwa od obowiązku rejestracji przewoźników utrzymywanych zwierząt kopytnych

W drodze odstępstwa od art. 87 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z wymagania rejestracji niektóre kategorie przewoźników, których działalność transportowa stwarza nieistotne ryzyko, jak określono w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 89 ust. 2. Państwa członkowskie informują Komisję o takich zwolnieniach.

Artykuł 89

Uprawnienia wykonawcze dotyczące obowiązku rejestracji przewoźników

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez przewoźników na potrzeby rejestracji swojej działalności, jak określono w art. 87 ust. 1 i 3, w tym terminów, w jakich należy takie informacje przekazać.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące rodzajów przewoźników, którzy zgodnie z art. 86 mogą zostać przez państwo członkowskie zwolnieni z wymagania rejestracji, w oparciu o:

   a) odległość, na jaką przewoźnicy przewożą dane zwierzęta kopytne; oraz

   b) kategorie, gatunki i liczbę zwierząt kopytnych, które przewożą.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 90

Obowiązek rejestracji podmiotów zajmujących się gromadzeniem zwierząt niezależnie od zakładu

1. Podmioty zajmujące się gromadzeniem zwierząt utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu niezależnie od zakładu, w tym podmioty, które kupują i sprzedają zwierzęta, przed podjęciem swojej działalności przekazują właściwemu organowi – w celu dokonania rejestracji zgodnie z art. 93 – następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego podmiotu;

   b) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu będące przedmiotem ich działalności.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:

   a) wszelkich zmianach dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1;

   b) każdym zaprzestaniu działalności danego podmiotu.

Artykuł 91

Odstępstwa od obowiązku rejestracji podmiotów zajmujących się gromadzeniem zwierząt

W drodze odstępstwa od art. 90 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z wymagania rejestracji niektóre kategorie podmiotów zajmujących się gromadzeniem zwierząt stwarzających nieistotne ryzyko, jak określono w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 92 ust. 2. Państwa członkowskie informują Komisję o takich zwolnieniach.

Artykuł 92

Uprawnienia wykonawcze dotyczące obowiązku rejestracji podmiotów zajmujących się gromadzeniem zwierząt

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty w celu rejestracji, jak określono w art. 90 ust. 1, w tym terminów, w jakich należy takie informacje przekazać.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące rodzajów podmiotów, które zgodnie z art. 91 mogą zostać przez państwa członkowskie zwolnione z wymagania rejestracji, pod warunkiem że działalność takich podmiotów stwarza nieistotne ryzyko, w oparciu o gatunki, kategorie i liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych będących przedmiotem ich działalności.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 93

Obowiązki właściwego organu w odniesieniu do rejestracji

Właściwy organ rejestruje:

a) zakłady – w rejestrze przewidzianym w art. 101 ust. 1, jeżeli dany podmiot przekazał informacje wymagane zgodnie z art. 84 ust. 1;

b) przewoźników – w rejestrze przewidzianym w art. 101 ust. 1, jeżeli dany przewoźnik przekazał informacje wymagane zgodnie z art. 87 ust. 1 i 3;

c) podmioty zajmujące się gromadzeniem zwierząt niezależnie od zakładu – w rejestrze przewidzianym w art. 101 ust. 1, jeżeli dany podmiot przekazał informacje wymagane zgodnie z art. 90 ust. 1.

Właściwy organ nadaje każdemu zakładowi, przewoźnikowi i podmiotowi, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–c) niepowtarzalny numer rejestracyjny.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW ZAKŁADÓW

Artykuł 94

Zatwierdzanie niektórych zakładów oraz akty delegowane

1. Podmioty prowadzące następujące rodzaje zakładów występują do właściwego organu z wnioskiem o zatwierdzenie zgodnie z art. 96 ust. 1 i rozpoczynają działalność nie wcześniej niż po zatwierdzeniu zakładu zgodnie z art. 97 ust. 1:

   a) zakłady gromadzenia zwierząt kopytnych i drobiu, z których zwierzęta te są przemieszczane do innego państwa członkowskiego lub które przyjmują zwierzęta z innego państwa członkowskiego;

   b) zakłady zajmujące się materiałem biologicznym bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych, z których to zakładów materiał biologiczny tych zwierząt przemieszczany jest do innego państwa członkowskiego;

   c) wylęgarnie, z których jaja wylęgowe lub drób są przemieszczane do innego państwa członkowskiego;

   d) zakłady, w których utrzymywany jest drób, z których drób przeznaczony do innych celów niż ubój lub jaja wylęgowe przemieszczany jest do innego państwa członkowskiego;

e) każdy inny rodzaj zakładu do utrzymywania zwierząt lądowych, który stwarza istotne ryzyko i który podlega zatwierdzeniu zgodnie z przepisami określonymi w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 3 lit. b).

2. Podmioty zaprzestają działalności w zakładzie, o którym mowa w ust. 1, gdy:

a) właściwy organ cofnie lub zawiesi zatwierdzenie zgodnie z art. 100 ust. 2; lub

b) w przypadku warunkowego zatwierdzenia, przyznanego zgodnie z art. 99 ust. 3, dany zakład nie spełnia pozostałych wymagań, o których mowa w art. 99 ust. 3, i nie uzyskał ostatecznego zatwierdzenia zgodnie z art. 97 ust. 1.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) odstępstw od wymagania, zgodnie z którym podmioty prowadzące rodzaje zakładów, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d), występują do właściwego organu z wnioskiem o zatwierdzenie, gdy zakłady te stwarzają nieistotne ryzyko;

b) rodzajów zakładów, które muszą zostać zatwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. e);

c) przepisów szczególnych dotyczących zaprzestania działalności przez zakłady zajmujące się materiałem biologicznym, o których mowa w ust. 1 lit. b).

4. Przyjmując akty delegowane przewidziane w ust. 3, Komisja opiera te akty na następujących kryteriach:

a) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego w zakładzie;

b) liczba gatunków i liczba utrzymywanych zwierząt lądowych lub ilość materiału biologicznego w zakładzie;

c) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji; oraz

d) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego do lub z zakładów danego rodzaju.

Artykuł 95

Zatwierdzanie statusu zakładu odizolowanego

Podmioty prowadzące zakłady, które chcą uzyskać status zakładu odizolowanego:

a) występują do właściwego organu o zatwierdzenie zgodnie z art. 96 ust. 1;

b) przemieszczają zwierzęta utrzymywane do lub ze swojego zakładu zgodnie z wymaganiami ustanowionymi w art. 137 ust. 1 oraz aktach delegowanych przyjętych zgodnie z art. 137 ust. 2, nie wcześniej niż po zatwierdzeniu takiego statusu przez właściwy organ zgodnie z art. 97 i 99.

Artykuł 96

Obowiązek podmiotów przekazania informacji

w celu uzyskania zatwierdzenia oraz akty wykonawcze

1. Podmioty, występując z wnioskiem o zatwierdzenie zakładu zgodnie z art. 94 ust. 1 i art. 95 lit. a), przekazują właściwemu organowi następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego podmiotu;

   b) położenie danego zakładu i opis jego obiektów;

   c) istotne dla danego zatwierdzenia kategorie, gatunki i liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych, które są utrzymywanych w zakładzie lub kategorie, gatunki i ilość materiału biologicznego przetrzymywanego w zakładzie;

   d) rodzaj zakładu;

   e) inne kwestie dotyczące zakładu związane z jego specyfiką, które są istotne dla ustalenia ryzyka stwarzanego przez ten zakład, o ile ono istnieje.

2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają właściwy organ o:

   a) wszelkich zmianach w zakładach dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c);

b) każdego zaprzestaniu działalności przez dany podmiot lub zakład.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty w ich wnioskach o zatwierdzenie zakładu zgodnie z ust. 1, oraz terminów, w jakich należy przekazać informacje, o których mowa w ust. 1 i 2 lit. b).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 97

Zatwierdzanie i warunki zatwierdzania zakładów oraz akty delegowane

1. Właściwe organy zatwierdzają zakłady, o których mowa w art. 94 ust. 1 i art. 95 lit. a), wyłącznie wtedy, gdy takie zakłady:

a) spełniają, w stosownych przypadkach, następujące wymagania dotyczące:

(i) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, z uwzględnieniem wymagań określonych w art. 10 ust. 1 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 10 ust. 2;

(ii) nadzoru, określone w art. 24 oraz – stosownie do danego rodzaju zakładu i związanego z nim ryzyka – w art. 25;

(iii) prowadzenia dokumentacji, określone w art. 102 i 103 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 106 i 107;

b) posiadają obiekty i sprzęt:

(i) odpowiednie do zmniejszenia do dopuszczalnego poziomu ryzyka wprowadzenia i rozprzestrzeniania się chorób, z uwzględnieniem rodzaju danego zakładu;

(ii) o odpowiednim potencjale w stosunku do liczby utrzymywanych zwierząt lądowych lub do ilości danego materiału biologicznego;

c) nie stwarzają niedopuszczalnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób, z uwzględnieniem wprowadzonych środków zmniejszających ryzyko;

d) mają odpowiednio przeszkolony personel do prowadzenia działalności danego zakładu;

e) posiadają system, który umożliwia danemu podmiotowi wykazanie wobec właściwego organu zgodności z lit. a)–d).

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i);

b) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (ii);

c) obiektów i sprzętu, o których mowa w ust. 1 lit. b);

d) zadań, kompetencji i specjalistycznego szkolenia personelu i lekarzy weterynarii zgodnie z ust. 1 lit. d) do prowadzenia zakładu zajmującego się materiałem biologicznym i zakładów gromadzenia zwierząt kopytnych i drobiu;

e) sprawowanego przez właściwy organ niezbędnego nadzoru nad zakładami zajmującymi się materiałem biologicznym oraz zakładów gromadzenia zwierząt kopytnych i drobiu.

3. Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych, które zostaną przyjęte na podstawie ust. 2, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

a) ryzyko stwarzane przez poszczególne rodzaje zakładów;

b) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych istotne dla danego zatwierdzenia;

c) rodzaj danej produkcji;

d) typowa struktura przemieszczeń dla danego rodzaju zakładu oraz gatunków i kategorii zwierząt, które są utrzymywane w tych zakładach.

Artykuł 98

Zakres zatwierdzenia zakładów

Właściwy organ, zatwierdzając zakład na podstawie art. 97 ust. 1 na wniosek złożony zgodnie z art. 94 ust. 1 lub art. 95 lit. a), wyraźnie wskazuje:

a) rodzaje zakładów, o których mowa w art. 94 ust. 1, art. 95 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 94 ust. 3 lit. b), będące przedmiotem zatwierdzenia;

b) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiał biologiczny tych gatunków, będące przedmiotem zatwierdzenia.

Artykuł 99

Procedura zatwierdzania przez właściwy organ

1. Właściwy organ ustalaj procedurę, zgodnie z którą podmioty występują o zatwierdzenie zakładów zgodnie z art. 94 ust. 1, art. 95 lub art. 96 ust. 1.

2. Po otrzymaniu od podmiotu wniosku o zatwierdzenie zgodnie z art. 94 ust. 1 lub art. 95 lit. a) właściwy organ przeprowadza kontrolę na miejscu.

3. Właściwy organ dokonuje zatwierdzenia, pod warunkiem że spełnione zostały wymagania, o których mowa w art. 97 oraz w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

4. W przypadku gdy zakład nie spełnia wszystkich wymagań uzyskania zatwierdzenia, o którym mowa w art. 97, właściwy organ może dokonać warunkowego zatwierdzenia zakładu, jeżeli z wniosku danego podmiotu oraz przeprowadzonej następnie kontroli na miejscu, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, wynika, że zakład spełnia wszystkie główne wymagania dające wystarczającą gwarancję, że zakład ten nie stwarza istotnego ryzyka.

5. Jeżeli właściwy organ warunkowo zatwierdził zakład zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, dokonuje on pełnego zatwierdzenia wyłącznie wtedy, gdy z kolejnej kontroli na miejscu w zakładzie, przeprowadzonej w ciągu trzech miesięcy od warunkowego zatwierdzenia, lub z dokumentacji przedstawionej przez podmiot w ciągu trzech miesięcy od tej daty wynika, że zakład spełnia wszystkie wymagania zatwierdzenia określone w art. 97 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 97 ust. 2.

Jeżeli z kontroli na miejscu lub z dokumentacji, o której mowa akapicie pierwszym, wynika, że zakład poczynił wyraźne postępy, lecz nadal nie spełnia wszystkich tych wymagań, właściwy organ może przedłużyć okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia. Jednakże warunkowego zatwierdzenia nie można udzielić na okres przekraczający łącznie sześć miesięcy.

Artykuł 100

Przegląd, zawieszenie i cofnięcie zatwierdzenia przez właściwy organ

1. Właściwy organ prowadzi przegląd dokonanych na podstawie art. 97 i 99 zatwierdzeń zakładów w odpowiednich odstępach czasu, dostosowanych do występujących zagrożeń.

2. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi w zakładzie poważne braki w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w art. 97 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 97 ust. 2, a podmiot prowadzący ten zakład nie jest w stanie przedstawić odpowiednich gwarancji, że braki te zostaną usunięte, właściwy organ wszczyna procedurę w celu cofnięcia zatwierdzenia zakładu.

   Jeżeli jednak podmiot może zagwarantować, że usunie te braki w rozsądnym terminie, właściwy organ może, zamiast cofnięcia, zawiesić zatwierdzenie zakładu.

3. Zatwierdzenie, które cofnięto lub zawieszono zgodnie z ust. 2, może zostać odpowiednio dokonane lub przywrócone wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że zakład w pełni spełnia wszystkie wymagania niniejszego rozporządzenia dotyczące tego rodzaju zakładu.

SEKCJA 3

REJESTRY WŁAŚCIWEGO ORGANU

Artykuł 101

Rejestry prowadzone przez właściwy organ

1. Każdy właściwy organ ustanawia i prowadzi aktualizowane rejestry:

   a) wszystkich zakładów i podmiotów zarejestrowanych przez niego na podstawie art. 93;

   b) wszystkich zakładów zatwierdzonych przez niego zgodnie z art. 97 i 99.

   Rejestry, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), są udostępniane Komisji i właściwym organom innych państw członkowskich w zakresie, w jakim zawarte w nich informacje mają znaczenie z punktu widzenia przemieszczania między państwami członkowskimi utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego.

   Rejestr zatwierdzonych zakładów, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), jest udostępniany publicznie w zakresie, w jakim zawarte w nim informacje mają znaczenie z punktu widzenia przemieszczania między państwami członkowskimi utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego.

2. W stosownych przypadkach właściwy organ może połączyć rejestrację, o której mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a), oraz zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b), z rejestracją do innych celów.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych informacji, które należy zamieścić w rejestrach, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b), oraz publicznego dostępu do rejestru, o którym mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. b).

SEKCJA 4

PROWADZENIE DOKUMENTACJI

Artykuł 102

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji przez podmioty prowadzące zakłady inne niż zakłady zajmujące się materiałem biologicznym

1. Podmioty prowadzące zakłady podlegające rejestracji zgodnie z art. 93 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 97 ust. 1 prowadzą i przechowują dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:

   a) gatunki, kategorie, liczbę i, w stosownych przypadkach, dane identyfikacyjne utrzymywanych zwierząt lądowych w ich zakładzie;

b) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych do lub z ich zakładu, określając, w stosownych przypadkach:

(i) ich miejsce pochodzenia lub przeznaczenia;

(ii) daty takiego przemieszczania;

c) dokumenty, których załączenie wymagane jest w przypadku gdy utrzymywane zwierzęta lądowe przybywają do ich zakładu lub go opuszczają, zgodnie z art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c), art. 115 lit. b), art. 117 lit. b), art. 143 ust. 1 i 2 i art. 164 ust. 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 118 i 120 oraz art. 144 ust. 1 lit. b) i c);

d) upadkowość utrzymywanych zwierząt lądowych w ich zakładzie;

e) środki bioasekuracji, nadzór, leczenie, wyniki badań i inne istotne informacje stosownie do:

(i) gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych w zakładzie;

(ii) rodzaju produkcji;

(iii) rodzaju i wielkości zakładu;

f) wyniki kontroli stanu zdrowia zwierząt wymaganych zgodnie z art. 25 ust. 1.

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Zakłady stwarzające niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnione przez dane państwo członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1.

3. Podmioty prowadzące zakłady prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1 i 2, w danym zakładzie, oraz:

   a) niezwłocznie udostępniają ją właściwemu organowi, na jego żądanie;

   b) przechowują ją przez minimalny okres określony przez właściwy organ, nie krócej jednak niż przez trzy lata.

4. W drodze odstępstwa od ust. 3 podmioty mogą zostać zwolnione z obowiązku prowadzenia dokumentacji w zakresie niektórych lub wszystkich kwestii, o których mowa w ust. 1, o ile dany podmiot:

   a) ma dostęp, w odniesieniu do odpowiednich gatunków, do komputerowej bazy danych, o której mowa w art. 109, i baza ta zawiera już informacje, które mają zostać umieszczone w dokumentacji; oraz

   b) posiada aktualne informacje wprowadzone bezpośrednio do komputerowej bazy danych.

Artykuł 103

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji
w przypadku zakładów zajmujących się materiałem biologicznym

1. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się materiałem biologicznym prowadzą i przechowują dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:

   a) rasę, wiek, dane identyfikacyjne oraz status zdrowotny zwierząt dawców używanych do produkcji materiału biologicznego;

   b) czas i miejsce pozyskania, przetworzenia i przechowywania pozyskanego, produkowanego lub przetwarzanego materiału biologicznego;

   c) dane identyfikacyjne materiału biologicznego wraz ze szczegółowymi informacjami o miejscu jego przeznaczenia, o ile jest ono znane;

   d) dokumenty, których załączenie wymagane jest w przypadku dostarczenia materiału biologicznego do danego zakładu lub opuszczenia przezeń danego zakładu, zgodnie z art. 162 i art. 164 ust. 2 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 162 ust. 3 i 4;

   e) w stosownych przypadkach wyniki badań klinicznych i laboratoryjnych;

   f) stosowane techniki laboratoryjne.

2. Zakłady stwarzające niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnione przez dane państwo członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1.

3. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się materiałem biologicznym prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1 i 2, w zakładzie, oraz:

a) niezwłocznie udostępniają ją właściwemu organowi, na jego żądanie;

b) przechowują ją przez minimalny okres określony przez właściwy organ, nie krócej jednak niż przez trzy lata.

Artykuł 104

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji przez przewoźników

1. Przewoźnicy prowadzą i przechowują dokumentację zawierającą co najmniej następujące informacje:

a) zakłady, w których się zatrzymali;

b) kategorie, gatunki i liczbę przewożonych przez nich utrzymywanych zwierząt lądowych;

c) oczyszczanie, dezynfekcję, dezynsekcję i deratyzację używanych środków transportu;

d) szczegółowe informacje dotyczące dokumentów towarzyszących danym zwierzętom, w tym numery tych dokumentów.

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Przewoźnicy stwarzający niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnieni przez dane państwo członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1.

3. Przewoźnicy prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1 i 2:

a) w taki sposób, aby można było ją niezwłocznie udostępnić na żądanie właściwego organu;

b) przez minimalny okres określony przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 105

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji przez podmioty zajmujące się gromadzeniem zwierząt

1. Podmioty zajmujące się gromadzeniem zwierząt podlegające rejestracji zgodnie z art. 93 prowadzą i przechowują dokumentację zawierającą co najmniej następujące informacje:

a) gatunki, kategorie, liczbę i dane identyfikacyjne utrzymywanych zwierząt lądowych, za które odpowiadają;

b) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych, za które odpowiadają, określając, w stosownych przypadkach:

(i) ich miejsce pochodzenia i przeznaczenia;

(ii) daty takiego przemieszczania;

c) dokumenty, których załączenie wymagane jest w przypadku przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych, za które odpowiadają, zgodnie z art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c), art. 115 lit. b, art. 117 lit. b), art. 143 ust. 1 i 2, art. 164 ust. 2 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 118 i art. 120 i art. 144 ust. 1 lit. b) i c);

d) upadkowość utrzymywanych zwierząt lądowych, za które odpowiadają; oraz

e) środki bioasekuracji, nadzoru, leczenia, wyniki badań i inne istotne informacje, stosownie do gatunku i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, za które odpowiadają.

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Podmioty, których działalność stwarza niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnione przez dane państwo członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1.

3. Podmioty:

a) udostępniają dokumentację, o której mowa w ust. 1, na żądanie właściwego organu;

b) przechowują tę dokumentację przez minimalny okres określony przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 106

Przekazanie uprawnień dotyczących prowadzenia dokumentacji

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów uzupełniających wymagania w zakresie prowadzenia dokumentacji określone w art. 102, 103, 104 i 105 w odniesieniu do:

   a) informacji, które mają być zamieszczone w dokumentacji oprócz informacji określonych w art. 102 ust. 1, art. 103 ust. 1, art. 104 ust. 1 i art. 105 ust. 1;

   b) dodatkowych wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji w odniesieniu do pozyskiwanego, produkowanego lub przetwarzanego materiału biologicznego w zakładzie zajmującym się materiałem biologicznym, obowiązujących po zaprzestaniu działalności przez taki zakład.

2. Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych przewidzianych w ust. 1, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

   a) ryzyko stwarzane przez poszczególne rodzaje zakładów lub działalności;

   b) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego znajdujących się w danym zakładzie lub przewożonych do lub z tego zakładu;

   c) rodzaj produkcji prowadzonej w zakładzie lub rodzaj działalności;

   d) typowa struktura przemieszczeń oraz kategorie danych zwierząt;

e) liczba utrzymywanych zwierząt lądowych lub ilość materiału biologicznego, za które dany podmiot odpowiada.

Artykuł 107

Uprawnienia wykonawcze dotyczące zwolnień z wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące rodzajów zakładów i podmiotów, które mogą zostać zwolnione przez państwa członkowskie z wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji określonych w art. 102, 103, 104 i 105 w odniesieniu do:

a) zakładów, w których utrzymuje się niewielką liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub przetrzymuje niewielką ilość lub liczbę materiału biologicznego lub w odniesieniu do podmiotów zajmujących się lub przewożących niewielką liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub niewielką ilość lub liczbę materiału biologicznego;

b) gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego.

Przyjmując te akty wykonawcze, Komisja opiera te akty na kryteriach określonych w art. 106 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 2

Wymagania dotyczące identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego

SEKCJA 1

UTRZYMYWANE ZWIERZĘTA LĄDOWE

Artykuł 108

Obowiązki państw członkowskich w zakresie ustanowienia systemu identyfikacji i rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Państwa członkowskie posiadają system identyfikacji i rejestracji tych gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych, dla których taki system jest wymagany na mocy niniejszego rozporządzenia i przepisów przyjętych na jego podstawie. Taki system zapewnia, w stosownych przypadkach, rejestrowanie przemieszczania takich zwierząt.

2. Przy ustanawianiu systemu, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie uwzględniają:

   a) gatunki lub kategorie danych utrzymywanych zwierząt lądowych;

   b) ryzyko stwarzane przez dany gatunek lub kategorię.

3. System, o którym mowa w ust. 1, obejmuje następujące elementy:

a) środki służące do indywidualnej lub grupowej identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych;

b) dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczania oraz inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych, o których to dokumentach mowa w art. 110;

c) aktualną dokumentację w zakładach zgodnie z art. 102 ust. 1 lit. a) i b);

d) komputerową bazę danych utrzymywanych zwierząt lądowych, o której mowa w art. 109 ust. 1.

4. System, o którym mowa w ust. 1, jest zaprojektowany w taki sposób, aby:

a) zapewniał efektywne stosowanie przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

b) ułatwiał identyfikowalność utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczania w obrębie terytorium państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalność wprowadzania utrzymywanych zwierząt lądowych do Unii;

c) zapewniał efektywną interoperacyjność, integrację i kompatybilność elementów tego systemu;

d) zapewniał dostosowanie systemu, w odpowiednim zakresie, do:

(i) komputerowego systemu informacyjnego do celów powiadamiania unijnego i sprawozdawczości unijnej, przewidzianego w art. 22;

(ii) systemu TRACES;

e) zapewniał spójne podejście w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt objętych systemem.

5. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach, mogą:

a) wykorzystywać całość lub część systemu, o którym mowa w ust. 1, do celów innych niż te, o których mowa w ust. 4 lit. a) i b);

b) zintegrować dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczania i inne dokumenty, o których mowa w art. 110, ze świadectwami zdrowia zwierząt lub z dokumentem deklaracji, o których mowa w art. 143 ust. 1 i 2 i w art. 151 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 144 ust. 1 lit. b) i c) i art. 151 ust. 3 i 4;

c) wyznaczyć inny organ lub upoważnić inną jednostkę lub osobę fizyczną do zapewnienia stosowania w praktyce systemu identyfikacji i rejestracji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w tym do wydawania dokumentów identyfikacyjnych i sporządzania wzorów jak określono w art. 110 ust. 1 lit. a), b) i c).

Artykuł 109

Obowiązek państw członkowskich ustanowienia i prowadzenia komputerowej bazy danych utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Państwa członkowskie ustanawiają i prowadzą komputerową bazę danych służącą do dokumentowania co najmniej:

a) następujących informacji dotyczących utrzymywanego bydła:

(i) ich indywidualnych danych identyfikacyjnych, jak określono w art. 112 lit. a);

(ii) zakładów, w których jest ono utrzymywane;

(iii) ich przemieszczania do i z tych zakładów;

(b) następujących informacji dotyczących utrzymywanych owiec i kóz:

(i) informacji dotyczących ich identyfikacji, jak określono w art. 113 ust. 1 lit. a), oraz liczby zwierząt w zakładzie, w którym są one utrzymywane;

(ii) zakładów, w których są one utrzymywane;

(iii) ich przemieszczania do i z tych zakładów;

c) następujących informacji dotyczących utrzymywanych świń:

(i) informacji dotyczących ich identyfikacji, jak określono w art. 115, oraz liczby zwierząt w zakładzie, w którym są one utrzymywane;

(ii) zakładów, w których są one utrzymywane;

(iii) ich przemieszczania do i z tych zakładów;

d) następujących informacji dotyczących utrzymywanych koniowatych:

(i) ich niepowtarzalnego kodu, jak określono w art. 114;

(ii) w stosownych przypadkach – metody identyfikacji określonej w art. 114 ust. 1 lit. b) łączącej dane zwierzę z dokumentem identyfikacyjnym, o którym mowa w ppkt (iii);

(iii) stosownych danych identyfikacyjnych pochodzących z dokumentu identyfikacyjnego określonego w art. 114 ust. 1 lit. c), jak określono w przepisach przyjętych na podstawie z art. 118 i 120;

(iv) zakładów, w których zwierzęta ta są zwykle utrzymywane;

e) informacji dotyczących utrzymywanych zwierząt lądowych innych gatunków niż te, o których mowa w lit. a), b), c) i d) niniejszego ustępu, o ile przewidują to przepisy przyjęte na podstawie ust. 2.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264, w razie potrzeby, aktów delegowanych dotyczących dokumentowania informacji dotyczących gatunków zwierząt innych niż te, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c) i d) niniejszego artykułu, w komputerowej bazie danych, o której mowa w ust. 1, z uwagi na określone i istotne ryzyko stwarzane przez te gatunki, w celu:

a) zapewnienia efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

b) ułatwienia identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczeń pomiędzy państwami członkowskimi oraz ich wprowadzania do Unii.

Artykuł 110

Obowiązek właściwego organu w zakresie dokumentów identyfikacyjnych, dokumentów dotyczących przemieszczania i innych dokumentów służących do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Każdy właściwy organ:

a) wydaje dokumenty identyfikacyjne dotyczące utrzymywanych zwierząt lądowych, w przypadku gdy dokumenty te są wymagane na podstawie art.114 ust. 1 lit. c) i art. 117 lit. b) oraz przepisów przyjętych na podstawie art. 118 i 120;

(b) wydaje dokumenty identyfikacyjne dotyczące bydła wymagane na podstawie art. 112 lit. b), chyba że państwa członkowskie wymieniają dane elektroniczne z innymi państwami członkowskimi w ramach elektronicznego systemu wymiany, począwszy od momentu, gdy Komisja uzna pełną operacyjność tego systemu;

c) sporządza wzory dokumentów dotyczących przemieszczania i innych dokumentów służących do identyfikacji i śledzenia utrzymywanych zwierząt lądowych, gdy wymagają tego art. 113 ust. 1 lit. b), art. 115 lit. b), art. 117 lit. b) i przepisy przyjęte na podstawie art. 118 i 120.

2. Ust. 1 lit. b) pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przyjęcia krajowych przepisów dotyczących wydawania paszportów dla zwierząt nieprzeznaczonych do przemieszczania między państwami członkowskimi.

Artykuł 111

Dostęp publiczny do informacji o środkach identyfikacji

Każdy właściwy organ przekazuje Komisji i podaje do publicznej wiadomości informacje o:

a) punktach kontaktowych do spraw komputerowych baz danych ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 109 ust. 1;

b) organach lub jednostkach odpowiedzialnych za wydawanie dokumentów identyfikacyjnych, dokumentów dotyczących przemieszczania i innych dokumentów zgodnie z art. 110, z uwzględnieniem art. 108 ust. 5 lit. c);

c) środkach identyfikacji stosowanych w przypadku danego gatunku i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych zgodnie z art. 112 lit. a), art. 113 ust. 1 lit. a), art. 114 ust. 1, art. 115 lit. a), art. 117 lit. a) i zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 118 i 120;

d) ustalonym formacie wydawania dokumentów identyfikacyjnych i innych dokumentów, o których mowa w art. 110.

Artykuł 112

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanego bydła

Podmioty, które utrzymują bydło:

a) zapewniają, aby te zwierzęta utrzymywane były indywidualnie oznakowane przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;

b) zapewniają, by te zwierzęta utrzymywane, w przypadku ich przemieszczania między państwami członkowskimi, otrzymały dokument identyfikacyjny wydany przez właściwy organ lub wyznaczony organ lub upoważnioną jednostkę miejsca pochodzenia, chyba że spełnione są warunki określone w art. 110 ust. 1 lit. b);

c) zapewniają, by ten dokument identyfikacyjny:

(i) był przez dany podmiot przechowywany, poprawnie wypełniony i aktualizowany; oraz

(ii) towarzyszył tym utrzymywanym zwierzętom lądowym w trakcie ich przemieszczania, jeżeli taki dokument jest wymagany na podstawie lit. b);

d) przekazują do komputerowej bazy danych, o której mowa w art. 109 ust. 1, informacje o przemieszczaniu tych zwierząt utrzymywanych z i do danego zakładu i o wszystkich przypadkach urodzeń i upadków zwierząt w tym zakładzie.

Artykuł 113

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanych owiec i kóz

1. Podmioty, które utrzymują owce i kozy:

a) zapewniają, aby każde takie zwierzę utrzymywane było oznakowane przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;

b) zapewniają, aby w przypadku przemieszczania w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego tych zwierząt utrzymywanych z zakładu, w którym są utrzymywane, towarzyszył im poprawnie wypełniony dokument dotyczący przemieszczania oparty na wzorze sporządzonym przez właściwy organ zgodnie z art. 110;

c) przekazują informacje o przemieszczaniu tych zwierząt utrzymywanych z i do zakładu do komputerowej bazy danych, o której mowa w art. 109 ust. 1.

2. Państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty z wymagania zapewniania, by utrzymywanym owcom i kozom podczas przemieszczania w obrębie ich terytorium towarzyszyły dokumenty dotyczące przemieszczania, pod warunkiem że:

a) w komputerowej bazie danych, o której mowa w art. 109 ust. 1, znajdują się informacje zawarte w odpowiednim dokumencie dotyczącym przemieszczania;

b) system identyfikacji i rejestracji utrzymywanych owiec i kóz zapewnia identyfikowalność na poziomie równoważnym identyfikowalności zapewnianej przez dokumenty dotyczące przemieszczania.

Artykuł 114

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji i rejestracji utrzymywanych koniowatych

1. Podmioty, które utrzymują koniowate zapewniają, aby te zwierzęta były indywidualnie zidentyfikowane przy pomocy:

a) niepowtarzalnego kodu rejestrowanego zapisanego w komputerowej bazie danych, o której mowa w art. 109 ust. 1;

b) fizycznych środków identyfikacji lub innej metody zapewniającej jednoznaczne połączenie zwierzęcia utrzymywanego z dokumentem identyfikacyjnym określonym w lit. c) niniejszego ustępu, wydanym przez właściwy organ zgodnie z art. 110;

c) poprawnie wypełnionego unikalnego dożywotniego dokumentu identyfikacyjnego.

2. Podmioty utrzymujące koniowate zapewniają, by informacje o tych zwierzętach zostały przekazane do komputerowej bazy danych, o której mowa w art. 109 ust. 1.

Artykuł 115

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji i rejestracji utrzymywanych świń

Podmioty, które utrzymują świnie:

a) zapewniają, aby każde takie zwierzę utrzymywane było oznakowane przy pomocy fizycznych środków identyfikacji;

b) zapewniają, aby w przypadku przemieszczania w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego tych zwierząt utrzymywanych z zakładu, w którym są utrzymywane, towarzyszył im poprawnie wypełniony dokument dotyczący przemieszczania oparty na wzorze sporządzonym przez właściwy organ zgodnie z art. 110 ust. 1 lit. b);

c) przekazują informacje dotyczące zakładu, w którym zwierzęta te są utrzymywane, do komputerowej bazy danych, o której mowa w art. 109 ust. 1.

Artykuł 116

Odstępstwa dotyczące przemieszczania utrzymywanych świń

W drodze odstępstwa od art. 115 lit. b) państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty z wymagania zapewnienia, aby w przypadku przemieszczania w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego utrzymywanym świniom towarzyszyły poprawnie wypełnione dokumenty dotyczące przemieszczania oparte na wzorze sporządzonym przez właściwy organ, o ile:

a) w komputerowej bazie danych ustanowionej przez to państwo członkowskie zgodnie z art. 109 ust. 1 znajdują się informacje zawarte w takich dokumentach dotyczących przemieszczania;

b) system identyfikacji i rejestracji utrzymywanych świń zapewnia identyfikowalność na poziomie równoważnym identyfikowalności zapewnianej przez takie dokumenty dotyczące przemieszczania.

Artykuł 117

Obowiązki podmiotów w zakresie identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie i koniowate

W przypadku gdy przepisy przyjęte na podstawie art. 118 i 120 nakładają takie wymaganie, podmioty zapewniają w odniesieniu do utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie i koniowate spełnienie następujących wymagań :

a) zwierzęta te podlegają identyfikacji indywidualnej lub grupowej;

b) zwierzętom tym towarzyszą poprawnie wypełnione i aktualne dokumenty identyfikacyjne, dokumenty dotyczące przemieszczania lub inne dokumenty służące do identyfikacji i śledzenia zwierząt, stosownie do danych gatunków zwierząt.

Artykuł 118

Uprawnienia wykonawcze dotyczące identyfikacji i rejestracji

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) szczegółowych wymagań dotyczących przewidzianych w art. 112 lit. a), art. 113 ust. 1 lit. a), art. 114 ust. 1, art. 115 lit. a) i art. 117 lit. a) środków i metod identyfikacji utrzymywanych zwierząt lądowych, w tym ich stosowania i wykorzystywania;

b) przepisów dotyczących informacji, które mają znajdować się w:

(i) komputerowych bazach danych przewidzianych w art. 109 ust. 1 lit a)–d);

(ii) dokumentach identyfikacyjnych oraz dokumentach dotyczących przemieszczania przewidzianych w art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c) i art. 115 lit. b);

c) przepisów dotyczących wymiany danych elektronicznych pomiędzy komputerowymi bazami państw członkowskich, o których mowa w art. 110 ust. 1 lit b).

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) szczegółowych wymagań dotyczących środków i sposobów identyfikacji alternatywnych w stosunku do tych, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, oraz zwolnień i przepisów szczególnych w odniesieniu do niektórych kategorii zwierząt lub okoliczności i warunków takich zwolnień;

b) przepisów szczególnych dotyczących dokumentów identyfikacyjnych lub dokumentów dotyczących przemieszczania przewidzianych w art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c), art. 115 lit. b) i art. 117 lit. b), które muszą towarzyszyć zwierzętom podczas przemieszczania;

c) szczegółowych wymagań w odniesieniu do identyfikacji i rejestracji – w razie potrzeby – utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, owce, kozy, świnie i koniowate, uwzględniając ryzyko stwarzane przez dany gatunek, w celu:

(i) zapewnienia efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

(ii) ułatwienia identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych i ich przemieszczania w obrębie terytorium państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalności wprowadzania utrzymywanych zwierząt lądowych do Unii;

d) przepisów dotyczących informacji, które mają znajdować się w:

(i) komputerowych bazach danych przewidzianych w art. 109 ust. 1 lit. e);

(ii) dokumentach identyfikacyjnych oraz dokumentach dotyczących przemieszczania przewidzianych w art. 117 lit. b).

e) przepisów dotyczących identyfikacji i rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych, określonych w art. 112–117, po ich wprowadzeniu do Unii.

3. Przy określaniu przepisów, jakie mają zostać ustanowione w aktach delegowanych przewidzianych w niniejszym artykule, Komisja opiera te przepisy na kwestiach, o których mowa w art. 119 ust. 2.

Artykuł 119

Przekazanie uprawnień dotyczących odstępstw od wymagań w zakresie identyfikowalności

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przyznania podmiotom odstępstw od wymagań w zakresie identyfikacji i rejestracji określonych w art. 112, 113, 114 i 115:

a) w przypadku gdy jeden lub więcej elementów wymienionych w art. 108 ust. 3 nie jest niezbędny do spełnienia wymagań przewidzianych w art. 108 ust. 4 lit. a) i b); oraz

b) gdy inne środki identyfikowalności wprowadzone w państwach członkowskich gwarantują utrzymanie poziomu identyfikowalności danych zwierząt,

oraz środków przejściowych koniecznych do praktycznego stosowania takich odstępstw.

2. Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych przewidzianych w ust. 1, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

a) gatunki i kategorie danych utrzymywanych zwierząt lądowych;

b) ryzyko związane z tymi utrzymywanymi zwierzętami lądowymi;

c) liczba zwierząt w danych zakładach;

d) rodzaj produkcji w zakładach, w których utrzymuje się te zwierzęta lądowe;

e) struktura przemieszczeń danych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;

f) względy dotyczące ochrony i zachowania gatunków danych utrzymywanych zwierząt lądowych;

g) funkcjonowanie innych elementów służących identyfikowalności w ramach systemu identyfikacji i rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych, o którym mowa w art. 108 ust. 3.

Artykuł 120

Uprawnienia wykonawcze dotyczące identyfikowalności utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące:

   a) jednolitego dostępu do danych zawartych w komputerowych bazach danych, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. a)–d), oraz technicznych specyfikacji oraz zasad operacyjnych takich baz;

   b) warunków technicznych i sposobów wymiany elektronicznych danych między komputerowymi bazami danych państw członkowskich oraz uznawania pełnej operacyjności systemów wymiany danych, o których mowa w art. 110 ust. 1 lit. b).

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych może ustanawiać przepisy dotyczące:

   a) jednolitego stosowania systemu identyfikacji i rejestracji, o którym mowa w art. 108 ust. 1, dla różnych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, tak by zapewnić efektywne działanie tego systemu;

   b) jednolitego stosowania art. 108 ust. 5 lit. c) dotyczącego upoważnionych jednostek lub osób fizycznych, o których mowa w art. 108 ust. 5, i warunków ich wyznaczania;

c) technicznych specyfikacji i procedur, formatów, projektów i zasad operacyjnych w odniesieniu do środków i metod identyfikacji, w tym:

(i) okresów stosowania środków i metod identyfikacji;

(ii) usuwania, modyfikacji lub zastępowania środków i metod identyfikacji i terminów takich operacji; oraz

(iii) konfiguracji kodu identyfikacyjnego;

d) specyfikacji technicznych, formatów i zasad operacyjnych dotyczących dokumentów identyfikacyjnych oraz dokumentów dotyczących przemieszczania przewidzianych w art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c), art. 115 lit. b) oraz art. 117 lit. b);

e) jednolitego dostępu do danych zawartych w komputerowych bazach danych, o których mowa w art. 109 ust. 1 lit. e), oraz technicznych specyfikacji oraz zasad operacyjnych takich baz;

f) terminów, obowiązków i procedur przekazywania informacji przez podmioty lub inne osoby fizyczne lub prawne oraz rejestracji utrzymywanych zwierząt lądowych w komputerowych bazach danych;

g) w stosownych przypadkach – wytycznych i procedur elektronicznej identyfikacji zwierząt;

h) stosowania w praktyce zwolnień z wymagań dotyczących identyfikacji i rejestracji przewidzianych przepisami przyjętymi na podstawie art. 119 ust. 1.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 2

MATERIAŁ BIOLOGICZNY

Artykuł 121

Wymagania w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunku bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych

1. Podmioty produkujące, przetwarzające lub przechowujące materiał biologiczny oznakowują materiał biologiczny zwierząt utrzymywanych z gatunku bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych w taki sposób, aby można było w jednoznaczny sposób ustalić:

   a) zwierzęta dawców;

   b) datę pozyskania; oraz

   c) zakłady zajmujące się materiałem biologicznym, w których pozyskano, wyprodukowano, przetwarzano i przechowywano ten materiał.

2. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 1, jest zaprojektowane w sposób zapewniający:

   a) efektywne stosowanie przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

   b) identyfikowalność materiału biologicznego, jego przemieszczania w obrębie terytorium państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalność wprowadzania tego materiału do Unii.

Artykuł 122

Przekazanie uprawnień dotyczących wymagań
w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunku bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych, uzupełniające przepisy określone w art. 121.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż bydło, kozy, owce, świnie i koniowate, gdy jest to niezbędne, w celu:

   a) efektywnego stosowania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania;

   b) identyfikowalności tego materiału biologicznego, jego przemieszczania w obrębie terytorium państw członkowskich i pomiędzy nimi oraz identyfikowalności wprowadzania tego materiału do Unii.

3. Przyjmując akty delegowane przewidziane w ust. 1, Komisja opiera te akty na następujących kwestiach:

   a) gatunki utrzymywanych zwierząt lądowych, od których pochodzi materiał biologiczny;

   b) status zdrowotny zwierząt dawców;

c) ryzyko związane z takim materiałem biologicznym;

d) rodzaj materiału biologicznego;

e) rodzaj pozyskania, produkcji, przetwarzania lub przechowywania materiału biologicznego;

f) struktura przemieszczeń poszczególnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych i ich materiału biologicznego;

g) względy dotyczące ochrony i zachowania gatunków utrzymywanych zwierząt lądowych;

h) inne elementy, które mogą przyczynić się do identyfikowalności materiału biologicznego.

Artykuł 123

Uprawnienia wykonawcze dotyczące wymagań w zakresie identyfikowalności materiału biologicznego

Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące:

a) wymagań i specyfikacji technicznych dotyczących oznakowania przewidzianego w art. 121 ust. 1;

b) wymagań operacyjnych dotyczących identyfikowalności określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 122 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 3
Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych w obrębie terytorium Unii

SEKCJA 1
WYMAGANIA OGÓLNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA

Artykuł 124

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych nie zagrażało statusowi zdrowotnemu w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:

   a) chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

   b) nowo występujących chorób.

2. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe ze swoich zakładów i przyjmują je wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki:

   a) pochodzą z zakładów:

      (i) zarejestrowanych przez właściwy organ zgodnie z art. 93; lub

(ii) zatwierdzonych przez właściwy organ zgodnie z art. 97 ust. 1 i art. 98, gdy wymaga tego art. 94 ust. 1 lub art. 95; lub

(iii) którym przyznano odstępstwo od wymagania rejestracji ustanowionego w art. 84;

b) spełniają wymagania w zakresie identyfikacji i rejestracji określone w art. 112, 113, 114, 115 i 117 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 118 i 120.

Artykuł 125

Środki zapobiegania chorobom dotyczące transportu

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie i niezbędne środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby:

a) status zdrowotny utrzymywanych zwierząt lądowych nie był zagrożony podczas transportu;

b) transport utrzymywanych zwierząt lądowych nie powodował potencjalnego rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na ludzi i na zwierzęta;

c) przeprowadzono oczyszczanie, dezynfekcję oraz dezynsekcję i deratyzację w odniesieniu do sprzętu i środków transportu oraz wprowadzono inne odpowiednie środki bioasekuracji stosownie do ryzyka związanego z danym transportem.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) warunków i wymagań w zakresie oczyszczania i dezynfekcji oraz dezynsekcji i deratyzacji w odniesieniu do sprzętu i środków transportu oraz stosowania w tym celu produktów biobójczych;

b) innych odpowiednich środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu.

SEKCJA 2

PRZEMIESZCZANIE POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 126

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych pomiędzy państwami członkowskimi

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) nie wykazują objawów choroby;

b) pochodzą z zarejestrowanego lub zatwierdzonego zakładu:

(i) w którym nie występują nietypowe upadki zwierząt o nieustalonej przyczynie;

(ii) nieobjętego ograniczeniami przemieszczania dotyczącymi gatunków, które mają być przemieszczane, zgodnie z art. 55 ust. 1, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 74 ust. 1, art. 79 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi przewidzianymi w art. 257 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259, chyba że przyznano odstępstwa od ograniczeń przemieszczania zgodnie z tymi przepisami;

(iii) który nie jest położony na obszarze objętym ograniczeniami zgodnie z art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 64, art. 65, art. 74 ust. 1 i art. 79 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi przewidzianymi w art. 257 i art. 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259, chyba że zgodnie z tymi przepisami przyznano odstępstwa;

c) przez odpowiedni okres przed datą planowanego przemieszczenia do innego państwa członkowskiego nie miały kontaktu z utrzymywanymi zwierzętami lądowymi podlegającymi ograniczeniom przemieszczania, o których mowa w lit. b) ppkt (ii) i (iii), lub z utrzymywanymi zwierzętami lądowymi należącymi do gatunków umieszczonych w wykazie, które mają niższy status zdrowotny, co ogranicza do minimum możliwość rozprzestrzeniania się choroby, z uwzględnieniem następujących kwestii:

(i) okres inkubacji i drogi przenoszenia danych chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób;

(ii) rodzaj danego zakładu;

(iii) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;

(iv) inne czynniki epidemiologiczne;

d) spełniają odpowiednie wymagania określone w sekcjach 3–8 (art. 124–154).

2. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby utrzymywane zwierzęta lądowe przemieszczane do innego państwa członkowskiego zostały wysłane bezpośrednio do ich miejsca przeznaczenia w tym innym państwie członkowskim, chyba że ze względu na dobrostan zwierząt konieczny jest ich postój w miejscu odpoczynku.

Artykuł 127

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady i rzeźnie przyjmujące utrzymywane zwierzęta lądowe z innego państwa członkowskiego:

a) sprawdzają:

(i) obecność środków lub metod identyfikacji przewidzianych w art. 112 lit. a), art. 113 ust. 1 lit. a), art. 114 ust. 1 lit. a) i b), art. 115 lit. a) i art. 117 lit. a) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 118 i 120;

(ii) obecność dokumentów identyfikacyjnych przewidzianych w art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c) i art. 117 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 118 i 120, oraz prawidłowość ich wypełnienia;

b) sprawdzają obecność świadectw zdrowia zwierząt określonych w art. 143 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 144 ust. 1 lit. b) i c) lub deklaracji określonych w art. 151 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 151 ust. 3 i 4;

c) informują właściwy organ w miejscu przeznaczenia, po sprawdzeniu przyjętych utrzymywanych zwierząt lądowych, o wszelkich nieprawidłowościach w związku z:

(i) przyjętymi utrzymywanymi zwierzętami lądowymi;

(ii) środkami lub metodami identyfikacji, o których mowa w lit. a) ppkt (i);

(iii) dokumentami, o których mowa w lit. a) ppkt (ii) i w lit. b);

2. W przypadku wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. c), podmiot izoluje zwierzęta, których dotyczy ta nieprawidłowość, do momentu podjęcia decyzji w tej sprawie przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 128

Zakaz przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych poza terytorium państwa członkowskiego w celu likwidacji choroby

Podmioty nie przemieszczają utrzymywanych zwierząt lądowych przeznaczonych do uboju w celu likwidacji choroby w ramach programu likwidacji choroby, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub 2, do innego państwa członkowskiego, chyba że państwo członkowskie przeznaczenia i, w stosownych przypadkach, państwo członkowskie tranzytu zezwolą z wyprzedzeniem na takie przemieszczanie.

Artykuł 129

Wymagania ogólne obowiązujące podmioty w zakresie przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych przez terytoria państw członkowskich, lecz z przeznaczeniem na wywóz z Unii do państw trzecich lub na terytoria

Podmioty zapewniają, aby utrzymywane zwierzęta lądowe przeznaczone na wywóz do państwa trzeciego lub na terytorium, przemieszczane przez terytorium innego państwa członkowskiego, spełniały wymagania określone w art. 124, 125, 126 i 128.

SEKCJA 3

WYMAGANIA SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA ZWIERZĄT KOPYTNYCH I DROBIU DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 130

Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do innych państw członkowskich

Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z zakładu w jednym państwie członkowskim do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d):

a) w czasie przemieszczania nie wykazują symptomów ani objawów klinicznych chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

b) zastosowano wobec nich okres pobytu odpowiedni dla tych chorób umieszczonych w wykazie, z uwzględnieniem gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu, które mają być przemieszczane;

c) w okresie stosownym dla tych umieszczonych w wykazie chorób oraz dla gatunków i kategorii zwierząt kopytnych lub drobiu, które mają być przemieszczane, do zakładu pochodzenia nie wprowadzono żadnych utrzymywanych zwierząt kopytnych ani drobiu, jeżeli takie wymaganie zostało ustanowione w przepisach przyjętych na podstawie art. 131 lub art. 135;

d) istnieje domniemanie, że nie stwarzają one istotnego ryzyka rozprzestrzenienia tych chorób umieszczonych w wykazie w miejscu przeznaczenia, oparte o:

(i) status zdrowotny pod względem danych chorób w przypadku gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu, które są przemieszczane, z uwzględnieniem statusu zdrowotnego w miejscu przeznaczenia;

(ii) wyniki badań laboratoryjnych lub innych badań niezbędnych do udzielenia gwarancji co do stanu zdrowia wymaganego do danego przemieszczenia;

(iii) zastosowanie szczepień lub innych środków zapobiegania chorobom lub środków zmniejszających ryzyko, mających na celu ograniczenie rozprzestrzeniania się danej choroby do miejsca przeznaczenia lub tranzytu.

Artykuł 131

Przekazanie uprawnień w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do innych państw członkowskich

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) okresów pobytu, o których mowa w art. 130 lit. b);

b) okresu niezbędnego do celów ograniczenia wprowadzania utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu do zakładów przed przemieszczaniem, o którym to okresie mowa w art. 130 lit. c);

c) wymagań uzupełniających, w celu zapewnienia, aby utrzymywane zwierzęta kopytne i drób nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), jak przewidziano w art. 130 lit. d);

d) innych niezbędnych środków zmniejszających ryzyko, uzupełniających wymagania określone w art. 130.

2. Przy ustanawianiu przepisów, które mają zostać określone w aktach delegowanych przewidzianych w ust. 1, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

a) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do gatunków umieszczonych w wykazie lub do kategorii utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, które mają być przemieszczane;

b) status zdrowotny pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w zakładach, kompartmentach, strefach i w państwach członkowskich pochodzenia i przeznaczenia;

c) rodzaj danego zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;

d) rodzaj danego przemieszczania;

e) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, które mają być przemieszczane;

f) wiek utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu, które mają być przemieszczane;

g) inne czynniki epidemiologiczne.

Artykuł 132

Utrzymywane zwierzęta kopytne i drób przemieszczane do innego państwa członkowskiego i przeznaczone do uboju

1. Podmioty prowadzące rzeźnie przyjmujące utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z innego państwa członkowskiego dokonują uboju tych zwierząt w możliwie najkrótszym czasie po ich przybyciu, nie później niż w terminach określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 2.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące terminu uboju, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

SEKCJA 4

GROMADZENIE UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT KOPYTNYCH I DROBIU

Artykuł 133

Odstępstwo w odniesieniu do gromadzenia

1. W drodze odstępstwa od art. 126 ust. 2 podmioty mogą poddać utrzymywane zwierzęta kopytne i drób maksymalnie trzykrotnemu gromadzeniu w trakcie przemieszczania z państwa członkowskiego pochodzenia do innego państwa członkowskiego.

2. Gromadzenie, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, odbywa się wyłącznie w zakładach zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 97 ust. 1 i z art. 99 ust. 3 i 4.

Państwo członkowskie pochodzenia może jednak zezwolić, by na jego terytorium gromadzenie odbywało się w środkach transportu, które zabierają utrzymywane zwierzęta kopytne lub drób bezpośrednio z zakładów pochodzenia, o ile zwierzęta te nie zostaną ponownie rozładowane podczas tego gromadzenia i przed:

a) przybyciem do zakładu lub ostatecznego miejsca przeznaczenia; lub

b) kolejnym gromadzeniem w zakładzie zatwierdzonym do tego celu zgodnie z art. 97 ust. 1 oraz art. 99 ust. 4 i 5.

Artykuł 134

Wymagania w zakresie zapobiegania chorobom dotyczące gromadzenia

Podmioty zajmujące się gromadzeniem zwierząt zapewniają, aby:

a) gromadzone utrzymywane zwierzęta kopytne i drób miały ten sam status zdrowotny; jeżeli nie mają tego samego statusu zdrowotnego, do wszystkich takich gromadzonych zwierząt stosuje się niższy status zdrowotny;

b) utrzymywane zwierzęta kopytne i drób były gromadzone i przemieszczane do ich ostatecznego miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim w jak najkrótszym czasie od opuszczenia zakładu pochodzenia, nie później niż w terminach określonych w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 135 lit. c);

c) wprowadzono niezbędne środki bioasekuracji zapewniające, by gromadzone utrzymywane zwierzęta kopytne i drób:

(i) nie miały kontaktu z utrzymywanymi zwierzętami kopytnymi i drobiem o niższym statusie zdrowotnym;

(ii) nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na utrzymywane zwierzęta kopytne i drób w miejscu, w którym odbywa się gromadzenie;

d) utrzymywane zwierzęta kopytne i drób były zidentyfikowane, w przypadku gdy jest to wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia oraz by towarzyszyły im następujące dokumenty:

(i) dokumenty identyfikacyjne i dokumenty dotyczące przemieszczania, jak przewidziano w art. 112 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b), art. 114 ust. 1 lit. c), art. 115 lit. b) i art. 117 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 118 i 120, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z art. 113 ust. 2 i art. 119;

(ii) świadectwa zdrowia zwierząt, jak przewidziano w art. 143 i art. 144 ust. 1 lit. c), chyba że przewidziano odstępstwa w przepisach przyjętych na podstawie art. 144 ust. 1 lit. a);

(iii) deklaracja, jak przewidziano w art. 151.

Artykuł 135

Przekazanie uprawnień dotyczących gromadzenia

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) przepisów szczególnych dotyczących gromadzenia, w sytuacji gdy oprócz środków przewidzianych w art. 134 lit. b) i c) dodatkowo wprowadzono inne środki zmniejszające ryzyko;

b) kryteriów, na podstawie których państwa członkowskie pochodzenia mogą zezwalać, by gromadzenie odbywało się w środkach transportu, jak przewidziano w art. 133 ust. 2 akapit drugi;

c) czasu między wyjazdem utrzymywanych zwierząt kopytnych lub drobiu z ich zakładu pochodzenia oraz ich wyjazdem z miejsca gromadzenia do ostatecznego miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim, o którym mowa w art. 134 lit. b);

d) szczegółowych przepisów dotyczących środków bioasekuracji przewidzianych w art. 134 lit. c).

SEKCJA 5

PRZEMIESZCZANIE UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH INNYCH NIŻ UTRZYMYWANE ZWIERZĘTA KOPYTNE I DRÓB DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 136

Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób do innych państw członkowskich oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób z zakładu w jednym państwie członkowskim do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się w miejscu przeznaczenia chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d).

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych przepisów w celu zapewnienia, by utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż utrzymywane zwierzęta kopytne i drób nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), jak określono w ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Przy określaniu, jakie szczegółowe przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych przewidzianych w ust. 2, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

   a) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do gatunków umieszczonych w wykazie lub do kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;

b) status zdrowotny pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w zakładach, kompartmentach, strefach i w państwach członkowskich pochodzenia oraz w miejscu przeznaczenia;

c) rodzaje zakładów i rodzaje produkcji w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;

d) rodzaje przemieszczania pod względem ostatecznego wykorzystania zwierząt w miejscu przeznaczenia;

e) gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych, które mają być przemieszczane;

f) wiek utrzymywanych zwierząt lądowych, który mają być przemieszczane;

g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 6

ODSTĘPSTWA OD ŚRODKÓW ZMNIEJSZAJĄCYCH RYZYKO I UZUPEŁNIENIE TYCH ŚRODKÓW W PRZYPADKU PRZEMIESZCZANIA UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH

Artykuł 137

Utrzymywane zwierzęta lądowe przeznaczone do zakładów odizolowanych oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają utrzymywane zwierzęta lądowe do zakładu odizolowanego wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) pochodzą z innego zakładu odizolowanego;

b) nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na gatunki umieszczone w wykazie lub na kategorie zwierząt w odizolowanym zakładzie przeznaczenia, chyba że dane przemieszczanie jest dozwolone do celów naukowych.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) szczegółowych przepisów w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych do zakładów odizolowanych, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) przepisów szczególnych w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych do takich zakładów odizolowanych, w których wprowadzono środki zmniejszające ryzyko, gwarantujące, że takie przemieszczanie nie stwarza istotnego ryzyka dla zdrowia utrzymywanych zwierząt lądowych w danym odizolowanym zakładzie i w okolicznych zakładach.

Artykuł 138

Przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych do celów naukowych oraz akty delegowane

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu w miejsca pochodzenia, zezwolić na przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia, do celów naukowych, w przypadku gdy przemieszczanie to nie spełnia wymagań sekcji 1–5 (art. 124-136), z wyłączeniem art. 124, art. 125, art. 126 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) i art. 127.

2. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia przyznaje odstępstwa przewidziane w ust. 1 wyłącznie pod następującymi warunkami:

a) właściwe organy w miejscu przeznaczenia i pochodzenia:

(i) uzgodniły warunki takiego przemieszczania;

(ii) zapewniają wprowadzenie niezbędnych środków zmniejszających ryzyko, tak aby przemieszczanie to nie stanowiło zagrożenia dla statusu zdrowotnego miejsc znajdujących się na trasie przemieszczania oraz miejsca przeznaczenia pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d); oraz

(iii) powiadomiły – w stosownych przypadkach – właściwe organy państw członkowskich tranzytu o przyznanym odstępstwie oraz o warunkach, na jakich je przyznano; oraz

b) takie przemieszczanie tych zwierząt odbywa się pod nadzorem właściwych organów w miejscu pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, właściwych organów państw członkowskich tranzytu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów w zakresie przyznawania odstępstw przez właściwe organy, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 139

Odstępstwa dotyczące wykorzystania do celów rekreacyjnych, wydarzeń sportowych i kulturalnych, pracy w pobliżu granic oraz wypasu

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może przyznać odstępstwa od wymagań określonych w sekcjach 2–5 (art. 126–136), z wyłączeniem art. 126 ust. 1 lit. a), b) i c), art. 127 i art. 128, dla wewnątrzunijnego przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych między państwami członkowskimi, jeżeli celem takiego przemieszczania jest:

   a) wykorzystanie do celów rekreacyjnych w pobliżu granic;

   b) wystawy, wydarzenia sportowe, kulturalne i podobne wydarzenia, organizowane w pobliżu granic;

   c) wypas utrzymywanych zwierząt lądowych na wspólnych obszarach wypasu państw członkowskich; lub

   d) praca wykonywana przez utrzymywane zwierzęta lądowe w pobliżu granic państw członkowskich.

2. Państwa członkowskie pochodzenia i przeznaczenia uzgadniają odstępstwa przyznawane przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia dla przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych do celów określonych w ust. 1; wprowadza się odpowiednie środki zmniejszające ryzyko, w celu zapewnienia, aby takie przemieszczanie nie stwarzało istotnego ryzyka.

3. Państwa członkowskie, o których mowa w ust. 2, powiadamiają Komisję o przyznaniu odstępstw, o których mowa w ust. 1.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów w zakresie przyznawania odstępstw przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 140

Przekazanie uprawnień dotyczących cyrków, wystaw, wydarzeń sportowych i wykorzystania do celów rekreacyjnych, ogrodów zoologicznych, sklepów zoologicznych, schronisk dla zwierząt i hurtowni zoologicznych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) wymagań szczególnych, uzupełniających przepisy określone w sekcjach 2–5 (art. 126–136) w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych do następujących celów:

   (i) cyrki, ogrody zoologiczne, sklepy zoologiczne, schroniska dla zwierząt i hurtownie zoologiczne;

   (ii) wystawy, wydarzenia sportowe, kulturalne i podobne wydarzenia;

b) odstępstw od sekcji 2–5 (art. 126–136), z wyłączeniem art. 126 ust. 1 lit. a), b) i c) oraz art. 127 i art. 128 w odniesieniu do przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych, o których mowa w lit. a) niniejszego artykułu.

Artykuł 141

Uprawnienia wykonawcze dotyczące przyjęcia tymczasowych przepisów dotyczących przemieszczania określonych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych

1. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić tymczasowe przepisy, uzupełniające lub alternatywne w stosunku do tych ustanowionych w niniejszym rozdziale, dotyczące przemieszczania określonych gatunków lub kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, jeżeli:

   a) wymagania dotyczące przemieszczania określone w art. 130, art. 132 ust. 1, art. 133, art. 134, art. 136 ust. 1, art. 137 ust. 1, art. 138 ust. 1 i 2, art. 139 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 131 ust. 1, art. 132 ust. 2, art. 135, art. 136 ust. 2, art. 137 ust. 2, art. 138 ust. 3, art. 139 ust. 4 i art. 140 nie zmniejszają skutecznie ryzyka wiążącego się z przemieszczaniem takich zwierząt; lub

   b) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), rozprzestrzeniają się pomimo wymagań dotyczących przemieszczania określonych zgodnie z sekcjami 1–6 (art. 124–142).

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobami stanowiącymi ryzyko o bardzo znaczących skutkach, z uwzględnieniem kwestii, o których mowa w art. 142, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Artykuł 142

Kwestie, które należy uwzględnić przy przyjmowaniu aktów delegowanych i aktów wykonawczych przewidzianych w niniejszej sekcji

Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych i wykonawczych przewidzianych w art. 137 ust. 2, art. 138 ust. 3, art. 139 ust. 4, art. 140 i art. 141, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

a) ryzyko związane z przemieszczaniem, o jakim mowa w tych przepisach;

b) status zdrowotny pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w miejscu pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia;

c) gatunki zwierząt umieszczone w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

d) środki bioasekuracji wprowadzone w miejscu pochodzenia, tranzytu i w miejscu przeznaczenia;

e) wszelkie szczególne warunki utrzymywania w zakładach utrzymywanych zwierząt lądowych;

f) szczególna struktura przemieszczania dla danego rodzaju zakładu oraz danego gatunku i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;

g) inne czynniki epidemiologiczne.

SEKCJA 7

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT

Artykuł 143

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego następujące gatunki i kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych wyłącznie wtedy, gdy danym zwierzętom towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 149 ust. 1:

   a) zwierzęta kopytne;

   b) drób;

   c) utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż zwierzęta kopytne i drób, przeznaczone do zakładu odizolowanego;

   d) utrzymywane zwierzęta lądowe inne niż te, o których mowa w lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, o ile jest to wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 144 ust. 1 lit. c).

2. W przypadku gdy utrzymywanym zwierzętom lądowym wolno jest opuścić obszar objęty ograniczeniami określony w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56 i art. 64 ust. 1 i są one objęte środkami zwalczania chorób określonymi w art. 55 ust. 1, art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1 lub art. 79 ust. 1 i 2 lub przepisom przyjętym na podstawie art. 55 ust. 2, art. 67, art. 71 ust. 3 i art. 74 ust. 4, art. 80, art. 83 ust. 3 lub art. 259, a dane zwierzęta należą do gatunków objętych tymi środkami zwalczania chorób, podmioty przemieszczają takie utrzymywane zwierzęta lądowe w obrębie terytorium państwa członkowskiego lub z jednego państwa członkowskiego do drugiego wyłącznie wtedy, gdy zwierzętom, które mają być przemieszczone, towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 149 ust. 1.

   Właściwy organ może zdecydować, że takiego świadectwa nie trzeba wydawać przy przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli organ ten uzna, że istnieje alternatywny system zapewniający identyfikowalność przesyłek takich zwierząt oraz zwierzęta te spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące takiego przemieszczania.

3. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, by świadectwa zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, towarzyszyły utrzymywanym zwierzętom lądowym od miejsca ich pochodzenia do miejsca ich ostatecznego przeznaczenia, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 147 przewidziano środki szczególne.

Artykuł 144

Przekazanie uprawnień dotyczących obowiązków podmiotów w zakresie zapewnienia, by zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) odstępstw od określonych w art. 143 ust. 1 wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się choroby ze względu na:

(i) gatunki lub kategorie utrzymywanych zwierząt lądowych, które są przemieszczane, oraz choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), dla których są one gatunkami umieszczonymi w wykazie;

(ii) metody utrzymywania i rodzaj produkcji tych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych;

(iii) planowane wykorzystanie utrzymywanych zwierząt lądowych; lub

(iv) miejsce przeznaczenia utrzymywanych zwierząt lądowych, w tym tych przypadków gdy ich miejsce przeznaczenia znajduje się w tym samym państwie członkowskim, co miejsce ich pochodzenia, ale przekraczają one terytorium innego państwa członkowskiego w celu dotarcia do miejsca przeznaczenia.

b) przepisów szczególnych w odniesieniu do wymagań certyfikacji zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 143 ust. 1, w sytuacji gdy wprowadzane są szczególne środki zmniejszające ryzyko dotyczące nadzoru lub bioasekuracji, z uwzględnieniem kwestii określonych w ust. 2 niniejszego artykułu; przepisy te zapewniają:

(i) identyfikowalność przemieszczanych utrzymywanych zwierząt lądowych;

(ii) zgodność przemieszczanych utrzymywanych zwierząt lądowych z określonymi w sekcjach 1–6 wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi przemieszczania (art. 124–142);

c) wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych innych niż te, o których mowa w art. 143 ust. 1 lit. a), b) i c), w przypadkach gdy certyfikacja zdrowia zwierząt jest konieczna dla zapewnienia zgodności danego przemieszczenia z określonymi w sekcjach 1–6 (art. 124–142) wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi przemieszczania.

2. Ustanawiając przepisy szczególne przewidziane w ust. 1 lit. b), Komisja uwzględnia następujące kwestie:

a) ocena właściwego organu dotycząca środków bioasekuracji wprowadzonych przez podmioty zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b) oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 6;

b) zdolność właściwego organu – w zakresie, jaki może być niezbędny i odpowiedni – do wprowadzania środków oraz do podejmowania działań wymaganych niniejszym rozporządzeniem, jak określono w art. 13 ust. 1;

c) poziom wiedzy na temat zdrowia zwierząt zgodnie z art. 11 oraz zachęty, o których mowa w art. 13 ust. 2;

d) przeprowadzanie kontroli stanu zdrowia zwierząt przewidzianych w art. 25 lub innego odpowiedniego nadzoru lub kontroli urzędowych na miejscu;

e) wykonywanie przez właściwy organ jego obowiązków w zakresie powiadamiania unijnego i systemu sprawozdawczości, o których mowa w art. 19–22 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 20 ust. 3 i art. 23;

f) sprawowanie nadzoru przewidzianego w art. 26 i programów nadzoru przewidzianych w art. 28 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 29 i 30.

3. Komisja uwzględnia kwestie, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i)–(iv), ustanawiając wymagania dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 lit. c).

Artykuł 145

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 143, zawiera następujące informacje:

   a) zakład lub miejsce pochodzenia, zakład lub miejsce przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, zakłady gromadzenia zwierząt i zakłady do odpoczynku danych utrzymywanych zwierząt lądowych;

   b) środki transportu i przewoźnik;

   c) opis utrzymywanych zwierząt lądowych;

   d) liczba utrzymywanych zwierząt lądowych;

   e) dane identyfikacyjne i rejestracyjne utrzymywanych zwierząt lądowych, o ile jest to wymagane na podstawie art. 112, 113, 114, 115 i 117 i przepisów przyjętych na podstawie art. 118 i 120, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z art. 119; oraz

   f) informacje potrzebne do wykazania, że utrzymywane zwierzęta lądowe spełniają odpowiednie, określone w sekcjach 1–6 (art. 124–142), wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

Artykuł 146

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące treści świadectw zdrowia zwierząt

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

   a) szczegółowych przepisów dotyczących treści świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 145 ust. 1, dla różnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych i w odniesieniu do poszczególnych rodzajów przemieszczania przewidzianych w przepisach przyjętych na podstawie art. 147;

   b) dodatkowych informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 145 ust. 1.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 147

Przekazanie uprawnień dotyczących określonych rodzajów przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących środków szczególnych przyznających odstępstwa od obowiązku podmiotów dotyczącego zapewnienia, aby zwierzętom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt przewidziane w art. 143 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 144, lub uzupełniające ten obowiązek, w odniesieniu do następujących rodzajów przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych:

a) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt kopytnych i drobiu poddanych po drodze gromadzeniu, o którym mowa w art. 133, przed dotarciem do miejsca ostatecznego przeznaczenia;

b) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych, które muszą wrócić do miejsca pochodzenia lub zostać przemieszczone do innego miejsca przeznaczenia co najmniej z jednego z następujących powodów:

   (i) ich planowany przejazd został w nieoczekiwany sposób przerwany ze względu na dobrostan zwierząt;

   (ii) nieprzewidziane wypadki lub zdarzenia w trakcie przemieszczania;

   (iii) zostały odrzucone w miejscu przeznaczenia w państwie członkowskim lub na zewnętrznej granicy Unii;

   (iv) zostały odrzucone w miejscu gromadzenia lub odpoczynku;

   (v) zostały odrzucone w państwie trzecim lub na terytorium;

c) przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych przeznaczonych na wystawy i do celów wydarzeń sportowych, kulturalnych i podobnych wydarzeń, oraz późniejszy powrót takich zwierząt do miejsca pochodzenia.

Artykuł 148

Obowiązki podmiotów w zakresie współpracy z właściwym organem na potrzeby certyfikacji zdrowia zwierząt

Podmioty:

a) przed planowanym przemieszczeniem przekazują właściwemu organowi wszystkie informacje niezbędne do wypełnienia świadectwa zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 143 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 146 ust. 1 i art. 147;

b) zapewniają, w razie potrzeby, by dane utrzymywane zwierzęta lądowe zostały poddane kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, jak przewidziano w art. 149 ust. 3.

Artykuł 149

Zadania właściwego organu w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt

1. Na wniosek podmiotu właściwy organ wydaje świadectwo zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczenia utrzymywanych zwierząt lądowych, jeżeli jest to wymagane na podstawie art. 143 lub aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 144 ust. 1, o ile zostały spełnione następujące wymagania dotyczące przemieszczania:

   a) określone w art. 124, art. 125 ust. 1, art. 126, art. 128, art. 129, art. 130, art. 133, art. 134, art. 136 ust. 1 i art. 137 ust. 1, art. 138 i art. 139;

b) określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 125 ust. 2, art. 131 ust. 1, art. 135, art. 136 ust. 2, art. 137 ust. 2, art. 138 ust. 4, art. 139 ust. 4 i art. 140;

c) określone w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 141.

2. Świadectwa zdrowia zwierząt są:

a) sprawdzane, opatrywane pieczęcią i podpisywane przez urzędowego lekarza weterynarii;

b) ważne przez okres określony w przepisach przyjętych na podstawie ust. 4 lit. c), podczas którego utrzymywane zwierzęta lądowe, których dotyczy dane świadectwo zdrowia zwierząt, nadal spełniają zawarte w świadectwie gwarancje zdrowia zwierząt.

3. Przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierząt dany urzędowy lekarz weterynarii sprawdza – przeprowadzając kontrolę dokumentacji, kontrolę tożsamości i kontrolę fizyczną, zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4 – czy utrzymywane zwierzęta lądowe, których dotyczy dane świadectwo zdrowia zwierząt, spełniają wymagania niniejszego rozdziału.

4. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane, w których określa się przepisy dotyczące:

a) rodzajów kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej oraz badań w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii utrzymywanych zwierząt lądowych, które muszą być przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z ust. 3, aby sprawdzić zgodność z wymagania niniejszego rozdziału;

b) terminów przeprowadzania takich kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości, kontroli fizycznych i badań oraz terminów wydawania świadectw zdrowia zwierząt przez urzędowego lekarza weterynarii przed przemieszczaniem przesyłek utrzymywanych zwierząt lądowych;

c) okresu ważności świadectw zdrowia zwierząt.

Artykuł 150

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt – wygenerowane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem systemu TRACES – mogą zastąpić towarzyszące świadectwa zdrowia zwierząt przewidziane w art. 149 ust. 1, jeżeli:

a) takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt zawierają wszystkie informacje, które musi zawierać wzór formularza świadectwa zdrowia zwierząt zgodnie z wymagania art. 145 i przepisów przyjętych na podstawie art. 146;

b) zapewniona jest identyfikowalność danych utrzymywanych zwierząt lądowych i połączenie tych zwierząt z elektronicznym świadectwem zdrowia zwierząt;

c) przez cały czas podczas transportu właściwe organy państwa pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia mają możliwość dostępu do dokumentów elektronicznych.

Artykuł 151

Deklaracja podmiotu dotycząca przemieszczania do innych państw członkowskich

1. Podmioty w miejscu pochodzenia sporządzają deklarację dotyczącą przemieszczania utrzymywanych zwierząt lądowych z miejsca ich pochodzenia w jednym państwie członkowskim do miejsca przeznaczenia w innym państwie członkowskim oraz zapewniają, aby deklaracja ta towarzyszyła takim zwierzętom, jeżeli nie ma do nich zastosowania wymaganie, aby towarzyszyło im świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 143 ust. 1 i 2.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje o danych utrzymywanych zwierzętach lądowych:

   a) ich miejsce pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, miejsca gromadzenia lub odpoczynku;

   b) środki transportu oraz przewoźnik;

   c) opis utrzymywanych zwierząt lądowych, ich gatunki, kategoria i liczba;

   d) dane identyfikacyjne i rejestracyjne, o ile są one wymagane zgodnie z art. 112, art. 113, art. 114, art. 115, art. 117 lit. a) oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 118 i 120;

   e) informacje potrzebne do wykazania, że utrzymywane zwierzęta lądowe spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania określone w sekcjach 1–6 (art. 124–142).

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) szczegółowych przepisów odnośnie do treści deklaracji, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do poszczególnych gatunków i kategorii zwierząt;

b) informacji, które należy zawrzeć w deklaracji, oprócz tych, które określono w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy deklaracji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 8

POWIADAMIANIE O PRZEMIESZCZANIU UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 152

Obowiązki podmiotów w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych do innych państw członkowskich

Podmioty – inne niż przewoźnicy – powiadamiają z wyprzedzeniem właściwy organ w swoim państwie członkowskim pochodzenia o planowanym przemieszczeniu utrzymywanych zwierząt lądowych z tego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, jeżeli:

a) zgodnie z art. 149, art. 150 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 149 ust. 4 zwierzętom musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia;

b) zwierzętom musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt dla utrzymywanych zwierząt lądowych, jeżeli są one przemieszczane z obszaru objętego ograniczeniami oraz są objęte środkami zwalczania chorób, o czym mowa w art. 143 ust. 2;

c) w odniesieniu do zwierząt przyznano odstępstwo od wymagania certyfikacji zdrowia zwierząt przewidzianego w art. 144 ust. 1 lit. a) lub podlegają one przepisom szczególnym przewidzianym w art. 144 ust. 1 lit. b);

d) powiadomienie jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 154 ust. 1.

Na potrzeby akapitu pierwszego niniejszego artykułu podmioty przekazują właściwemu organowi swojego państwa członkowskiego pochodzenia wszelkie niezbędne informacje umożliwiające mu powiadomienie, zgodnie z art. 153 ust. 1, właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych.

Artykuł 153

Zadania właściwego organu w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu do innych państw członkowskich

1. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych, o których mowa w art. 152.

2. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed danym przemieszczeniem oraz, o ile tylko możliwe, za pośrednictwem systemu TRACES.

3. Państwa członkowskie wyznaczają regiony do celów zarządzania powiadomieniami o przemieszczaniu, o których mowa w ust. 1.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia może upoważnić zainteresowany podmiot do częściowego lub całkowitego powiadamiania za pośrednictwem systemu TRACES właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych.

Artykuł 154

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące powiadamiania o przemieszczaniu przez podmioty i przez właściwy organ

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) wymagań w zakresie powiadamiania z wyprzedzeniem przez podmioty, zgodnie z art. 152, o przemieszczaniu między państwami członkowskimi utrzymywanych zwierząt lądowych należących do kategorii lub gatunków innych niż te, o których mowa w art. 152 lit. a) i b), jeżeli identyfikowalność takiego przemieszczania tych gatunków lub kategorii jest niezbędna do zapewnienia zgodności z określonymi w sekcjach 1–6 (art. 124–142) wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania;

b) informacji potrzebnych do powiadamiania o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych, jak przewidziano w art. 152 i 153;

c) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu systemu TRACES;

d) wymagań dotyczących wyznaczania przez państwa członkowskie regionów do celów zarządzania powiadomieniami o przemieszczaniu, o których to regionach mowa w art. 153 ust. 3.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

a) szczegółów dotyczących powiadomień o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych, składanych przez:

(i) podmioty do właściwego organu ich państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 152;

(ii) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia do państwa członkowskiego przeznaczenia zgodnie z art. 153;

b) terminów:

(i) przekazywania przez podmiot właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia niezbędnych informacji, o których mowa w art. 152;

(ii) powiadamiania o przemieszczaniu utrzymywanych zwierząt lądowych przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym mowa w art. 153 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 4

Przemieszczanie dzikich zwierząt lądowych

Artykuł 155

Dzikie zwierzęta lądowe

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta dzikie z siedliska w jednym państwie członkowskim do siedliska lub zakładu w innym państwie członkowskim wyłącznie wtedy gdy:

   a) przemieszczanie danych zwierząt dzikich z ich siedliska jest prowadzone w taki sposób, aby nie stwarzało istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się – na trasie przemieszczania lub w miejscu przeznaczenia – chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), lub nowo występujących chorób;

   b) zwierzęta dzikie nie pochodzą z siedliska znajdującego się na obszarze objętym ograniczeniami, który podlega ograniczeniom przemieszczania dotyczącym gatunku zwierząt, do którego one należą, ze względu na wystąpienie choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), lub nowo występującej choroby, zgodnie z art. 70 ust. 2 i przepisami przyjętymi na podstawie art. 70 ust. 3 lit. b), art. 71 ust. 3 i art. 83 ust. 3 lub zgodnie ze środkami nadzwyczajnymi określonymi w art. 257 i 258 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 259, chyba że przyznano odstępstwa zgodnie z tymi przepisami;

c) zwierzętom dzikim towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt lub inne dokumenty, jeżeli certyfikacja zdrowia zwierząt jest niezbędna do zapewnienia zgodności z wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi przemieszczania, określonymi w lit. a) i b) niniejszego ustępu oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 156 ust. 1 lit. c) i d);

d) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadomił o przemieszczaniu właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia, jeżeli certyfikacja zdrowia zwierząt jest wymagana zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 156 ust. 1 lit. c); oraz

e) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia oraz właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia zgodziły się na takie przemieszczanie.

2. Jeżeli certyfikacja zdrowia zwierząt jest wymagana zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 156 ust. 1 lit. c), do przemieszczania dzikich zwierząt lądowych stosuje się wymagania określone w art. 145, art. 148, art. 149 ust. 1, 2 i 3 i art. 150 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 146, art. 147 i art. 149 ust. 4.

3. Jeżeli zgodnie z ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu wymagane jest powiadamianie o przemieszczaniu, do przemieszczania dzikich zwierząt lądowych stosuje się wymagania określone w art. 152 i 153 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 154 ust. 1.

Artykuł 156

Uprawnienia dotyczące przemieszczania dzikich zwierząt lądowych

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczania dzikich zwierząt lądowych, o których mowa w art. 155 ust. 1 lit. a) i b);

b) wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do zakładów dzikich zwierząt lądowych przemieszczanych ze środowiska naturalnego;

c) rodzajów przemieszczania dzikich zwierząt lądowych lub sytuacji, w przypadku których wymagane jest, aby świadectwo zdrowia zwierząt lub inny dokument towarzyszył takim przemieszczeniom oraz wymagań dotyczących treści takich świadectw lub innych dokumentów;

d) powiadamiania przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu dzikich zwierząt lądowych między państwami członkowskimi oraz informacji, które należy zawrzeć w takich powiadomieniach.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy w sprawie wymagań, o których mowa w art. 155 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu, w odniesieniu do:

a) wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt i innych dokumentów, które zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu muszą towarzyszyć przemieszczaniu dzikich zwierząt lądowych;

b) szczegółów dotyczących powiadamiania dokonywanego przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia oraz terminów powiadamiania w przypadkach określonych w przepisach przyjętych na podstawie ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 5

Przemieszczanie w obrębie terytorium Unii materiału biologicznego

SEKCJA 1

WYMAGANIA OGÓLNE

Artykuł 157

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczania materiału biologicznego

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby przemieszczanie materiału biologicznego nie zagrażało statusowi zdrowotnemu utrzymywanych zwierząt lądowych w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:

   a) chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

   b) nowo występujących chorób.

2. Podmioty przemieszczają materiał biologiczny ze swoich zakładów i przyjmują taki materiał biologiczny wyłącznie wtedy, gdy dany materiał spełnia następujące warunki:

a) pochodzi z zakładów, które:

(i) zostały przez właściwy organ wpisane do rejestru zakładów zgodnie z art. 93 lit. a), a państwo członkowskie pochodzenia nie przyznało żadnego odstępstwa zgodnie z art. 85;

(ii) zostały przez właściwy organ zatwierdzone zgodnie z art. 97 ust. 1, jeżeli takie zatwierdzenie jest wymagane zgodnie z art. 94 ust. 1 lub art. 95;

b) spełniają wymagania w zakresie identyfikowalności określone w art. 121 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 122 ust. 1.

3. Podmioty spełniają wymagania określone w art. 125 w odniesieniu do transportu materiału biologicznego utrzymywanych zwierząt lądowych.

4. Jeżeli w celu likwidacji choroby w ramach programu likwidacji choroby, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub 2, wymagane jest zniszczenie materiału biologicznego, podmioty nie przemieszczają tego materiału biologicznego z zakładu w jednym państwie członkowskim do zakładu w innym państwie członkowskim, chyba że właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia udzieli wyraźnej zgody na takie przemieszczanie.

Artykuł 158

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady w miejscu przeznaczenia, które przyjmują materiał biologiczny z zakładu w innym państwie członkowskim:

   a) sprawdzają obecność:

      (i) oznakowania zgodnie z art. 121 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 122;

      (ii) świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 161;

   b) informują właściwy organ w miejscu przeznaczenia, po sprawdzeniu przyjętego materiału biologicznego, o wszelkich nieprawidłowościach dotyczących:

      (i) przyjętego materiału biologicznego;

      (ii) oznakowania, o którym mowa w lit. a) ppkt (i);

      (iii) świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w lit. a) ppkt (ii).

2. W przypadku wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. b), dany podmiot przechowuje oddzielnie dany materiał biologiczny do momentu podjęcia decyzji w tej sprawie przez właściwy organ.

SEKCJA 2

PRZEMIESZCZANIE DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH Z GATUNKÓW BYDŁO, OWCE, KOZY, ŚWINIE I Z KONIOWATYCH ORAZ MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO DROBIU

Artykuł 159

Obowiązki podmiotów w zakresie przemieszczania do innych państw członkowskich materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiał biologiczny zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiał biologiczny drobiu wyłącznie wtedy, gdy materiał ten spełnia następujące warunki:

   a) jest pozyskiwany, produkowany, przetwarzany i przechowywany w zakładach zajmujących się materiałem biologicznym, zatwierdzonych do tego celu zgodnie z art. 97 ust. 1 i art. 99;

   b) został pozyskany od zwierząt dawców spełniających niezbędne wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, aby zapewnić nierozprzestrzenianie przez ten materiał biologiczny chorób umieszczonych w wykazie;

c) został pozyskany, wyprodukowany, przetworzony, był przechowywany i transportowany w taki sposób, który zapewnia nierozprzestrzenianie przez ten materiał biologiczny chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d).

2. Podmioty nie przemieszczają materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu z zakładu zajmującego się materiałem biologicznym, który podlega ograniczeniom przemieszczania odnośnie do danych gatunków umieszczonych w wykazie zgodnie z:

a) art. 55 ust. 1 lit. a), c) i e), art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 74 ust. 1 i art. 79 ust. 1 i 2;

b) przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2; oraz

c) środkami nadzwyczajnymi określonymi w art. 257 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 258 ustanowiono odstępstwa od tych przepisów.

Ograniczenia, o których mowa w niniejszym ustępie, nie dotyczą przypadków, gdy materiał biologiczny został pozyskany przed wystąpieniem danego ogniska choroby i był przechowywany oddzielnie od pozostałego materiału biologicznego.

Artykuł 160

Przekazanie uprawnień w zakresie przemieszczania do innych państw członkowskich materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania do innych państw członkowskich materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu, o których mowa w art. 159; w aktach tych określa się:

   a) przepisy dotyczące pozyskiwania, produkcji, przetwarzania i przechowywania materiału biologicznego tych zwierząt utrzymywanych w zatwierdzonych zakładach, o których mowa w art. 159 ust. 1 lit. a);

   b) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 159 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do utrzymywanych zwierząt dawców, od których pozyskano materiał biologiczny, dotyczące izolacji lub kwarantanny tych zwierząt;

   c) badania laboratoryjne i inne badania przeprowadzane na utrzymywanych zwierzętach dawcach oraz na materiale biologicznym;

   d) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące pozyskiwania, produkcji, przetwarzania i przechowywania lub innych procedur oraz transportu, jak przewidziano w art. 159 ust. 1 lit. c);

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczania do innych państw członkowskich materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu, o których to wymaganiach mowa w art. 159; w aktach tych określa się odstępstwa dla podmiotów od przepisów przewidzianych w art. 159, uwzględniając ryzyko dotyczące takiego materiału biologicznego i wszelkie wprowadzone środki zmniejszające ryzyko.

SEKCJA 3

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT I POWIADAMIANIE O PRZEMIESZCZANIU

Artykuł 161

Obowiązki podmiotów w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają materiał biologiczny zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiał biologiczny drobiu do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy takiemu materiałowi towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 3.

2. W przypadkach gdy zezwolono na opuszczenie przez materiał biologiczny zwierząt utrzymywanych obszaru objętego ograniczeniami, który podlega:

a) środkom zwalczania chorób przewidzianym w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, art. 64, art. 65, art. 74 ust. 1 i art. 79 oraz w przepisach przyjętych na podstawie z art. 55 ust. 2, art. 67, art. 71 ust. 3 i art. 74 ust. 4, art. 83 ust. 2; lub

b) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 257 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259,

a ten materiał biologiczny pochodzi od gatunków objętych tymi środkami zwalczania chorób lub środkami nadzwyczajnymi, podmioty przemieszczają taki materiał biologiczny w obrębie terytorium państwa członkowskiego lub z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy mu świadectwo zdrowia zwierząt wydane zgodnie z art. 149 ust. 1 przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, chyba że zgodnie z przepisami, o których mowa w niniejszym ustępie, zostało udzielone odstępstwo od wymagania certyfikacji zdrowia zwierząt.

Właściwy organ może zdecydować, że takiego świadectwa nie trzeba wydawać przy przemieszczaniu materiału biologicznego w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli organ ten uzna, że istnieje alternatywny system zapewniający identyfikowalność przesyłki takiego materiału biologicznego oraz materiał ten spełnia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące takiego przemieszczania.

3. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło materiałowi biologicznemu od miejsca jego pochodzenia do miejsca jego przeznaczenia.

4. Na wniosek podmiotu właściwy organ wydaje świadectwo zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania materiału biologicznego, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że zostały spełnione odpowiednie wymagania, o których mowa w części IV tytuł I rozdział 5.

5. Do certyfikacji zdrowia zwierząt w odniesieniu do materiału biologicznego, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosuje się art. 148, 149 i 150 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 146, art. 147 i art. 149 ust. 4. Do deklaracji dotyczącej przemieszczania materiału biologicznego stosuje się art. 151 ust. 1 i przepisy przyjęte na podstawie art. 151 ust. 3.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od wymagań w zakresie świadectw zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu, o których to wymagania mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli takie przemieszczenia nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie z uwagi na:

   a) rodzaj danego materiału biologicznego lub gatunki zwierząt, od których pochodzi ten materiał;

   b) metody produkcji i przetwarzania w zakładzie zajmującym się materiałem biologicznym;

   c) przeznaczenie materiału biologicznego;

   d) wprowadzone alternatywne środki zmniejszające ryzyko dla danego rodzaju i kategorii materiału biologicznego i zakładu zajmującego się materiałem biologicznym;

e) miejsce przeznaczenia materiału biologicznego, gdy miejsce przeznaczenia znajduje się w tym samym państwie członkowskim co miejsce pochodzenia, ale materiał biologiczny przekracza terytorium innego państwa członkowskiego w celu dotarcia do miejsca przeznaczenia.

Artykuł 162

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego, o którym mowa w art. 161, zawiera co najmniej następujące informacje:

a) zakład zajmujący się materiałem biologicznym, z którego pochodzi materiał biologiczny oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;

b) rodzaj materiału biologicznego oraz gatunek utrzymywanych zwierząt dawców;

c) ilość lub liczbę materiału biologicznego;

d) oznakowanie materiału biologicznego, jeżeli jest to wymagane zgodnie z art. 121 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 122 ust. 1;

e) informacje potrzebne do wykazania, że materiał biologiczny w przesyłce spełnia wymagania dotyczące przemieszczania dla danego gatunku przewidziane w art. 157 i 159 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 160.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego, o którym mowa w art. 161, może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

3. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące informacji, które należy zawrzeć w świadectwie zdrowia zwierząt zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt w odniesieniu do różnych rodzajów materiału biologicznego i różnych gatunków zwierząt.

5. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt dla materiału biologicznego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 163

Powiadamianie o przemieszczaniu do innych państw członkowskich materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu

1. Podmioty:

a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ państwa pochodzenia o planowanym przemieszczaniu do innego państwa członkowskiego materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu, jeżeli:

(i) zgodnie z art. 161 ust. 1 lub ust. 2 wymagane jest, aby materiałowi biologicznemu towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;

(ii) powiadomienie o przemieszczaniu jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 5 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do materiału biologicznego, z uwzględnieniem ust. 3 niniejszego artykułu;

b) przekazują wszelkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie, zgodnie z ust. 2, właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu materiału biologicznego.

2. Zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 5 i 6 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia przed danym przemieszczeniem i, gdy jest to możliwe, poprzez system TRACES, właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu.

3. Państwa członkowskie stosują do zarządzania powiadomieniami regiony wyznaczone zgodnie z art. 153 ust. 3.

4. Art. 153 ust. 4 stosuje się do dokonywanych przez podmioty powiadomień w odniesieniu do materiału biologicznego.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) wymagań dotyczących powiadamiania przez podmioty z wyprzedzeniem o przemieszczaniu między państwami członkowskimi materiału biologicznego zgodnie z ust. 1 lit. a) ppkt (ii) niniejszego artykułu, jeżeli identyfikowalność takiego przemieszczania jest niezbędna do zapewnienia zgodności z wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania, określonymi w sekcjach 1 i 2 (art. 157–160);

b) informacji niezbędnych do powiadamiania o przemieszczaniu materiału biologicznego, o których to powiadomieniach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

c) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczaniu materiału biologicznego w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu systemu TRACES.

6. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

a) przekazywania informacji na temat przemieszczania materiału biologicznego przez podmioty do właściwego organu ich państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 1;

b) powiadamiania państwa członkowskiego przeznaczenia przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia o przemieszczaniu materiału biologicznego, zgodnie z ust. 2;

c) terminów:

(i) przekazywania przez podmiot właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia niezbędnych informacji, o których mowa w ust. 1;

(ii) powiadamiania o przemieszczaniu materiału biologicznego przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym to powiadamianiu mowa w ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 4

PRZEMIESZCZANIE DO INNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO UTRZYMYWANYCH ZWIERZĄT LĄDOWYCH, Z WYŁĄCZENIEM MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO ZWIERZĄT UTRZYMYWANYCH Z GATUNKÓW BYDŁO, OWCE, KOZY, ŚWINIE I Z KONIOWATYCH ORAZ MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO DROBIU

Artykuł 164

Materiał biologiczny utrzymywanych zwierząt lądowych, z wyłączeniem materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiał biologiczny drobiu

1. Podmioty przemieszczają do innego państwa członkowskiego materiał biologiczny utrzymywanych zwierząt lądowych, z wyłączeniem materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu wyłącznie wtedy, gdy materiał ten nie stwarza istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się w miejscu przeznaczenia chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na gatunki umieszczone w wykazie, z uwzględnieniem statusu zdrowotnego w miejscu przeznaczenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań w zakresie zdrowia zwierząt, certyfikacji zdrowia zwierząt i powiadamiania o przemieszczaniu materiału biologicznego utrzymywanych zwierząt lądowych, z wyłączeniem materiału biologicznego zwierząt utrzymywanych z gatunków bydło, owce, kozy, świnie i z koniowatych oraz materiału biologicznego drobiu, z uwzględnieniem następujących kwestii:

   a) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w odniesieniu do danych gatunków umieszczonych w wykazie;

b) gatunki zwierząt, od których pozyskano materiał biologiczny oraz rodzaj materiału biologicznego;

c) status zdrowotny w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;

d) rodzaj pozyskania, produkcji, przetwarzania i przechowywania;

e) inne czynniki epidemiologiczne.

3. W przypadku gdy zgodnie z ust. 2 wymagana jest certyfikacja zdrowia zwierząt i powiadamianie o przemieszczaniu materiału biologicznego:

a) do takiej certyfikacji stosuje się przepisy określone w art. 161 ust. 1-5 i art. 162 ust. 1 i 2 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 161 ust. 6 i art. 162 ust. 3-5;

b) do powiadamiania o przemieszczaniu stosuje się przepisy określone w art. 163 ust. 1, 2 i 4 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 163 ust. 5.

SEKCJA 5

ODSTĘPSTWA

Artykuł 165

Materiał biologiczny przeznaczony do celów naukowych oraz akty delegowane

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu w miejscu pochodzenia, zezwolić na przemieszczanie materiału biologicznego do celów naukowych na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia, jeżeli przemieszczanie to nie spełniaj wymagań art. 159–164.

2. Właściwy organ przyznaje odstępstwa, o których mowa w ust. 1, wyłącznie pod następującymi warunkami:

   a) właściwe organy w miejsca przeznaczenia i pochodzenia:

      (i) uzgodniły warunki zaproponowanego przemieszczania;

      (ii) zapewniły, by zostały wprowadzone niezbędne środki zmniejszające ryzyko, tak aby przemieszczanie to nie zagrażało statusowi zdrowotnemu miejsc znajdujących się na trasie przemieszczania oraz miejsca przeznaczenia pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

(iii) powiadomiły, w stosownych przypadkach, właściwe organy państw członkowskich tranzytu o przyznanym odstępstwie oraz o warunkach, na jakich je przyznano;

b) przemieszczanie to odbywa się pod nadzorem właściwych organów w miejscu pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, właściwego organu państwa członkowskiego tranzytu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów w zakresie przyznawania przez właściwe organy odstępstw, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Rozdział 6
Produkcja, przetwarzanie i dystrybucja w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego

Artykuł 166

Ogólne obowiązki podmiotów w zakresie zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby w trakcie wszystkich etapów produkcji, przetwarzania i dystrybucji produktów pochodzenia zwierzęcego w Unii, takie produkty nie powodowały rozprzestrzeniania się:

   a) chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), z uwzględnieniem statusu zdrowotnego miejsca produkcji, przetwarzania lub przeznaczenia;

   b) nowo występujących chorób.

2. Podmioty zapewniają, aby produkty pochodzenia zwierzęcego nie pochodziły z zakładów lub przedsiębiorstw spożywczych ani nie były pozyskiwane od lub ze zwierząt pochodzących z zakładów, które podlegają:

   a) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 257 i 258 lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 259, chyba że w przepisach przyjętych na podstawie art. 259 ustanowiono odstępstwa od wymagania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) ograniczeniom przemieszczania mającym zastosowanie do utrzymywanych zwierząt lądowych i do produktów pochodzenia zwierzęcego, określonych w art. 32 ust. 1 lit. c), art. 55 ust. 1 lit. e), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1 lit. a), art. 76 ust. 2 lit. b) i ust. 3, art. 79, art. 81 i art. 82 ust. 2 i 3 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4, art. 76 ust. 5 i art. 83 ust. 2, chyba że przepisy te przewidują odstępstwa od tych ograniczeń przemieszczania.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych wymagań, uzupełniających wymagania, o których mowa w:

a) w ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do środków zapobiegawczych, w tym środków zmniejszających ryzyko, oraz

b) w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do ograniczeń przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego.

4. Przyjmując akty delegowane przewidziane w ust. 3, Komisja opiera te akty na następujących kwestiach:

a) dana choroba umieszczona w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), oraz gatunki, które na nią zapadają, oraz

b) występujące ryzyko.

Artykuł 167

Obowiązki podmiotów w zakresie świadectw zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają następujące produkty pochodzenia zwierzęcego w obrębie terytorium państwa członkowskiego lub do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy danym produktom towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 3:

   a) produkty pochodzenia zwierzęcego:

      (i) w przypadku których zezwolono na przemieszczenie z obszaru objętego ograniczeniami, podlegającego środkom nadzwyczajnym przewidzianym w przepisach przyjętych na podstawie art. 259;

      (ii) pozyskane od lub ze zwierząt należących do gatunków podlegających tym środkom nadzwyczajnym;

   b) produkty pochodzenia zwierzęcego:

      (i) w przypadku których zezwolono na przemieszczenie z obszaru objętego ograniczeniami, podlegającego środkom zwalczania chorób zgodnie z art. 32 ust. 1, art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 64, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1 lit. a), art. 79 ust. 1 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2;

(ii) pozyskane od lub ze zwierząt należących do gatunków objętych tymi środkami zwalczania chorób.

Właściwy organ może zdecydować, że takiego świadectwa nie trzeba wydawać na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego w obrębie terytorium danego państwa członkowskiego, jeżeli organ ten uzna, że istnieje alternatywny system zapewniający identyfikowalność przesyłek takich produktów oraz że produkty te spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące takiego przemieszczania.

2. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło produktom pochodzenia zwierzęcego od miejsca pochodzenia do miejsca przeznaczenia.

3. Na wniosek zainteresowanego podmiotu właściwy organ wydaje świadectwo zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że zostały spełnione odpowiednie wymagania, o których mowa w niniejszym artykule.

4. Do certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosuje się art. 148, 149 i 150 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 146, art. 147 i art. 149 ust. 4.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od wymagań w zakresie świadectw zdrowia zwierząt, o których to wymaganiach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz warunków przyznawania takich odstępstw dotyczących przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób z uwagi na:

a) rodzaje danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

b) środki zmniejszające ryzyko stosowane do produktów pochodzenia zwierzęcego, które zmniejszają ryzyko rozprzestrzeniania się chorób;

c) planowane wykorzystanie produktów pochodzenia zwierzęcego;

d) miejsce przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 168

Treść świadectw zdrowia zwierząt, akty delegowane i wykonawcze

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego, o którym mowa w art. 167 ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje:

a) zakład lub miejsce pochodzenia oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;

b) opis danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

c) ilość produktów pochodzenia zwierzęcego;

d) dane identyfikacyjne produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli jest to wymagane zgodnie z art. 65 ust. 1 lit. h) lub przepisami przyjętymi na podstawie art. 67 lit. a);

e) informacje potrzebne do wykazania, że produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają wymagania związane z ograniczeniami przemieszczania przewidziane w art. 166 ust. 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 166 ust. 3.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących informacji, które mają być zawarte w świadectwie zdrowia zwierząt zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego, o których to świadectwach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 169

Powiadamianie o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego do innych państw członkowskich

1. Podmioty:

   a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ w państwie członkowskim pochodzenia o planowanym przemieszczeniu produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli zgodnie z art. 167 ust. 1 wymagane jest, aby danym przesyłkom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;

   b) przekazują wszelkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie, zgodnie z ust. 2, właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o danym przemieszczeniu.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia przed przemieszczaniem i, gdy jest to możliwe, poprzez system TRACES, właściwy organ państwa przeznaczenia o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego, zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 5 i 6.

3. Państwa członkowskie stosują do zarządzania powiadomieniami regiony wyznaczone zgodnie z art. 153 ust. 3.

4. Art. 153 ust. 4 stosuje się do dokonywanych przez podmioty powiadomień o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) informacji potrzebnych do powiadamiania o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego, o których to powiadomieniach mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu systemu TRACES.

6. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

a) informacji przekazywanych, zgodnie z ust. 1, przez podmioty do właściwego organu ich państwa członkowskiego pochodzenia na temat przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego;

b) powiadamiania, zgodnie z ust. 2, państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego, dokonywanego przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia;

c) terminów:

(i) przekazywania przez zainteresowany podmiot właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia informacji, o których mowa w ust. 1;

(ii) powiadamiania o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego dokonywanego przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym to powiadamianiu mowa w ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 7

Zakres stosowania środków krajowych

Artykuł 170

Środki krajowe dotyczące zwalczania chorób i przemieszczania zwierząt i materiału biologicznego

1. Państwa członkowskie mogą nadal wprowadzać środki krajowe w celu zwalczania chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d) i e), w odniesieniu do przemieszczania w obrębie ich terytorium zwierząt lądowych i ich materiału biologicznego.

2. Te środki krajowe:

   a) uwzględniają przepisy dotyczące przemieszczania zwierząt i materiału biologicznego określone w rozdziale 3 (art. 124–154), rozdziale 4 (art. 155 i 156) oraz rozdziale 5 (art. 157–165) i nie są sprzeczne z tymi przepisami;

   b) nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;

c) nie wykraczają poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do zapobiegania wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d) i e).

Artykuł 171

Środki krajowe ograniczające skutki chorób innych niż choroby umieszczone w wykazie

Jeżeli choroba inna niż choroba umieszczona w wykazie stwarza istotne ryzyko dla zdrowia utrzymywanych zwierząt lądowych w państwie członkowskim, zainteresowane państwo członkowskie może wprowadzić środki krajowe w celu zwalczania tej choroby i może ograniczyć przemieszczanie utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego, o ile środki te:

a) nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;

b) nie wykraczają poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do zwalczania tej choroby.

TYTUŁ II

Zwierzęta wodne i produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt wodnych

Rozdział 1

Rejestracja, zatwierdzanie, prowadzenie dokumentacji i rejestry

SEKCJA 1

REJESTRACJA ZAKŁADÓW AKWAKULTURY

Artykuł 172

Obowiązki podmiotów w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

1. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury dokonują przed rozpoczęciem takiej działalności następujących czynności w celu rejestracji swoich zakładów zgodnie z art. 173:

   a) powiadamiają właściwy organ o każdym zakładzie akwakultury, za który odpowiadają;

   b) przekazują właściwemu organowi następujące informacje:

      (i) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego podmiotu;

(ii) położenie zakładu i opis jego obiektów;

(iii) gatunki, kategorie i ilość (liczbę, objętość lub wagę) zwierząt akwakultury, które zamierzają utrzymywać w zakładzie akwakultury oraz potencjał zakładu akwakultury;

(iv) rodzaj zakładu akwakultury; oraz

(v) inne kwestie dotyczące zakładu, które są istotne dla ustalenia stwarzanego przez ten zakład ryzyka.

2. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury, o których mowa w ust. 1, z wyprzedzeniem powiadamiają właściwy organ o:

a) wszelkich istotnych zmianach w danym zakładzie akwakultury dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1 lit. b);

b) każdym zaprzestaniu działalności przez dany podmiot lub zakład akwakultury.

3. Zakłady akwakultury, które podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 176 ust. 1 i art. 177, nie muszą przekazywać informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Podmiot może wystąpić z wnioskiem o rejestrację, o której mowa w ust. 1, dla grupy zakładów akwakultury, o ile spełniają one którykolwiek z dwóch poniższych warunków:

a) znajdują się na obszarze powiązanym epidemiologicznie, a wszystkie podmioty na tym obszarze działają w ramach wspólnego systemu bioasekuracji;

b) odpowiada za nie ten sam podmiot oraz działają one w ramach wspólnego systemu bioasekuracji, a zwierzęta akwakultury z tych zakładów są częścią tej samej jednostki epidemiologicznej.

Jeżeli wniosek o rejestrację obejmuje grupę zakładów, przepisy określone w ust. 1–3 niniejszego artykułu i w art. 173 lit. b) oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 175, które mają zastosowanie do pojedynczego zakładu akwakultury, stosuje się do grupy zakładów akwakultury jako całości.

Artykuł 173
Obowiązki właściwego organu
w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

Właściwy organ rejestruje:

a) zakłady akwakultury w rejestrze zakładów akwakultury, o którym mowa w art. 185 ust. 1, jeżeli dany podmiot przekazał informacje wymagane zgodnie z art. 172 ust. 1;

b) grupy zakładów akwakultury w tym rejestrze, o ile spełnione są kryteria określone w art. 172 ust. 4.

Właściwy organ nadaje każdemu zakładowi lub grupie zakładów, o których mowa w niniejszym artykule, niepowtarzalny numer rejestracyjny.

Artykuł 174

Odstępstwa od obowiązku podmiotów w zakresie rejestracji zakładów akwakultury

W drodze odstępstwa od art. 172 ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z wymagania rejestracji niektóre zakłady akwakultury stwarzające nieistotne ryzyko, jak przewidziano w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 175.

Artykuł 175

Uprawnienia wykonawcze dotyczące odstępstw od obowiązku rejestracji zakładów akwakultury

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty w celu rejestracji zakładów akwakultury zgodnie z art. 172 ust. 1, w tym terminów, w jakich należy przekazać takie informacje.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia przepisy dotyczące rodzajów zakładów akwakultury, które zgodnie z art. 174 mogą zostać przez państwo członkowskie zwolnione z wymagania rejestracji, w oparciu o:

a) gatunki, kategorie i ilość (liczbę, objętość lub wagę) zwierząt akwakultury w danym zakładzie akwakultury oraz potencjał tego zakładu;

b) przemieszczanie zwierząt akwakultury do i z zakładu akwakultury.

3. Akty wykonawcze, o których mowa w niniejszym artykule, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 2

ZATWIERDZANIE NIEKTÓRYCH RODZAJÓW ZAKŁADÓW AKWAKULTURY

Artykuł 176

Zatwierdzanie niektórych zakładów akwakultury oraz akty delegowane

1. Podmioty prowadzące następujące rodzaje zakładów akwakultury występują do właściwego organu z wnioskiem o zatwierdzenie zgodnie z art. 180 ust. 1:

a) zakłady akwakultury, w których utrzymuje się zwierzęta akwakultury w celu przemieszczenia ich z tego zakładu akwakultury w postaci żywej lub w postaci produktów akwakultury pochodzenia zwierzęcego;

b) inne zakłady akwakultury, które stwarzają istotne ryzyko ze względu na:

(i) gatunki, kategorie i liczbę zwierząt akwakultury, które są w nich utrzymywane;

(ii) rodzaj danego zakładu akwakultury;

(iii) przemieszczanie zwierząt akwakultury do i z danego zakładu akwakultury.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zwolnić z obowiązku wystąpienia z wnioskiem o zatwierdzenie podmioty prowadzące następujące rodzaje zakładów:

a) zakłady akwakultury produkujące małą ilość zwierząt akwakultury do celów dostarczenia do spożycia przez ludzi: (i) bezpośrednio końcowemu konsumentowi albo

(ii) do lokalnych zakładów detalicznych bezpośrednio zaopatrujących konsumentów końcowych;

b) stawy lub inne instalacje, w których populacja zwierząt wodnych jest utrzymywana wyłącznie na potrzeby połowów rekreacyjnych poprzez uzupełnianie zasobów zwierząt akwakultury, które pozostają w obszarze zamkniętym, a ich ucieczka jest niemożliwa;

c) zakłady akwakultury, w których utrzymywane są zwierzęta akwakultury do celów ozdobnych w obiektach zamkniętych,

pod warunkiem, że dany zakład nie stwarza istotnego ryzyka.

3. O ile nie przyznano odstępstwa zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu podmioty nie rozpoczynają działalności w zakładzie akwakultury, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do czasu zatwierdzenia takiego zakładu zgodnie z art. 181 ust. 1 i zaprzestają takiej działalności w zakładzie akwakultury, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy:

a) właściwy organ cofnie lub zawiesi zatwierdzenie zgodnie z art. 184 ust. 2; lub

b) w przypadku warunkowego zatwierdzenia, dokonanego zgodnie z art. 183 ust. 3, dany zakład akwakultury nie spełnia pozostałych wymagań, o których mowa w art. 183 ust. 4, i nie uzyskał ostatecznego zatwierdzenia zgodnie z art.183 ust. 3.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) odstępstw od wymagania wystąpienia przez podmioty do właściwego organu z wnioskiem o zatwierdzenie rodzajów zakładów akwakultury, o których mowa w ust. 1 lit. a), dotyczących rodzajów zakładów innych niż zakłady wymienione w ust. 2 lit. a) ppkt (i) i (ii) , w przypadku gdy zakłady te nie stwarzają istotnego ryzyka;

b) rodzajów zakładów akwakultury, które muszą być zatwierdzone zgodnie z ust. 1 lit. b).

5. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 4, Komisja opiera te akty na następujących kryteriach:

a) gatunki i kategorie zwierząt akwakultury, które są utrzymywane w zakładzie akwakultury;

b) rodzaj zakładu akwakultury i rodzaj produkcji; oraz

c) typowa struktura przemieszczeń dla danego rodzaju zakładu akwakultury oraz danego gatunku lub kategorii zwierząt akwakultury.

6. Podmiot może wystąpić z wnioskiem o zatwierdzenie grupy zakładów akwakultury, o ile spełnione są wymagania określone w art. 177 lit. a) i b).

Artykuł 177

Zatwierdzanie grup zakładów akwakultury przez właściwy organ

Właściwy organ może zatwierdzić, jak przewidziano w art. 181 ust. 1, grupę zakładów akwakultury, o ile dane zakłady akwakultury spełniają którykolwiek z dwóch poniższych warunków:

a) znajdują się one na obszarze powiązanym epidemiologicznie, a wszystkie podmioty na tym obszarze działają w ramach wspólnego systemu bioasekuracji; jednak każdy lądowy lub morski zakład przyjmowania, kondycjonowania, mycia, czyszczenia, sortowania, owijania lub pakowania żywych małży przeznaczonych do spożycia przez ludzi (tzw. „centra wysyłkowe"), zakład ze zbiornikami zasilanymi czystą wodą morską, w których żywe małże są umieszczane na czas niezbędny do zmniejszenia zanieczyszczenia, aby nadawały się do spożycia przez ludzi (tzw. „zakłady oczyszczania") oraz podobne zakłady zlokalizowane wewnątrz takiego powiązanego epidemiologicznie obszaru muszą zostać zatwierdzone indywidualnie;

b) odpowiada za nie ten sam podmiot, oraz

   (i) działają w ramach wspólnego systemu bioasekuracji; oraz

   (ii) zwierzęta akwakultury z tych zakładów są częścią tej samej jednostki epidemiologicznej.

Jeżeli jedną decyzją zatwierdzono grupę zakładów akwakultury, przepisy określone w art. 178 i art. 180–184 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 180 ust. 2 i art. 181 ust. 2, które mają zastosowanie do pojedynczego zakładu akwakultury, stosuje się do całej grupy zakładów akwakultury.

Artykuł 178

Zatwierdzanie statusu zakładu odizolowanego

Podmioty prowadzące zakłady akwakultury, które chcą uzyskać status zakładu odizolowanego:

a) występują do właściwego organu z wnioskiem o zatwierdzenie zgodnie z art. 180 ust. 1;

b) przemieszczają zwierzęta akwakultury do lub ze swojego zakładu zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 203 ust. 1 oraz w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 203 ust. 2 dopiero po uzyskaniu przez ich zakład zatwierdzenie takiego statusu przez właściwy organ zgodnie z art. 181 lub art. 183.

Artykuł 179

Zatwierdzanie zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób

Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób:

a) zapewniają uzyskanie niezbędnego zatwierdzenie zgodnie z art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 853/2004[1]; oraz

[1] Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).

b) występują do właściwego organu, zgodnie z art. 180 ust. 1, z wnioskiem o zatwierdzenie prowadzenia uboju lub przetwórstwa zwierząt wodnych do celów zwalczania chorób zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b), art. 62 i art. 68 ust. 1, art. 79 ust. 1 i 2 oraz przepisami przyjętymi na podstawie z art. 63 i art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3 i art. 79 ust. 3.

Artykuł 180

Obowiązek podmiotów przekazywania informacji w celu uzyskania zatwierdzenia

1. Podmioty, występując z wnioskiem o zatwierdzenie ich zakładu zgodnie z art. 176 ust. 1, art. 177, art. 178 lit. a) i art. 179, przekazują właściwemu organowi następujące informacje:

a) imię i nazwisko lub nazwę i adres danego podmiotu;

b) położenie danego zakładu i opis jego obiektów;

c) istotne dla danego zatwierdzenia gatunki, kategorie i ilość (liczbę, objętość lub wagę) zwierząt akwakultury, które są utrzymywane w zakładzie;

d) rodzaj zakładu akwakultury;

e) w przypadku zatwierdzania grupy zakładów akwakultury, szczegółowe informacje wykazujące, że dana grupa spełnia warunki określone w art. 177;

f) inne kwestie dotyczące sposobu działania danego zakładu akwakultury, które są istotne dla ustalenia ryzyka stwarzanego przez ten zakład;

g) sposób dostarczania wody do zakładu i jej odprowadzania;

h) środki dotyczące bioasekuracji w zakładzie.

2. Podmioty prowadzące zakłady, o których mowa w ust. 1, powiadamiają z wyprzedzeniem właściwy organ o:

a) wszelkich zmianach w zakładach dotyczących kwestii, o których mowa w ust. 1;

b) każdego zaprzestaniu działalności przez dany podmiot lub zakład.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące informacji przekazywanych przez podmioty w ich wnioskach o zatwierdzenie zakładu zgodnie z ust. 1, w tym terminów, w jakich należy takie informacje przekazać.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 181

Zatwierdzanie, warunki zatwierdzenia oraz akty delegowane

1. Właściwy organ zatwierdza zakłady akwakultury, o których mowa w art. 176 ust. 1 i art. 178 lit. a), grupy zakładów akwakultury, o których mowa w art. 177, oraz zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, o których mowa w art. 179, wyłącznie wtedy, gdy takie zakłady:

   a) spełniają, w stosownych przypadkach, następujące wymagania dotyczące:

      (i) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, z uwzględnieniem wymagań określonych w art. 10 ust. 1 lit. b) oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 10 ust. 6;

      (ii) nadzoru, określone w art. 24 oraz – stosownie do rodzaju zakładu i związanego z nim ryzyka – w art. 25;

      (iii) prowadzenia dokumentacji, określone w art. 186-188 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 189 i 190;

   b) posiadają obiekty i sprzęt:

      (i) odpowiednie do zmniejszenia do dopuszczalnego poziomu ryzyka wprowadzenia i rozprzestrzeniania się chorób, z uwzględnieniem rodzaju danego zakładu;

(ii) o odpowiednim potencjale w stosunku do gatunków, kategorii i ilości (liczby, objętości lub wagi) danych zwierząt wodnych;

c) nie stwarzają niedopuszczalnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób, z uwzględnieniem wprowadzonych środków zmniejszających ryzyko;

d) posiadają system, który umożliwia danemu podmiotowi wykazanie wobec właściwego organu, że spełnione są wymagania określone w lit. a), b) i c).

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) kwarantanny, izolacji i innych środków bioasekuracji, o których mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (i);

b) nadzoru, o którym mowa w ust. 1 lit. a) ppkt (ii);

c) obiektów i sprzętu, o których mowa w ust. 1 lit. b).

3. Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych, które zostaną przyjęte na podstawie ust. 2, Komisja opiera te przepisy na następujących kwestiach:

a) ryzyka stwarzane przez poszczególne rodzaje zakładów;

b) gatunki i kategorie zwierząt akwakultury lub zwierząt wodnych istotne dla danego zatwierdzenia;

c) rodzaj danej produkcji;

d) typowa strukturę przemieszczeń dla danego rodzaju zakładu akwakultury oraz gatunków i kategorii zwierząt, które są utrzymywane w tych zakładach.

Artykuł 182

Zakres zatwierdzenia zakładów

Właściwy organ, zatwierdzając na podstawie art. 181 ust. 1 zakład akwakultury lub zakład zajmujący się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, na wniosek złożony zgodnie z art. 176, art. 177, art. 178 lit. a) lub art. 179, wyraźnie wskazuje:

a) objęte zatwierdzeniem rodzaje zakładów akwakultury, o których mowa w art. 176 ust. 1 i art. 178 lit. a), grupy zakładów akwakultury, o których mowa w art. 177, oraz zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, o których mowa w art. 179 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 176 ust. 4 lit. b);

b) objęte zatwierdzeniem gatunki i kategorie zwierząt akwakultury.

Artykuł 183

Procedura zatwierdzania przez właściwy organ

1. Właściwy organ określa procedurę, zgodnie z którą podmioty występują o zatwierdzenie zakładów zgodnie z art. 176 ust. 1, art. 178 i art. 179.

2. Po otrzymaniu od podmiotu wniosku o zatwierdzenie zgodnie z art. 176 ust. 1, art. 178 lub art. 179 właściwy organ przeprowadza kontrolę na miejscu.

3. Właściwy organ dokonuje zatwierdzenia, pod warunkiem że spełnione zostały wymagania, o których mowa w art. 181.

4. W przypadku gdy zakład nie spełnia wszystkich wymagań uzyskania zatwierdzenia, o którym mowa w art. 181, właściwy organ może dokonać warunkowego zatwierdzenia zakładu, jeżeli z wniosku danego podmiotu oraz przeprowadzonej następnie kontroli na miejscu, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, wynika, że zakład spełnia wszystkie główne wymagania dające wystarczającą gwarancję, że zakład ten nie stwarza istotnego ryzyka.

5. Jeżeli właściwy organ warunkowo zatwierdził zakład zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, dokonuje on pełnego zatwierdzenia wyłącznie wtedy, gdy z kolejnej kontroli na miejscu w zakładzie, przeprowadzonej w ciągu trzech miesięcy od warunkowego zatwierdzenia, lub z dokumentacji przedstawionej przez podmiot w ciągu trzech miesięcy od tej daty wynika, że zakład spełnia wszystkie wymagania zatwierdzenia określone w art. 181 ust. 1 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 181 ust. 2.

Jeżeli z kontroli na miejscu lub z dokumentacji, o której mowa akapicie pierwszym wynika, że zakład poczynił wyraźne postępy, lecz nadal nie spełnia wszystkich tych wymagań, właściwy organ może przedłużyć okres obowiązywania warunkowego zatwierdzenia. Jednakże warunkowego zatwierdzenia nie można udzielić na okres przekraczający łącznie sześć miesięcy.

Artykuł 184

Przegląd, zawieszenie i cofnięcie zatwierdzenia przez właściwy organ

1. Właściwy organ prowadzi przegląd dokonanych na podstawie art. 181 ust. 1 zatwierdzeń w odpowiednich odstępach czasu, dostosowanych do występujących zagrożeń.

2. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi w zakładzie poważne braki w zakresie zgodności z wymaganiami określonymi w art. 181 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 181 ust. 2, a podmiot prowadzący zakład nie jest w stanie przedstawić odpowiednich gwarancji, że braki te zostaną usunięte, właściwy organ wszczyna procedury w celu cofnięcia zatwierdzenia zakładu.

   Jeżeli jednak podmiot może zagwarantować, że usunie braki w rozsądnym terminie, właściwy organ może, zamiast cofnięcia, zawiesić zatwierdzenie zakładu.

3. Zatwierdzenie, które cofnięto lub zawieszono zgodnie z ust. 2, może zostać odpowiednio udzielone lub przywrócone wyłącznie wtedy, gdy właściwy organ uzna, że zakład w pełni spełnia wszystkie wymagania niniejszego rozporządzenia dotyczące tego rodzaju zakładu.

SEKCJA 3

REJESTR ZAKŁADÓW AKWAKULTURY ORAZ ZAKŁADÓW ZAJMUJĄCYCH SIĘ ŻYWNOŚCIĄ POCHODZĄCĄ OD LUB ZE ZWIERZĄT WODNYCH OBJĘTYCH ZWALCZANIEM CHORÓB

Artykuł 185

Rejestr zakładów akwakultury oraz zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób

1. Każdy właściwy organ ustanawia i prowadzi aktualizowany rejestr:

   a) wszystkich zakładów akwakultury zarejestrowanych zgodnie z art. 173;

   b) wszystkich zakładów akwakultury zatwierdzonych zgodnie z art. 181 ust. 1;

   c) wszystkich zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, zatwierdzonych zgodnie z art. 181 ust. 1.

2. Rejestr zakładów akwakultury, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwę i adres podmiotu prowadzącego dany zakład oraz numer rejestracyjny tego zakładu;

   b) położenie danego zakładu akwakultury oraz, w stosownych przypadkach, danej grupy zakładów akwakultury;

c) rodzaj produkcji prowadzonej w zakładzie;

d) tam, gdzie jest to istotne, sposób dostarczania wody do zakładu i jej odprowadzania;

e) gatunki zwierząt akwakultury, które są utrzymywane w zakładzie;

f) aktualne informacje o statusie zdrowotnym zarejestrowanego zakładu akwakultury lub – w stosownych przypadkach – grupy zakładów, w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d).

3. Właściwy organ udostępnia publicznie, przy pomocy środków elektronicznych, co najmniej informacje, o których mowa w ust. 2 lit. a), c), e) i f) niniejszego artykułu, dotyczące zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 181 ust. 1, z zastrzeżeniem wymagań dotyczących ochrony danych.

4. W stosownych przypadkach i tam gdzie to istotne właściwy organ może połączyć rejestrację, o której mowa w ust. 1, z rejestracją do innych celów.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) stosownych szczegółowych informacji, które należy zamieścić w rejestrze zakładów akwakultury, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) publicznego dostępu do tego rejestru.

SEKCJA 4

PROWADZENIE DOKUMENTACJI I IDENTYFIKOWALNOŚĆ

Artykuł 186

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji przez podmioty prowadzące zakłady akwakultury

1. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury podlegające rejestracji zgodnie z art. 173 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 181 ust. 1 prowadzą i przechowują dokumentację obejmującą co najmniej następujące informacje:

   a) gatunki, kategorie i ilość (liczba, objętość lub waga) zwierząt akwakultury w ich zakładzie;

   b) przemieszczanie zwierząt akwakultury i produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z tych zwierząt do i z ich zakładów, określając, w stosownych przypadkach:

      (i) ich miejsca pochodzenia lub przeznaczenia;

      (ii) daty takiego przemieszczania;

   c) świadectwa zdrowia zwierząt w wersji papierowej lub w formie elektronicznej, które muszą towarzyszyć przemieszczaniu zwierząt akwakultury do zakładu akwakultury zgodnie z art. 208 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 211 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 213 ust. 2;

d) upadkowość w każdej jednostce epidemiologicznej oraz inne problemy związane z chorobami w zakładzie akwakultury, stosownie do rodzaju produkcji;

e) środki bioasekuracji, nadzór, leczenie, wyniki badań i inne istotne informacje stosownie do:

(i) gatunków i kategorii zwierząt akwakultury w zakładzie;

(ii) rodzaju produkcji w zakładzie akwakultury;

(iii) rodzaju i wielkości zakładu akwakultury;

f) wyniki kontroli stanu zdrowia zwierząt wymaganych zgodnie z art. 25 ust. 1;

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Zakłady akwakultury stwarzające niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnione przez dane państwa członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1 lit. c), d) i e), pod warunkiem że zapewniona jest identyfikowalność.

3. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1, w danym zakładzie akwakultury, oraz:

a) prowadzą ją w sposób gwarantujący ustalenie miejsca pochodzenia i przeznaczenia zwierząt wodnych;

b) udostępniają ją właściwemu organowi, na jego żądanie;

c) przechowują ją przez minimalny okres określany przez właściwy organ, nie krócej jednak niż przez trzy lata.

W drodze odstępstwa od wymagania prowadzenia dokumentacji w danym zakładzie, o czym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli fizycznie nie jest możliwe prowadzenie dokumentacji w danym zakładzie, dokumentacja jest prowadzona w biurze, z którego zarządza się daną działalnością.

Artykuł 187

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji w przypadku zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób

1. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, które to zakłady podlegają zatwierdzeniu zgodnie z art. 179, prowadzą i przechowują dokumentację dotyczącą:

   a) wszystkich przemieszczeń do i z ich zakładów zwierząt akwakultury i pozyskanych od nich lub z nich produktów pochodzenia zwierzęcego;

   b) odprowadzania wody i stosownych środków bioasekuracji.

2. Podmioty prowadzące zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób:

   a) prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1, w zakładzie zajmującym się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób oraz udostępniają ją na żądanie właściwemu organowi;

b) przechowują tę dokumentację przez minimalny okres określony przez właściwy organ, nie krócej jednak niż przez trzy lata.

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

Artykuł 188

Obowiązki w zakresie prowadzenia dokumentacji przez przewoźników

1. Przewoźnicy zwierząt wodnych przeznaczonych do zakładów akwakultury lub do uwolnienia do środowiska naturalnego prowadzą i przechowują dokumentację dotyczącą:

a) gatunków, kategorii i ilości (liczby, objętości lub wagi) przewożonych przez nich zwierząt wodnych;

b) współczynnika upadkowości danych zwierząt akwakultury i dzikich zwierząt wodnych podczas transportu, o ile jest to możliwe w przypadku danego rodzaju transportu oraz przewożonych gatunków zwierząt akwakultury i dzikich zwierząt wodnych;

c) zakładów akwakultury oraz zakładów zajmujących się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób, w których to zakładach zatrzymał się środek transportu;

d) wymiany wody w czasie transportu, wraz z podaniem informacji o pochodzeniu świeżej wody oraz o miejscach, w których spuszczono wodę;

e) oczyszczania i dezynfekcji środków transportu.

Dokumentację prowadzi się i przechowuje w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Przewoźnicy stwarzający niskie ryzyko rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób mogą zostać zwolnieni przez dane państwo członkowskie z wymagania prowadzenia dokumentacji w zakresie wszystkich lub niektórych informacji wymienionych w ust. 1, pod warunkiem że zapewniona jest identyfikowalność.

3. Przewoźnicy prowadzą dokumentację, o której mowa w ust. 1:

a) w taki sposób, aby można ją było niezwłocznie udostępnić na żądanie właściwego organu;

b) przez minimalny okres określony przez właściwy organ, jednak nie krócej niż przez trzy lata.

Artykuł 189

Przekazanie uprawnień dotyczących prowadzenia dokumentacji

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów uzupełniających wymagania w zakresie prowadzenia dokumentacji określone w art. 186, 187 i 188 w odniesieniu do informacji, które podmioty mają zamieszczać w dokumentacji oprócz informacji określonych w art. 186 ust. 1, art. 187 ust. 1 i art. 188 ust. 1.

2. Przyjmując akty delegowane, o których mowa w ust. 1, Komisja bierze pod uwagę następujące kwestie:

a) ryzyko stwarzane przez poszczególne rodzaje zakładów akwakultury lub transportu;

b) gatunki i kategorie zwierząt wodnych, które są utrzymywane w danym zakładzie akwakultury lub przewożone do lub z tego zakładu;

c) rodzaj produkcji prowadzonej w zakładzie,

d) typową strukturę przemieszczeń dla danego rodzaju zakładu akwakultury lub zakładu zajmującego się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób;

e) liczbę, objętość lub wagę zwierząt wodnych, które są utrzymywane w zakładzie akwakultury lub są do niego lub z niego przewożone.

Artykuł 190

Uprawnienia wykonawcze dotyczące zwolnień z wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji

Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące rodzajów zakładów akwakultury i podmiotów, które mogą zostać zwolnione przez państwa członkowskie z wymagań w zakresie prowadzenia dokumentacji określonych w art. 186 i 188 w odniesieniu do:

a) podmiotów prowadzących niektóre kategorie zakładów akwakultury oraz przewoźników;

b) zakładów akwakultury, w których utrzymywana jest mała liczba zwierząt akwakultury lub przewoźników przewożących małą liczbę zwierząt wodnych;

c) określonych gatunków i kategorii zwierząt wodnych.

Przyjmując te akty wykonawcze, Komisja opiera te akty na kryteriach przewidzianych w art. 189 ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 2

Przemieszczanie zwierząt wodnych w obrębie terytorium Unii

SEKCJA 1

WYMAGANIA OGÓLNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA

Artykuł 191

Wymagania ogólne dotyczące przemieszczania zwierząt wodnych

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby przemieszczanie zwierząt wodnych nie zagrażało statusowi zdrowotnemu w miejscu przeznaczenia w odniesieniu do:

   a) chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

   b) nowo występujących chorób.

2. Podmioty przemieszczają do zakładów akwakultury lub do celów spożycia przez ludzi lub uwalniają do środowiska naturalnego zwierzęta wodne wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki:

a) pochodzą – z wyjątkiem dzikich zwierząt wodnych – z zakładów:

(i) zarejestrowanych przez właściwy organ zgodnie z art. 173,

(ii) zatwierdzonych przez właściwy organ zgodnie z art. 181 i 182, gdy wymaga tego art. 176 ust. 1, art. 177 lub art. 178; lub

(iii) którym przyznano odstępstwo od wymagania rejestracji ustanowione w art. 173.

b) nie podlegają:

(i) ograniczeniom przemieszczania odnoszącym się do danych gatunków i kategorii, ustanowionym zgodnie z art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61 ust. 1, art. 62, art. 64, art. 65, art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1, art. 79 i art. 81 oraz zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2; lub

(ii) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 242 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259.

Podmioty mogą jednak przemieszczać te zwierzęta wodne, jeżeli w części III tytuł II (art. 53–83) przewidziano odstępstwa od ograniczeń dotyczących takiego przemieszczania lub uwolnienia, bądź też w przepisach przyjętych na podstawie art. 259 ustanowiono odstępstwa od środków nadzwyczajnych.

3. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić przesłanie zwierząt wodnych bezpośrednio do miejsca przeznaczenia po opuszczeniu miejsca pochodzenia.

Artykuł 192

Środki zapobiegania chorobom dotyczące transportu

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie i niezbędne środki zapobiegania chorobom w celu zapewnienia, aby:

a) status zdrowotny zwierząt wodnych nie był zagrożony podczas transportu;

b) transport zwierząt wodnych nie powodował potencjalnego rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na ludzi lub na zwierzęta na trasie przemieszczania i w miejscach przeznaczenia;

c) przeprowadzono oczyszczanie i dezynfekcję sprzętu i środków transportu oraz wprowadzono inne odpowiednie środki bioasekuracji stosownie do ryzyka związanego z danym transportem;

d) wymiana i odprowadzanie wody podczas transportu zwierząt wodnych przeznaczonych do akwakultury lub uwolnienia do środowiska naturalnego odbywały się w takich miejscach i warunkach, które nie zagrażają statusowi zdrowotnemu pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d):

(i) przewożonych zwierząt wodnych;

(ii) zwierząt wodnych na trasie przemieszczania do miejsca przeznaczenia;

(iii) zwierząt wodnych w miejscu przeznaczenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) warunków i wymagań w zakresie oczyszczania i dezynfekcji sprzętu i środków transportu zgodnie z ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu oraz stosowania w tym celu produktów biobójczych;

b) innych odpowiednich środków bioasekuracji podczas transportu, o których mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu;

c) wymiany i odprowadzania wody podczas transportu, o których mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu.

Artykuł 193

Zmiana planowanego wykorzystania

1. Nie wykorzystuje się do żadnych innych celów zwierząt wodnych przemieszczanych w celu zniszczenia lub uboju zgodnie z następującymi środkami:

   a) którymkolwiek ze środków zwalczania chorób, o których mowa w art. 32 ust. 1 lit. c), art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61, art. 62, art. 64, art. 65, art. 70, art. 74 ust. 1 i 2, art. 79, art. 80, art. 81 i art. 82 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2;

   b) środkami nadzwyczajnymi, o których mowa w art. 257 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259.

2. Zwierzęta wodne przemieszczane do celów spożycia przez ludzi, do celów akwakultury, uwolnienia do środowiska naturalnego lub do innych celów, nie mogą być wykorzystywane do innego celu niż planowany.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 właściwy organ w miejscu przeznaczenia może zezwolić na zmianę wykorzystania zwierząt wodnych do innego celu niż pierwotnie planowany, pod warunkiem że to nowe wykorzystanie nie stwarza większego ryzyka dla statusu zdrowotnego zwierząt wodnych w miejscu przeznaczenia niż wykorzystanie pierwotnie planowane.

Artykuł 194

Obowiązki podmiotów w miejscu przeznaczenia

1. Podmioty prowadzące zakłady akwakultury i zakłady zajmujące się żywnością pochodzącą od lub ze zwierząt wodnych objętych zwalczaniem chorób przyjmujące zwierzęta wodne oraz podmioty przyjmujące zwierzęta wodne w celu ich uwolnienia do środowiska naturalnego, przed wyładowaniem zwierząt wodnych:

   a) sprawdzają, o ile jest to wymagane, czy obecny jest jeden z następujących dokumentów:

      (i) świadectwo zdrowia zwierząt określone w art. 208 ust. 1, art. 209 i art. 223 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 189, 211 i 213;

      (ii) deklaracja określona w art. 218 ust. 1 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 218 ust. 3 i 4;

   b) informują właściwy organ w miejscu przeznaczenia, po sprawdzeniu przyjętych zwierząt wodnych, o wszelkich nieprawidłowościach w związku z:

      (i) przyjętymi zwierzętami wodnymi;

      (ii) dokumentami, o których mowa w lit. a) ppkt (i) i (ii).

2. W przypadku wystąpienia nieprawidłowości, o których mowa w ust. 1 lit. b), podmiot izoluje zwierzęta wodne, których dotyczy ta nieprawidłowość, do momentu podjęcia decyzji w tej sprawie przez właściwy organ w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 195

Wymagania ogólne w zakresie przemieszczania zwierząt akwakultury przez terytoria państw członkowskich, lecz z przeznaczeniem na wywóz z Unii do państw trzecich lub na terytoria

Podmioty zapewniają, aby zwierzęta akwakultury przeznaczone na wywóz do państwa trzeciego lub na terytorium, przemieszczane przez terytorium innego państwa członkowskiego, spełniały wymagania określone w art. 191, 192 i 193.

SEKCJA 2

ZWIERZĘTA WODNE PRZEZNACZONE DO ZAKŁADÓW AKWAKULTURY LUB DO UWOLNIENIA DO ŚRODOWISKA NATURALNEGO

Artykuł 196

Nietypowe upadki zwierząt lub inne poważne objawy choroby

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta wodne z zakładu akwakultury lub ze środowiska naturalnego do innego zakładu akwakultury lub uwalniają je do środowiska naturalnego wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta:

   a) nie wykazują objawów choroby; oraz

   b) pochodzą z zakładu akwakultury lub ze środowiska, w którym nie występują nietypowe upadki zwierząt o nieustalonej przyczynie.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ może – w oparciu o analizę występującego ryzyka – zezwolić na przemieszczanie lub uwolnienie zwierząt wodnych, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że dane zwierzęta pochodzą z części zakładu akwakultury lub ze środowiska naturalnego, która to część lub środowisko są niezależne od jednostki epidemiologicznej, w której wystąpiły nietypowe upadki zwierząt lub inne objawy choroby.

Jeżeli przemieszczanie lub uwolnienie, o których mowa w niniejszym ustępie, mają się odbyć do innego państwa członkowskiego, właściwy organ zezwala na nie wyłącznie wtedy, gdy właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia oraz – w stosownych przypadkach – państw członkowskich tranzytu wyraziły zgodę na takie przemieszczanie lub uwolnienie.

Artykuł 197

Przemieszczanie zwierząt akwakultury przeznaczonych do państw członkowskich, stref lub kompartmentów, które zostały uznane za wolne od choroby lub objęte programem likwidacji choroby oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub lit. c), do zakładu akwakultury lub w celu uwolnienia do środowiska naturalnego w państwie członkowskim, strefie lub kompartmencie, które zgodnie z art. 36 ust. 4 lub art. 37 ust. 4 zostały uznane za wolne od tych chorób umieszczonych w wykazie, wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu , które zostały uznane za wolne od tych chorób.

2. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub lit. c), do zakładu akwakultury lub w celu uwolnienia do środowiska naturalnego w państwie członkowskim, strefie lub kompartmencie, które są objęte programem likwidacji jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o którym mowa w art. 31 ust. 1 lub 2, wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu, które zostały uznane za wolne od tych chorób umieszczonych w wykazie.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od wymagań w zakresie przemieszczania lub uwolnienia, określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, jeżeli przemieszczenia lub uwolnienie nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), z uwagi na:

   a) gatunki, kategorie i stadium rozwoju danych zwierząt akwakultury;

   b) rodzaj zakładu pochodzenia i zakładu przeznaczenia;

   c) planowane wykorzystanie zwierząt akwakultury;

   d) miejsce przeznaczenia zwierząt akwakultury;

   e) leczenie, metody przetwarzania i inne środki szczególne zmniejszające ryzyko zastosowane w miejscu pochodzenia lub przeznaczenia.

Artykuł 198

Odstępstwa przyznawane przez państwa członkowskie w odniesieniu do obowiązków podmiotów dotyczących przemieszczania zwierząt akwakultury między państwami członkowskimi, strefami lub kompartmentami objętymi programem likwidacji choroby

W drodze odstępstwa od art. 197 ust. 1 i art. 2 państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom na przemieszczanie zwierząt akwakultury do strefy lub kompartmentu, dla których zgodnie z art. 31 ust. 1 i 2 ustanowiono program likwidacji chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), z innej strefy lub kompartmentu, dla których także ustanowiono taki program dla tych samych chorób umieszczonych w wykazie, o ile takie przemieszczanie nie zagrozi statusowi zdrowotnemu państwa członkowskiego, strefy lub kompartmentu przeznaczenia.

Jeżeli przemieszczanie ma się odbywać do innego państwa członkowskiego, właściwy organ zezwala na nie wyłącznie wtedy, gdy właściwe organy państwa członkowskiego przeznaczenia oraz – w stosownych przypadkach – państw członkowskich tranzytu, wyraziły zgodę na takie przemieszczanie.

Artykuł 199

Środki wprowadzane przez państwa członkowskie w odniesieniu do uwalniania zwierząt wodnych do środowiska naturalnego

Państwa członkowskie mogą ustanowić wymaganie, zgodnie z którym zwierzęta wodne mogą być uwalniane do środowiska naturalnego wyłącznie pod warunkiem, że pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu uznanych za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 1 lub art. 37 ust. 1 w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), w przypadku których gatunek przemieszczanych zwierząt wodnych jest gatunkiem umieszczonym w wykazie, niezależnie od statusu zdrowotnego obszaru, na którym mają zostać uwolnione te zwierzęta wodne.

Artykuł 200

Przemieszczanie dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do państw członkowskich, ich stref lub kompartmentów, które zostały uznane za wolne od choroby lub są objęte programem likwidacji choroby oraz akty delegowane

1. Art. 196, 197 i 198 stosuje się do przemieszczania dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do zakładu akwakultury lub uwolnienia do środowiska naturalnego.

2. Przy przemieszczaniu dzikich zwierząt wodnych między siedliskami podmioty wprowadzają odpowiednie i niezbędne środki zapobiegania chorobom w celu zapewnienia, by:

   a) takie przemieszczanie nie stwarzało istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia; oraz

   b) w razie potrzeby wprowadzone zostały środki zmniejszające ryzyko lub inne odpowiednie środki bioasekuracji, aby zapewnić zgodność z lit. a).

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących środków zapobiegania chorobom i środków zmniejszających ryzyko wprowadzanych przez podmioty zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Do czasu przyjęcia takich aktów delegowanych właściwy organ w miejscu przeznaczenia może zdecydować o takich środkach.

SEKCJA 3

ZWIERZĘTA WODNE PRZEZNACZONE DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Artykuł 201

Przemieszczanie żywych zwierząt akwakultury przeznaczonych do spożycia przez ludzi w państwach członkowskich lub ich strefach lub kompartmentach, które zostały uznane za wolne od choroby lub są objęte programem likwidacji choroby oraz akty delegowane

1. Podmioty mogą przemieszczać żywe zwierzęta akwakultury należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) lub c), przeznaczone do spożycia przez ludzi, do państwa członkowskiego lub do jego strefy lub kompartmentu, które otrzymały status wolnych od choroby zgodnie z art. 36 ust. 4 lub art. 37 ust. 4 lub dla których został ustanowiony program likwidacji choroby zgodnie z art. 31 ust. 1 lub 2 w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), wyłącznie wtedy gdy dane zwierzęta akwakultury pochodzą z państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu, które otrzymały status wolnych od choroby zgodnie z art. 36 ust. 4 lub art. 37 ust. 4.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom na wprowadzenie żywych zwierząt akwakultury do strefy lub kompartmentu, dla których zgodnie z art. 31 ust. 1 lub 2 ustanowiono program likwidacji choroby w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), z innej strefy lub kompartmentu, dla których także ustanowiono taki program dla tych samych chorób w tym państwie członkowskim, o ile takie przemieszczanie nie zagrozi statusowi zdrowotnemu państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu wymagań w zakresie przemieszczania żywych zwierząt akwakultury, o ile przemieszczanie to nie stwarza istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób z uwagi na:

a) gatunki, kategorie i stadium rozwoju danych zwierząt akwakultury;

b) metody utrzymywania i rodzaj produkcji zwierząt akwakultury w zakładach akwakultury pochodzenia i przeznaczenia;

c) planowane wykorzystanie zwierząt akwakultury;

d) miejsce przeznaczenia zwierząt akwakultury;

e) leczenie, metody przetwarzania i inne środki szczególne zmniejszające ryzyko zastosowane w miejscu pochodzenia lub przeznaczenia.

Artykuł 202

Przemieszczanie żywych dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do państw członkowskich, ich stref lub kompartmentów, które zostały uznane za wolne od choroby lub są objęte programem likwidacji choroby oraz akty delegowane

1. Art. 201 ust. 1 i 2 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 201 ust. 3 stosuje się także do przemieszczania żywych dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, które są przeznaczone do państw członkowskich, ich stref lub kompartmentów uznanych za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 4 lub art. 37 ust. 4 lub objętych programem likwidacji choroby zgodnie z art. 31 ust. 1 lub 2, w przypadku gdy przyjęte na jego podstawie środki są niezbędne do zapewnienia, aby dane zwierzęta nie stwarzały istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia.

2. Ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się również do żywych zwierząt wodnych nieobjętych definicją zwierząt akwakultury zawartą w art. 4 pkt 7).

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań w zakresie przemieszczania dzikich zwierząt wodnych przeznaczonych do spożycia przez ludzi, uzupełniających ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

SEKCJA 4

ODSTĘPSTWA OD SEKCJI 1–3 (ART. 191–202)

ORAZ DODATKOWE ŚRODKI ZMNIEJSZAJĄCE RYZYKO

Artykuł 203

Zwierzęta wodne przeznaczone do odizolowanych zakładów akwakultury oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta wodne do odizolowanego zakładu akwakultury wyłącznie wtedy, gdy dane zwierzęta spełniają następujące warunki:

   a) pochodzą z innego odizolowanego zakładu akwakultury;

   b) nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na gatunki umieszczone w wykazie w odizolowanym zakładzie akwakultury przeznaczenia, chyba że dane przemieszczenie jest dozwolone do celów naukowych.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

   a) szczegółowych przepisów dotyczących przemieszczania zwierząt akwakultury do odizolowanych zakładów akwakultury, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) przepisów szczególnych dotyczących przemieszczania zwierząt akwakultury do odizolowanych zakładów akwakultury, w których wprowadzono środki zmniejszające ryzyko, gwarantujące, że takie przemieszczanie nie stwarza istotnego ryzyka dla zdrowia zwierząt akwakultury w tym odizolowanym zakładzie akwakultury i w okolicznych zakładach.

Artykuł 204

Przemieszczanie zwierząt wodnych do celów naukowych oraz akty delegowane

1. Właściwy organ w miejscu przeznaczenia może, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu w miejscu pochodzenia, zezwolić na przemieszczanie zwierząt wodnych na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia, do celów naukowych, jeżeli przemieszczanie to nie spełnia wymagań określonych w sekcji 1–3 (art. 191–202), z wyłączeniem art. 191 ust. 1 i 3, art. 192, art. 193 i art. 194.

2. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, przyznaje odstępstwa, o których mowa w tym ustępie, wyłącznie pod następującymi warunkami:

a) właściwe organy w miejscu przeznaczenia i pochodzenia:

(i) uzgodniły warunki takiego przemieszczania;

(ii) zapewniają, by zostały wprowadzone niezbędne środki zmniejszające ryzyko, tak aby przemieszczanie danych zwierząt wodnych nie zagrażało statusowi zdrowotnemu w miejscach znajdujących się na trasie przemieszczania oraz statusowi zdrowotnemu w miejscach przeznaczenia w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

(iii) powiadomiły, w stosownych przypadkach, właściwe organy państw członkowskich tranzytu o przyznanym odstępstwie oraz o warunkach, na jakich je przyznano;

b) przemieszczanie to odbywa się pod nadzorem właściwych organów w miejscu pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, właściwych organów państw członkowskich tranzytu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów w zakresie przyznawania przez właściwe organy odstępstw, uzupełniających przepisy określone w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 205

Inne szczególne zastosowania zwierząt wodnych, wymagania szczególne i odstępstwa oraz przekazanie uprawnień

1. Podmioty wprowadzają niezbędne środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby przemieszczanie zwierząt wodnych przeznaczonych do specjalnych celów lub zastosowań wymienionych w ust. 2 lit. a) pkt (i)–(vi) niniejszego artykułu nie stwarzało ryzyka rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), na zwierzęta wodne w miejscu przeznaczenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) wymagań szczególnych, uzupełniających przepisy określone w sekcjach 1–3 (art. 191–202) oraz w odniesieniu do przemieszczania zwierząt wodnych przeznaczonych:

(i) do ogrodów zoologicznych, sklepów zoologicznych, hurtowni i stawów ogrodowych;

(ii) na wystawy;

(iii) do celów wędkarstwa sportowego, w tym na przynęty dla ryb;

(iv) do celów wydarzeń kulturalnych i podobnych;

(v) do akwariów komercyjnych; lub

(vi) przemieszczanych do celów opieki zdrowotnej i innych podobnych zastosowań.

b) odstępstw od sekcji 1–3 (art. 191–202), z wyłączeniem art. 191 ust. 1 i 3 oraz art. 192, art. 193 i art. 194, w odniesieniu do przemieszczania zwierząt wodnych, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, pod warunkiem że zostały wprowadzone odpowiednie środki bioasekuracji mające na celu zapewnienie, aby przemieszczanie to nie stwarzało istotnego ryzyka dla statusu zdrowotnego w miejscu przeznaczenia.

Artykuł 206

Uprawnienia wykonawcze dotyczące przyjęcia przepisów tymczasowych w odniesieniu do przemieszczania określonych gatunków lub kategorii zwierząt wodnych

1. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy tymczasowe, będące uzupełnieniem lub alternatywą w stosunku do przepisów ustanowionych w niniejszym rozdziale, dotyczące przemieszczania określonych gatunków lub kategorii zwierząt wodnych, jeżeli:

   a) wymagania dotyczące przemieszczania określone w art. 196, art. 197 ust. 1, art. 198, art. 199, art. 200 ust. 1 i 2, art. 201, art. 202 ust. 1, art. 203 ust. 1, art. 204 ust. 1 i 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 197 ust. 3, art. 200 ust. 3, art. 202 ust. 3, art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3 i art. 205 nie ograniczają efektywnie ryzyka stwarzanego przez przemieszczanie tych zwierząt wodnych; lub

   b) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), rozprzestrzeniają się pomimo wymagań dotyczących przemieszczania określonych zgodnie z sekcjami 1–4 (art. 191–207).

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z chorobą umieszczoną w wykazie stanowiącą ryzyko o bardzo znacznych skutkach, z uwzględnieniem kwestii, o których mowa w art. 205, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą. o której mowa w art. 266 ust. 3.

Artykuł 207

Kwestie, które należy wziąć pod uwagę przy przyjmowaniu aktów delegowanych i aktów wykonawczych przewidzianych w niniejszej sekcji

Przy określaniu, jakie przepisy mają zostać ustanowione w aktach delegowanych i wykonawczych przewidzianych w art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3, art. 205 i art. 206, Komisja opiera te przepisy na:

a) ryzyku występującym w związku z przemieszczaniem, o jakim mowa w tych przepisach;

b) statusie zdrowotnym pod względem chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), w miejscach pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia;

c) gatunkach zwierząt wodnych umieszczonych w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

d) wprowadzonych środkach bioasekuracji w miejscu pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia;

e) szczególnych warunkach, w których zwierzęta akwakultury są utrzymywane;

f) szczególnej strukturze przemieszczeń dla danego rodzaju zakładu akwakultury oraz danego gatunku lub kategorii zwierząt wodnych;

g) innych czynnikach epidemiologicznych.

SEKCJA 5

CERTYFIKACJA ZDROWIA ZWIERZĄT

Artykuł 208

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby zwierzętom akwakultury towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt

1. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 216 ust. 1, jeżeli dane zwierzęta należą do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c) i są przeznaczone do wprowadzenia do państwa członkowskiego, jego strefy lub kompartmentu, które zostały uznane za wolne od choroby zgodnie z art. 36 ust. 4 i art. 37 ust. 4 lub dla których ustanowiono program likwidacji choroby zgodnie z art. 31 ust. 1 lub 2 w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c).

2. Podmioty przemieszczają zwierzęta akwakultury wyłącznie wtedy, gdy towarzyszy im świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z art. 216 ust. 1, jeżeli dane zwierzęta należą do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) i b), i zezwolono na opuszczenie przez te zwierzęta obszaru objętego ograniczeniami, który podlega środkom zwalczania chorób przewidzianym w art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii), art. 56 i art. 64 lub w art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1, art. 79 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 67, art. 68, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2 oraz w art. 259 w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) i b).

3. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt towarzyszyły zwierzętom akwakultury od miejsca ich pochodzenia do ostatecznego miejsca ich przeznaczenia, chyba że przewidziano szczególne środki w przepisach przyjętych na podstawie art. 214.

Artykuł 209

Obowiązki podmiotów dotyczące zapewnienia, aby innym zwierzętom wodnym towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierzą, oraz uprawnienia wykonawcze

1. W przypadkach gdy z uwagi na ryzyko występujące w związku z przemieszczaniem zwierząt wodnych innych niż zwierzęta akwakultury, wymagana jest certyfikacja zdrowia zwierząt zgodnie z przepisami określonymi w art. 211 ust. 1 lit. a), podmioty przemieszczają te zwierzęta wodne wyłącznie wtedy, gdy danym zwierzętom towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane zgodnie z art. 216 ust. 1 przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia.

2. Art. 208 stosuje się także do zwierząt wodnych innych niż zwierzęta akwakultury przeznaczone do zakładu akwakultury lub uwolnienia do środowiska naturalnego. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia uzna, że certyfikacja jest niewykonalna ze względu na charakter miejsca pochodzenia danych zwierząt wodnych, może zezwolić na ich przemieszczanie bez świadectwa zdrowia zwierząt, z zastrzeżeniem zgody właściwego organu w miejscu przeznaczenia.

3. Niniejszego artykułu nie stosuje się do dzikich zwierząt wodnych zebranych lub złowionych w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi.

Artykuł 210

Przyznanie odstępstw przez państwa członkowskie w odniesieniu do krajowej certyfikacji zdrowia zwierząt

W drodze odstępstwa od określonych w art. 208 i 209 wymagań dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt państwa członkowskie mogą przyznać odstępstwa dotyczące przemieszczania niektórych przesyłek zwierząt wodnych bez świadectwa zdrowia zwierząt w obrębie swoich terytoriów, pod warunkiem że w państwach tych istnieje alternatywny system zapewniający identyfikowalność przesyłek z takimi zwierzętami oraz zgodność takich przesyłek z określonymi w sekcjach 1–4 (art. 191–207) wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt dotyczącymi takiego przemieszczania.

Artykuł 211

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące certyfikacji zdrowia w odniesieniu do zwierząt wodnych

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) wymagania certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania zwierząt wodnych innych niż zwierzęta akwakultury, o których mowa w art. 209 ust. 1, w przypadku gdy certyfikacja zdrowia zwierząt jest konieczna w celu zapewnienia, by dane przemieszczanie spełniało następujące wymagania w zakresie zdrowia zwierząt w odniesieniu do danych gatunków zwierząt umieszczonych w wykazie:

(i) wymagania określone w sekcjach 1–4 (art. 191–207) oraz w przepisach przyjętych na podstawie tych sekcji;

(ii) środki zwalczania chorób określone w art. 55 ust. 1, art. 56, art. 61 ust. 1, art. 62, art. 64, art. 65 ust. 1, art. 74 ust. 1, art. 79 ust. 1 i 2 lub w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67 i art. 68, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2;

(iii) środki nadzwyczajne określone w przepisach przyjętych na podstawie art. 259;

b) przepisów szczególnych w odniesieniu do certyfikacji zdrowia zwierząt określonych w art. 208 i 209, jeżeli właściwy organ wprowadził szczególne środki zmniejszające ryzyko w celu zapewnienia:

(i) identyfikowalność przemieszczanych zwierząt wodnych;

(ii) spełnienia przez przemieszczane zwierzęta wodne wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących przemieszczania określonych w sekcjach 1–4 (art. 191–207);

c) odstępstw od wymagań dotyczących świadectw zdrowia zwierząt, określonych w art. 208 i 209, oraz warunków przyznawania takich odstępstw dla przemieszczania zwierząt wodnych, które nie stwarzają istotnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób ze względu na:

(i) gatunki, kategorie i stadium rozwoju danych zwierząt wodnych;

(ii) metody utrzymywania i rodzaj produkcji tych gatunków i kategorii zwierząt akwakultury;

(iii) planowane wykorzystanie zwierząt wodnych; lub

(iv) miejsce przeznaczenia zwierząt wodnych.

2. Komisja ustanawia w drodze aktów wykonawczych przepisy dotyczące określonego w art. 209 ust. 2 obowiązku podmiotów zapewnienia, aby dzikim zwierzętom wodnym przeznaczonym do zakładu akwakultury towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 212

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 208, 209 i 210, zawiera co najmniej następujące informacje:

   a) zakład lub miejsce pochodzenia, zakład lub miejsce przeznaczenia oraz, o ile jest to istotne z punktu widzenia rozprzestrzeniania się chorób, wszelkie zakłady lub miejsca, w których zatrzymano się na trasie przemieszczania;

   b) opis danych zwierząt wodnych, w tym gatunek i kategorię;

   c) ilość (liczbę, objętość lub wagę) zwierząt wodnych;

   d) informacje potrzebne do wykazania, że zwierzęta wodne spełniają odpowiednie, określone w sekcjach 1–4 (art. 191–207), wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące przemieszczania.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

Artykuł 213

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące treści świadectw zdrowia zwierząt

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące treści świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 212 ust. 1, odnośnie do:

   a) szczegółowych przepisów dotyczących treści tych świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 212 ust. 1, w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii zwierząt wodnych;

   b) dodatkowych informacji, które należy zawrzeć w świadectwach zdrowia zwierząt, o których mowa w art. 212 ust. 1.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 214

Przekazanie uprawnień dotyczących określonych rodzajów przemieszczania zwierząt wodnych do miejsca przeznaczenia

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczególnych środków, uzupełniających określone w art. 208 i 209 wymagania dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt, w odniesieniu do następujących rodzajów przemieszczania zwierząt wodnych:

a) przemieszczanie zwierząt wodnych, które muszą wrócić do miejsca pochodzenia lub zostać przemieszczone do innego miejsca przeznaczenia z jednego z następujących powodów:

   (i) ich planowany przejazd został w nieoczekiwany sposób przerwany ze względów związanych z dobrostanem zwierząt;

   (ii) nieprzewidziane wypadki lub zdarzenia w trakcie przemieszczania;

   (iii) zostały odrzucone w miejscu przeznaczenia w innym państwie członkowskim lub na zewnętrznej granicy Unii;

   (iv) zostały odrzucone w państwie trzecim lub na terytorium;

b) przemieszczanie zwierząt akwakultury przeznaczonych na wystawy i do celów wydarzeń sportowych, kulturalnych i podobnych wydarzeń, oraz późniejszy powrót takich zwierząt do miejsca pochodzenia.

Artykuł 215

Obowiązki podmiotów w zakresie współpracy z właściwym organem na potrzeby certyfikacji zdrowia zwierząt

Podmioty:

a) przed planowanym przemieszczaniem przekazują właściwemu organowi wszelkie informacje niezbędne do wypełnienia świadectwa zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 208 i 209 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 211, 213 i 214;

b) zapewniają, w razie potrzeby, by dane zwierzęta wodne zostały poddane kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej, jak przewidziano w art. 216 ust. 3 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 216 ust. 4.

Artykuł 216

Zadania właściwego organu w zakresie certyfikacji zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Na wniosek podmiotu właściwy organ wydaje świadectwo zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania zwierząt wodnych, jeżeli jest to wymagane na podstawie art. 208 i 209 lub przepisów aktów delegowanych przyjętych na podstawie art. 211 i 214, o ile zostały spełnione, w stosownych przypadkach, następujące wymagania w zakresie zdrowia zwierząt:

   a) określone w art. 191, art. 192 ust. 1, art. 193, art. 195, art. 196, art. 197 ust. 1, art. 198, art. 199, art. 200 ust. 1 i 2, art. 201, art. 203 ust. 1 i art. 204 ust. 1 i 2;

b) określone w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 192 ust. 2, art. 197 ust. 3, art. 200 ust. 3, art. 201 ust. 3, art. 202 ust. 3, art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3 i art. 205;

c) określone w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 206.

2. Świadectwa zdrowia zwierząt są:

a) sprawdzane, opatrywane pieczęcią i podpisywane przez urzędowego lekarza weterynarii;

b) ważne przez okres określony w przepisach przyjętych na podstawie ust. 4 lit. c), podczas którego zwierzęta wodne, których dotyczy dane świadectwo, muszą nadal spełniać zawarte w świadectwie gwarancje zdrowia zwierząt.

3. Przed podpisaniem świadectwa zdrowia zwierząt dany urzędowy lekarz weterynarii sprawdza – przeprowadzając kontrolę dokumentacji, kontrolę tożsamości i kontrolę fizyczną, zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie ust. 4 – czy zwierzęta wodne, których dotyczy dane świadectwo zdrowia zwierząt, spełniają wymagania niniejszego rozdziału; w toku tych kontroli uwzględnia się, w stosownych przypadkach, dane gatunki i kategorie zwierząt wodnych oraz wymagania w zakresie zdrowia zwierząt.

4. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane, w których określa się przepisy dotyczące:

a) rodzajów kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznej oraz badań w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii zwierząt wodnych, które muszą być przeprowadzone przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z ust. 3, aby sprawdzić zgodność z wymaganiami niniejszego rozdziału;

b) terminów przeprowadzania takich kontroli dokumentacji, kontroli tożsamości i kontroli fizycznych i badań oraz terminów wydawania świadectw zdrowia zwierząt przez urzędowego lekarza weterynarii przed przemieszczaniem przesyłek zwierząt wodnych;

c) okresu ważności świadectw zdrowia zwierząt.

Artykuł 217

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt

Elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt – wygenerowane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem systemu TRACES – mogą zastąpić towarzyszące świadectwa zdrowia zwierząt przewidziane w art. 216 ust. 1, jeżeli takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt:

a) zawierają wszystkie informacje, które musi zawierać wzór formularza świadectwa zdrowia zwierząt zgodnie z wymaganiami art. 212 ust. 1 i przepisów przyjętych na podstawie art. 213;

b) zapewniają identyfikowalność danych zwierząt wodnych i połączenie tych zwierząt z elektronicznym świadectwem zdrowia zwierząt;

c) zapewniają, by przez cały czas podczas transportu właściwe organy państw pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia miały możliwość dostępu do dokumentów elektronicznych.

Artykuł 218

Deklaracja podmiotu dotycząca przemieszczania zwierząt akwakultury do innych państw członkowskich oraz akty delegowane

1. Podmioty w miejscu pochodzenia sporządzają deklarację dotyczącą przemieszczania zwierząt akwakultury z miejsca ich pochodzenia w jednym państwie członkowskim do miejsca ich przeznaczenia w innym państwie członkowskim oraz zapewniają, aby deklaracja ta towarzyszyła takim zwierzętom akwakultury, jeżeli nie ma do nich zastosowania wymaganie, aby towarzyszyło im świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 208 i 209 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 211 i 214.

2. Deklaracja, o której mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje o danych zwierzętach akwakultury:

   a) ich miejsca pochodzenia i przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, miejsca znajdujące się na trasie przemieszczania;

   b) środki transportu;

   c) opis zwierząt akwakultury, ich kategorie, gatunki, ilość (liczbę, objętość lub wagę) w zależności od zwierząt, których to dotyczy;

   d) informacje potrzebne do wykazania, że zwierzęta akwakultury spełniają wymagania dotyczące przemieszczania określone w sekcjach 1–4 (art. 191–207).

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) szczegółowych przepisów odnośnie do treści deklaracji, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do różnych gatunków i kategorii zwierząt akwakultury;

b) dodatkowych informacji, które należy zawrzeć w deklaracji, oprócz informacji określonych w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy deklaracji, o których mowa w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Sekcja 6
Powiadamianie o przemieszczaniu zwierząt wodnych do innych państw członkowskich

Artykuł 219

Obowiązki podmiotów w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt wodnych do innych państw członkowskich

1. Podmioty – inne niż przewoźnicy – powiadamiają z wyprzedzeniem właściwy organ w swoim państwie członkowskim pochodzenia o planowanym przemieszczaniu zwierząt wodnych z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, jeżeli:

   a) zgodnie z art. 208, 209 i z przepisami przyjętymi na podstawie art. 211 i art. 214 ust. 2 zwierzętom wodnym musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia;

   b) zwierzętom wodnym musi towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt dla zwierząt wodnych, jeżeli są one przemieszczane z obszaru objętego ograniczeniami, o czym mowa w art. 208 ust. 2 lit. a);

   c) przemieszczane zwierzęta akwakultury i dzikie zwierzęta wodne są przeznaczone do:

      (i) zakładu podlegającego rejestracji zgodnie z art. 173 lub zatwierdzeniu zgodnie z art. 176–179;

(ii) uwolnienia do środowiska naturalnego;

d) powiadomienie jest wymagane zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 221.

2. Na potrzeby powiadomienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, podmioty przekazują właściwemu organowi ich państwa członkowskiego pochodzenia wszelkie niezbędne informacje umożliwiające mu powiadomienie, zgodnie z art. 220 ust. 1, właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu.

Artykuł 220

Zadania właściwego organu w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt wodnych do innych państw członkowskich

1. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu zwierząt wodnych, o których mowa w art. 219, chyba że zgodnie z art. 221 ust. 1 lit. c) przyznano odstępstwo dotyczące takiego powiadomienia.

2. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się przed danym przemieszczeniem oraz, o ile tylko możliwe, za pośrednictwem systemu TRACES.

3. Państwa członkowskie wyznaczają regiony do celów zarządzania powiadomieniami o przemieszczaniu, o których mowa w ust. 1.

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia może upoważnić zainteresowany podmiot do częściowego lub całkowitego powiadamiania za pośrednictwem systemu TRACES właściwego organu państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu zwierząt wodnych.

Artykuł 221

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące powiadamiania przez podmioty i przez właściwy organ o przemieszczaniu zwierząt wodnych

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące:

a) wymagań w zakresie powiadamiania z wyprzedzeniem przez podmioty, zgodnie z art. 219, o przemieszczaniu między państwami członkowskimi zwierząt wodnych należących do gatunków lub kategorii innych niż te, o których mowa w art. 219 ust. 1 lit. a), b) i c), jeżeli identyfikowalność takiego przemieszczania jest niezbędna do zapewnienia zgodności z określonymi w niniejszym rozdziale wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt;

b) informacji potrzebnych do powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt wodnych, jak przewidziano w art. 219 i art. 220 ust. 1;

c) odstępstw od wymagań w zakresie powiadamiania określonych w art. 219 ust. 1 lit. c) w odniesieniu do gatunków i kategorii zwierząt wodnych lub rodzajów przemieszczania, które stwarzają nieistotne ryzyko;

d) nadzwyczajnych procedur powiadamiania o przemieszczaniu zwierząt wodnych w przypadku przerw w dostawie prądu lub innych zakłóceń w działaniu systemu TRACES;

e) wymagań dotyczących wyznaczania przez państwa członkowskie regionów, o których mowa w art. 220 ust. 3.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

a) szczegółów dotyczących powiadomień składanych przez:

(i) podmioty do właściwego organu państwa członkowskiego pochodzenia o przemieszczaniu zwierząt wodnych zgodnie z art. 219;

(ii) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia do państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu zwierząt wodnych zgodnie z art. 220 ust. 1;

b) terminów:

(i) przekazywania przez podmioty właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia niezbędnych informacji, o których mowa w art. 219 ust. 2;

(ii) powiadamiania o przemieszczaniu przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, o którym mowa w art. 220 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 3

Produkcja, przetwarzanie i dystrybucja w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne

Artykuł 222

Ogólne obowiązki podmiotów w zakresie zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty wprowadzają odpowiednie środki zapobiegawcze w celu zapewnienia, aby w trakcie wszystkich etapów produkcji, przetwarzania i dystrybucji produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne, takie produkty nie powodowały rozprzestrzeniania się:

   a) chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), z uwzględnieniem statusu zdrowotnego miejsca produkcji, przetwarzania i przeznaczenia;

   b) nowo występujących chorób.

2. Podmioty zapewniają, aby produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne nie pochodziły z zakładów lub przedsiębiorstw spożywczych ani nie były pozyskiwane od lub ze zwierząt pochodzących z takich zakładów lub przedsiębiorstw spożywczych, które podlegają:

a) środkom nadzwyczajnym określonym w art. 257 i 258 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 259, chyba że w części VII (art. 257–262) ustanowiono odstępstwa od tych przepisów;

b) ograniczeniom przemieszczania mającym zastosowanie do zwierząt wodnych i do produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych, określonych w art. 32 ust. 1 lit. c), art. 55 ust. 1 lit. e), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1 lit. a), art. 76 ust. 2 lit. b) i ust. 3, art. 79, art. 81 i art. 82 ust. 2 i 3 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 70 ust. 3, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4, art. 76 ust. 5 i art. 83 ust. 2, chyba że przepisy te przewidują odstępstwa od tych ograniczeń przemieszczania.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących szczegółowych wymagań, uzupełniających wymagania, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne, dotyczących:

a) chorób i gatunków zwierząt wodnych dotkniętych chorobami, do których mają zastosowanie środki nadzwyczajne lub ograniczenia przemieszczania, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

b) rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych;

c) środków zmniejszających ryzyko stosowanych do produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych w miejscach pochodzenia i przeznaczenia;

d) przeznaczenie produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych;

e) miejsca przeznaczenia produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych.

4. Niniejszego artykułu nie stosuje się do produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z dzikich zwierząt wodnych zebranych lub złowionych w celu bezpośredniego spożycia przez ludzi.

Artykuł 223

Świadectwa zdrowia zwierząt oraz akty delegowane

1. Podmioty przemieszczają następujące produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne wyłącznie wtedy, gdy produktom tym towarzyszy świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia zgodnie z ust. 3:

a) produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt wodnych:

(i) w przypadku których zezwolono na opuszczenie obszaru objętego ograniczeniami, podlegającego środkom nadzwyczajnym przewidzianym w przepisach przyjętych na podstawie art. 259; oraz

(ii) pozyskane od lub ze zwierząt wodnych należących do gatunków podlegających tym środkom nadzwyczajnym;

b) produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub ze zwierząt wodnych:

(i) w przypadku których zezwolono na opuszczenie obszaru objętego ograniczeniami, podlegającego środkom zwalczania chorób zgodnie z art. 32 ust. 1 lit. c), art. 55 ust. 1 lit. c), art. 56, art. 61 ust. 1 lit. a), art. 62 ust. 1, art. 63 ust. 1, art. 65 ust. 1 lit. c), art. 70 ust. 1 lit. b), art. 74 ust. 1 lit. a), art. 79 oraz przepisami przyjętymi na podstawie art. 55 ust. 2, art. 63, art. 67, art. 71 ust. 3, art. 74 ust. 4 i art. 83 ust. 2; oraz

(ii) pozyskane od lub zwierząt wodnych należących do gatunków objętych tymi środkami zwalczania chorób.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 takie świadectwo nie jest wymagane na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z dzikich zwierząt wodnych pod warunkiem, że:

a) wprowadzono zatwierdzone przez właściwy organ alternatywne środki zmniejszające ryzyko, które służą zapewnieniu, by przemieszczanie to nie stwarzało ryzyka rozprzestrzenienia się chorób umieszczonych w wykazie;

b) przesyłki zawierające takie produkty są identyfikowalne.

3. Podmioty wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, towarzyszyło produktom pochodzenia zwierzęcego od miejsca ich pochodzenia do miejsca ich przeznaczenia.

4. Na wniosek zainteresowanego podmiotu właściwy organ wydaje świadectwo zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt innych niż żywe zwierzęta wodne, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem że zostały spełnione odpowiednie wymagania, o których mowa w niniejszym artykule.

5. Do certyfikacji zdrowia zwierząt na potrzeby przemieszczania produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt innych niż żywe zwierzęta wodne, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, stosuje się art. 212, art. 214–217 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 213 i art. 216 ust. 4.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań i szczegółowych przepisów w odniesieniu do świadectw zdrowia zwierząt towarzyszących określonym w ust. 1 niniejszego artykułu produktom pochodzenia zwierzęcego pozyskanym od lub ze zwierząt innych niż żywe zwierzęta wodne, z uwzględnieniem:

   a) rodzajów danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

   b) środków zmniejszających ryzyko stosowanych do danych produktów, które zmniejszają ryzyko rozprzestrzeniania się chorób;

   c) przeznaczenie tych produktów;

   d) miejsca przeznaczenia tych produktów.

Artykuł 224

Treść świadectw zdrowia zwierząt oraz akty delegowane i wykonawcze

1. Świadectwo zdrowia zwierząt dla produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne zawiera co najmniej następujące informacje:

   a) zakład lub miejsce pochodzenia oraz zakład lub miejsce przeznaczenia;

   b) opis danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

   c) ilość (liczbę, objętość lub wagę) produktów pochodzenia zwierzęcego;

   d) dane identyfikacyjne produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli jest to wymagane zgodnie z art. 65 ust. 1 lit. h) lub przepisami przyjętymi na podstawie art. 67;

   e) informacje potrzebne do wykazania, że dane produkty spełniają wymagania związane z ograniczeniami przemieszczania przewidziane w art. 222 ust. 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 222 ust. 3.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1, może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

3. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące zmiany i uzupełnienia informacji, które mają być zawarte w świadectwie zdrowia zwierząt zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 225

Powiadamianie o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego do innych państw członkowskich

1. Podmioty:

a) informują z wyprzedzeniem właściwy organ w państwie członkowskim pochodzenia o planowanym przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne, jeżeli zgodnie z art. 223 ust. 1 wymagane jest, aby danym przesyłkom towarzyszyło świadectwo zdrowia zwierząt;

b) przekazują wszelkie niezbędne informacje, aby umożliwić właściwemu organowi państwa członkowskiego pochodzenia powiadomienie, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, państwa członkowskiego przeznaczenia o danym przemieszczaniu.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia powiadamia, zgodnie z art. 220 ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia o przemieszczaniu produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne.

3. Art. 219 i 220 oraz przepisy przyjęte na podstawie art. 221 stosuje się do powiadamiania o produktach pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych innych niż żywe zwierzęta wodne.

Rozdział 4
Środki krajowe

Artykuł 226

Środki krajowe ograniczające skutki chorób innych niż choroby umieszczone w wykazie

1. Jeżeli choroba inna niż choroba umieszczona w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), stwarza istotne ryzyko dla zdrowia zwierząt wodnych w państwie członkowskim, zainteresowane państwo członkowskie może wprowadzić środki krajowe, aby zapobiec wprowadzeniu tej choroby lub opanowywać jej rozprzestrzenianie się.

   Państwa członkowskie zapewniają, aby te środki krajowe nie wykraczały poza to, co jest odpowiednie i niezbędne do zapobiegania wprowadzaniu danej choroby lub do opanowywania jej rozprzestrzeniania się w danym zainteresowanym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję z wyprzedzeniem o wszelkich proponowanych środkach krajowych, o których mowa w ust. 1, mogących wpłynąć na przemieszczanie zwierząt wodnych i produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub ze zwierząt wodnych między państwami członkowskimi.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych zatwierdza oraz, w razie potrzeby, zmienia środki krajowe, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. Zatwierdzenia, o którym mowa w ust. 3, dokonuje się wyłącznie wtedy, gdy ustanowienie ograniczeń przemieszczania między państwami członkowskimi jest niezbędne do zapobiegania wprowadzeniu choroby, o której mowa w ust. 1, lub do opanowywania jej rozprzestrzeniania się, z uwzględnieniem ogólnych skutków dla Unii danej choroby i wprowadzonych środków.

TYTUŁ III

Zwierzęta należące do gatunków innych niż gatunki zdefiniowane jako zwierzęta lądowe i wodne, materiał biologiczny i produkty pochodzenia zwierzęcego pozyskane od lub z takich innych zwierząt

Artykuł 227

Wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące innych zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z takich innych zwierząt

Jeżeli inne zwierzęta należą do jednego z gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), oraz te inne zwierzęta lub ich materiał biologiczny lub produkty pochodzenia zwierzęcego stwarzają ryzyko dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt w Unii, stosuje się co najmniej jedno z następujących wymagań:

a) wymagania dotyczące rejestracji, zatwierdzania, prowadzenia dokumentacji i rejestrów zakładów oraz przewoźników, określone w tytule I rozdział 1 i w tytule II rozdział 1 (art. 84–101 i art. 172–175);

b) wymagania dotyczące identyfikowalności, określone w art. 108–111 i art.117 dla innych zwierząt oraz w art. 122 – dla materiału biologicznego;

c) wymagania dotyczące przemieszczania:

(i) w odniesieniu do innych zwierząt żyjących głównie w środowisku lądowym lub takich, których zwykle dotykają choroby zwierząt lądowych, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 228 ust. 3 lit. d) i e) – wymagania określone w części IV tytuł I rozdział 3 sekcja 1 (art. 124 i 125) i sekcja 6 (art. 137–142) oraz w części IV tytuł I rozdział 4 (art. 155 i 156);

(ii) w odniesieniu do innych zwierząt żyjących głównie w środowisku wodnym lub takich, których zwykle dotykają choroby zwierząt wodnych, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 228 ust. 3 lit. d) i e) – wymagania określone w części IV tytuł II rozdział 2 sekcje 1–4 (art. 191–207);

(iii) w odniesieniu do materiału biologicznego– wymagania ogólne dotyczące przemieszczania określone w art. 157 i 158 oraz wymagania szczególne dotyczące przemieszczania do innych państw członkowskich określone w art. 164 i 165;

(iv) w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego – ogólne obowiązki w zakresie zdrowia zwierząt spoczywające na podmiotach dotyczące produkcji, przetwarzania i dystrybucji w Unii produktów pochodzenia zwierzęcego, określone w art. 166 i 222;

d) obowiązki dotyczące certyfikacji zdrowia zwierząt spoczywające na podmiotach i właściwych organach oraz obowiązki dotyczące deklaracji spoczywające na podmiotach:

(i) w odniesieniu do innych zwierząt – zgodnie z przepisami przewidzianymi w art. 143–151 lub art. 208–218;

(ii) w odniesieniu do materiału biologicznego – zgodnie z przepisami przewidzianymi w art. 161 i 162;

(iii) w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego – zgodnie z przepisami przewidzianymi w art. 165 i 168 lub w art. 223 i 224;

e) obowiązek w zakresie powiadamiania o przemieszczaniu spoczywający na podmiotach i właściwych organach, z uwzględnieniem wymagań określonych w art. 152, 153, 154, 163 i 169 oraz w art. 219–221 i 225.

Artykuł 228

Przekazanie uprawnień i akty wykonawcze dotyczące wymagań w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących innych zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego pozyskanych od lub z innych zwierząt

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 dotyczących wymagań szczególnych odnoszących się do innych zwierząt, ich materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego, które są niezbędne do ograniczenia ryzyka związanego z chorobami umieszczonymi w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), jak określono w art. 227.

2. Komisja może przyjmować akty wykonawcze dotyczące szczegółowych przepisów w zakresie wykonywania środków zwalczania chorób i zapobiegania chorobom, przewidzianych w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

3. Przyjmując akty delegowane i akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja opiera te akty na następujących kryteriach:

a) gatunki lub kategorie innych zwierząt, umieszczone w wykazie zgodnie z art. 8 ust. 2 jako gatunki umieszczone w wykazie w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, do których mają zastosowanie określone środki zapobiegania chorobom i ich zwalczania przewidziane w niniejszym rozporządzeniu;

b) profil danej choroby umieszczonej w wykazie, która dotyka gatunków i kategorii innych zwierząt, o których mowa w lit. a);

c) wykonalność, dostępność i skuteczność środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania dla gatunków umieszczonych w wykazie, których dotyczą te środki;

d) głównie lądowe lub wodne środowisko życia tych innych zwierząt;

e) rodzaje chorób, które dotykają takie inne zwierzęta, gdy są to choroby zwykle dotykające zwierzęta lądowe lub zwierzęta wodne, niezależnie od głównego środowiska życia, o którym mowa w lit. d).

CZĘŚĆ V
WPROWADZANIE DO UNII I WYWÓZ

Rozdział 1
Wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich i terytoriów

SEKCJA 1
WYMAGANIA DOTYCZĄCE WPROWADZANIA DO UNII

Artykuł 229

Wymagania dotyczące wprowadzania do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Państwa członkowskie zezwalają na wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub terytoriów wyłącznie wtedy, gdy przesyłki te są zgodne z następującymi wymaganiami, o ile takie zwierzęta, materiał biologiczny lub produkty pochodzenia zwierzęcego nie są objęte odstępstwem przyznanym na podstawie art. 239 ust. 2:

   a) bez uszczerbku dla art. 230 ust. 2, pochodzą z państwa trzeciego lub terytorium umieszczonego zgodnie z art. 230 ust. 1 w wykazie w odniesieniu do określonego gatunku i kategorii zwierząt lub materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego, lub ze strefy lub kompartmentu takiego państwa trzeciego lub terytorium;

b) pochodzą z zakładów zatwierdzonych i umieszczonych w wykazie, o ile takie zatwierdzenie i umieszczenie w wykazie jest wymagane zgodnie z art. 233;

c) spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii, określone w art. 234 ust. 1 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie art. 234 ust. 2, jeżeli ustanowiono takie wymagania w odniesieniu do zwierząt, materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

d) towarzyszą im świadectwo zdrowia zwierząt, deklaracje i inne dokumenty wymagane zgodnie z art. 237 ust. 1 lub przepisami przyjętymi na podstawie art. 237 ust. 4.

2. Podmioty odpowiedzialne za daną przesyłkę przedstawiają przesyłki zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub terytoriów na potrzeby kontroli urzędowej, o której mowa w art. 3 dyrektywy 91/496/EWG i art. 3 dyrektywy 97/78/WE.

SEKCJA 2

WYKAZ PAŃSTW TRZECICH I TERYTORIÓW

Artykuł 230

Wykaz państw trzecich i terytoriów, z których zezwolone jest wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz akty wykonawcze i delegowane

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może sporządzić wykazy państw trzecich i terytoriów, z których zezwolone jest wprowadzanie do Unii określonych gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, w oparciu o następujące kryteria:

   a) prawodawstwo w zakresie zdrowia zwierząt państwa trzeciego lub terytorium oraz przepisy dotyczące wprowadzania do tego państwa trzeciego lub na to terytorium zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z innych państw trzecich i terytoriów;

   b) przedstawienie przez właściwy organ zainteresowanego państwa trzeciego lub terytorium gwarancji efektywnego stosowania i kontroli prawodawstwa w zakresie zdrowia zwierząt, o którym mowa w lit. a)

c) organizacja, struktura, zasoby i kompetencje właściwego organu w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium;

d) procedury certyfikacji zdrowia zwierząt w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium;

e) status zdrowotny zwierząt zainteresowanego państwa trzeciego lub terytorium, lub ich stref lub kompartmentów, pod względem:

(i) chorób umieszczonych w wykazie i nowo występujących chorób;

(ii) wszelkich aspektów zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego lub sytuacji środowiska w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium, lub w ich strefach lub kompartmentach, które mogą stwarzać ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego lub dla stanu środowiska w Unii;

f) gwarancje, jakie właściwy organ zainteresowanego państwa trzeciego lub terytorium jest w stanie przedstawić w odniesieniu do zgodności lub równoważności z odpowiednimi wymaganiami w zakresie zdrowia zwierząt obowiązującymi w Unii;

g) regularność i tempo przekazywania przez zainteresowane państwo trzecie lub terytorium informacji dotyczących zakaźnych lub zaraźliwych chorób zwierząt na jego terytorium do Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE), w szczególności informacji dotyczących chorób wymienionych w kodeksach OIE;

h) wyniki kontroli przeprowadzonych przez Komisję w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium;

i) doświadczenia zebrane w związku z wcześniejszymi przypadkami wprowadzenia zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z zainteresowanego państwa trzeciego lub terytorium oraz wyniki kontroli urzędowych takich zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, przeprowadzonych w punkcie wjazdu do Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. Do czasu przyjęcia wykazów, o których mowa w ust. 1, o ile nie sporządzono takich wykazów na podstawie przepisów Unii, o których mowa w art. 270 ust. 2, państwa członkowskie ustalają, z których państw trzecich i terytoriów można wprowadzać do Unii określone gatunki i kategorie zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego.

Na potrzeby akapitu pierwszego niniejszego ustępu państwa członkowskie uwzględniają kryteria umieszczenia w wykazach państw trzecich i terytoriów określone w ust. 1 lit. a)–i) niniejszego artykułu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących odstępstw od ust. 2 niniejszego artykułu, ograniczających możliwość decydowania przez państwa członkowskie odnośnie do tego, z których państw trzecich i terytoriów można wprowadzać do Unii określone gatunki i kategorie zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli jest to niezbędne ze względu na ryzyko stwarzane przez określone gatunki i kategorie zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 231

Informacje, które mają być zamieszczone w wykazach państw trzecich i terytoriów

W wykazach, o których mowa w art. 230 ust. 1, Komisja podaje następujące informacje w odniesieniu do poszczególnych państw trzecich lub terytoriów:

a) gatunki i kategorie zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego, które można wprowadzać do Unii z tego państwa trzeciego lub terytorium;

b) informację o tym, czy zwierzęta, materiał biologiczny lub produkty pochodzenia zwierzęcego określone zgodnie z lit. a) mogą być wprowadzane do Unii z całego terytorium tego państwa trzeciego lub terytorium, czy tylko z niektórych ich stref lub kompartmentów;

c) szczególne warunki i gwarancje zdrowia zwierząt dotyczące chorób umieszczonych w wykazie.

Artykuł 232

Zawieszenie i skreślenie z wykazów państw trzecich i terytoriów oraz akty wykonawcze

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych skreśla państwo lub terytorium z wykazów, o których mowa w art. 230 ust. 1, lub zawiesza wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego lub terytorium, lub ich stref lub kompartmentów z następujących powodów:

   a) zainteresowane państwo trzecie lub terytorium, lub ich strefy lub kompartmenty nie spełniają już kryteriów określonych w art. 230 ust. 1, które mają zastosowanie do wprowadzania do Unii określonego gatunku i kategorii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego;

   b) sytuacja w zakresie zdrowia zwierząt w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium, lub w ich strefach lub kompartmentach sprawia, że zawieszenie lub skreślenie z wykazów jest niezbędne w celu ochrony statusu zdrowotnego zwierząt w Unii;

   c) Komisja zwróciła się do zainteresowanego państwa trzeciego lub terytorium o przekazanie aktualnych informacji o sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt i o innych kwestiach, o których mowa w art. 230 ust. 1, a to państwo trzecie lub terytorium nie przekazało takich informacji;

   d) zainteresowane państwo trzecie lub terytorium nie wyraziło zgody na przeprowadzenie przez Komisję, w imieniu Unii, kontroli na jego terytorium.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem dotyczącym wprowadzenia do Unii choroby umieszczonej w wykazie, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ponownie umieścić w wykazach, o których mowa w art. 230 ust. 1, państwo trzecie lub terytorium, lub ich strefy lub kompartmenty, które zostały skreślone z tych wykazów lub udzielić ponownego zezwolenia na wprowadzanie do Unii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego z państwa trzeciego lub terytorium, lub ich stref lub kompartmentów, z których wprowadzanie na teren Unii zostało zawieszone, z jednego z następujących powodów:

a) z powodów, o których mowa w ust. 1 lit. a) lub c) niniejszego artykułu, o ile to zainteresowane państwo trzecie lub terytorium wykaże, że spełnia kryteria umieszczenia w wykazie określone w art. 230 ust. 1;

b) z powodów, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, o ile to zainteresowane państwo trzecie lub terytorium przedstawi odpowiednie gwarancje, że sytuacja dotycząca zdrowia zwierząt, która była powodem zawieszenia lub skreślenia, została skorygowana lub nie zagraża już zdrowiu zwierząt ani zdrowiu publicznemu w Unii;

c) z powodów, o których mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, o ile:

(i) zainteresowane państwo trzecie lub terytorium wyraziło zgodę na przeprowadzenie przez Komisję, w imieniu Unii, kontroli na jego terytorium; oraz

(ii) wyniki tych kontroli przeprowadzonych przez Komisję wskazują na to, że zainteresowane państwo trzecie lub terytorium oraz ich strefy lub kompartmenty spełniają kryteria umieszczenia w wykazie określone w art. 230 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 3

ZATWIERDZANIE I UMIESZCZANIE W WYKAZIE ZAKŁADÓW W PAŃSTWACH TRZECICH I NA TERYTORIACH

Artykuł 233

Zatwierdzenie zakładów i umieszczenie ich w wykazie

1. Państwa członkowskie zezwalają na wprowadzenie do Unii zwierząt lądowych i ich materiału biologicznego pochodzących z zakładu takiego rodzaju, który w Unii podlega zatwierdzeniu zgodnie z art. 94 ust. 2 oraz z przepisami przyjętymi na podstawie art. 94 ust. 3 i art. 95, wyłącznie wtedy, gdy dany zakład w zainteresowanym państwie trzecim lub na terytorium:

a) spełnia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt w tym państwie trzecim lub na terytorium, które są równoważne przepisom mającym zastosowanie do zakładów tego rodzaju w Unii;

b) został zatwierdzony i umieszczony w wykazie przez właściwy organ państwa trzeciego lub terytorium miejsca wysyłki, chyba że w tym państwie trzecim lub na tym terytorium wprowadzono alternatywne środki zmniejszające ryzyko, które zapewniają równoważne gwarancje zdrowia zwierząt w Unii.

2. Komisja gromadzi wykazy zatwierdzonych zakładów, o których mowa w ust. 1 lit. b), otrzymane od właściwych organów zainteresowanych państw trzecich lub terytoriów.

3. Komisja przekazuje państwom członkowskim wszelkie nowe lub zaktualizowane wykazy zatwierdzonych zakładów otrzymane od zainteresowanych państw trzecich lub terytoriów i podaje je do publicznej wiadomości.

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 lit. b).

Te akty wykont awcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

SEKCJA 4

WPROWADZANIE DO UNII GATUNKÓW I KATEGORII ZWIERZĄT, MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO I PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Artykuł 234

Wymagania w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do wprowadzania do Unii gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Wymagania w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do wprowadzania do Unii gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub terytoriów:

   a) są równie rygorystyczne jak wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w niniejszym rozporządzeniu oraz w przepisach przyjętych na jego podstawie, które mają zastosowanie do przemieszczania w obrębie terytorium Unii danych gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego; lub

   b) dają gwarancje równoważne gwarancjom zapewnionym dzięki określonym w części IV (art. 84–228) niniejszego rozporządzenia wymaganiom w zakresie zdrowia zwierząt, mającym zastosowanie do gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące wymagań w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do:

a) wprowadzania do Unii gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich lub terytoriów;

b) przemieszczania w obrębie terytorium Unii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz postępowania z tymi zwierzętami, materiałem i produktami po ich wprowadzeniu do Unii, w przypadku gdy jest to niezbędne w celu ograniczenia występującego ryzyka.

3. Do czasu przyjęcia aktów delegowanych ustanawiających wymagania w zakresie zdrowia zwierząt odnośnie do poszczególnych gatunków i kategorii zwierząt, materiału biologicznego lub produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie, po przeprowadzeniu oceny występującego ryzyka, mogą stosować przepisy krajowe, pod warunkiem że przepisy te są zgodne z wymaganiami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu i uwzględniają kwestie, o których mowa w art. 235 i 236.

Artykuł 235

Kwestie, które należy uwzględnić w aktach delegowanych, o których mowa w art. 234 w odniesieniu do wprowadzania zwierząt do Unii

Komisja, ustanawiając w aktach delegowanych, o których mowa w art. 234 ust. 2, wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii poszczególnych gatunków i kategorii zwierząt, uwzględnia następujące kwestie:

a) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), i nowo występujące choroby;

b) status zdrowotny Unii w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;

c) gatunki umieszczone w wykazie w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;

d) wiek i płeć danych zwierząt;

e) pochodzenie danych zwierząt;

f) rodzaj danego zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;

g) planowane miejsce przeznaczenia;

h) planowane wykorzystanie danych zwierząt;

i) środki zmniejszające ryzyko wprowadzone w państwach trzecich lub na terytoriach pochodzenia lub tranzytu lub wprowadzone po przybyciu danych zwierząt na terytorium Unii;

j) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczania tych zwierząt w obrębie terytorium Unii;

k) inne czynniki epidemiologiczne;

l) normy handlu międzynarodowego w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące gatunków i kategorii tych zwierząt.

Artykuł 236

Kwestie, które należy uwzględnić w aktach delegowanych, o których mowa w art. 234, w odniesieniu do wprowadzania do Unii materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego

Komisja, ustanawiając w aktach delegowanych, o których mowa w art. 234 ust. 2, wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, uwzględnia następujące kwestie:

a) choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), i nowo występujące choroby;

b) status zdrowotny zwierząt, od których pozyskano materiał biologiczny lub od których lub z których pozyskano produkty pochodzenia zwierzęcego oraz status zdrowotny Unii w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), oraz nowo występujących chorób;

c) typ i rodzaj danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego, obróbkę, metody przetwarzania i inne środki zmniejszające ryzyko, które zastosowano w miejscu pochodzenia, miejscu wysyłki lub w miejscu przeznaczenia;

d) rodzaj zakładu i rodzaj produkcji w miejscu pochodzenia i przeznaczenia;

e) planowane miejsce przeznaczenia;

f) przeznaczenie danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

g) wymagania w zakresie zdrowia zwierząt mające zastosowanie do przemieszczania w obrębie terytorium Unii danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

h) inne czynniki epidemiologiczne;

i) normy handlu międzynarodowego w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego.

SEKCJA 5

ŚWIADECTWA ZDROWIA ZWIERZĄT, DEKLARACJE I INNE DOKUMENTY

Artykuł 237

Świadectwa zdrowia zwierząt, deklaracje i inne dokumenty dotyczące wprowadzania do Unii

1. Państwa członkowskie zezwalają na wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, wyłącznie pod warunkiem, że przesyłkom takim towarzyszy co najmniej jeden z następujących dokumentów:

   a) świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez właściwy organ państwa trzeciego lub terytorium miejsca pochodzenia, o ile nie przewidziano odstępstwa w ust. 4 lit. a);

   b) deklaracje lub inne dokumenty, o ile są one wymagane zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie ust. 4 lit. b).

2. Państwa członkowskie nie zezwalają na wprowadzenie do Unii przesyłek zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, jeżeli świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1 lit. a), nie zostało sprawdzone i podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii w państwie trzecim lub na terytorium zgodnie z wymaganiami certyfikacji równoważnymi wymaganiom określonym w art. 149 ust. 3 lub art. 216 ust. 3 i w przepisach przyjętych na podstawie art. 149 ust. 4 lub art. 216 ust. 4.

3. Państwa członkowskie zezwalają na zastąpienie towarzyszących świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1, elektronicznymi świadectwami zdrowia zwierząt, które są wygenerowane, obsługiwane i przekazywane za pośrednictwem systemu TRACES, jeżeli takie elektroniczne świadectwa zdrowia zwierząt:

   a) zawierają wszystkie informacje, które świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, powinno zawierać zgodnie z art. 238 ust. 1 i przepisami przyjętymi na podstawie art. 238 ust. 3;

   b) zapewniają identyfikowalność przesyłek zwierząt, materiału biologicznego i danych produktów pochodzenia zwierzęcego oraz łączą te przesyłki z elektronicznym świadectwem zdrowia zwierząt.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

   a) odstępstw od wymagań w zakresie świadectw zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 1 lit. a) i ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do przesyłek zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, oraz w przepisach szczególnych dotyczących certyfikacji zdrowia zwierząt odnośnie do tych przesyłek, jeżeli dane przesyłki stwarzają nieistotne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego w Unii ze względu na co najmniej jeden z następujących czynników:

      (i) gatunki i kategorie zwierząt, materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

(ii) metody utrzymywania i rodzaje produkcji danych zwierząt, danego materiału biologicznego i danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

(iii) ich planowane wykorzystanie lub przeznaczenie;

(iv) alternatywne środki zmniejszające ryzyko wprowadzone w państwach trzecich lub na terytoriach miejsca pochodzenia lub tranzytu, lub wprowadzone po ich przybyciu na terytorium Unii, które zapewniają ochronę zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w Unii równoważną ochronie przewidzianej niniejszym rozporządzeniem;

(v) udzielenie przez zainteresowane państwo trzecie lub terytorium gwarancji zgodności z wymaganiami dotyczącymi wprowadzania do Unii, wykazane w inny sposób niż za pomocą świadectwa zdrowia zwierząt;

b) przepisy ustanawiające wymaganie, aby przesyłkom zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego wprowadzanym do Unii towarzyszyły deklaracje lub inne dokumenty potrzebne do wykazania, że dane zwierzęta, dany materiał biologiczny i dane produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii, określone w przepisach przyjętych na podstawie art. 234 ust. 2.

Artykuł 238

Treść świadectw zdrowia zwierząt

1. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 237 ust. 1 lit. a), zawiera co najmniej następujące informacje:

   a) imię i nazwisko lub nazwa i adres:

      (i) zakładu lub miejsca pochodzenia;

      (ii) zakładu lub miejsca przeznaczenia;

      (iii) w stosownych przypadkach – zakładów gromadzenia zwierząt lub przeznaczonych do odpoczynku danych zwierząt utrzymywanych;

   b) opis danych zwierząt, danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

   c) liczba lub ilość danych zwierząt, danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

   d) w stosownych przypadkach – identyfikacja i rejestracja danych zwierząt, danego materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego;

e) informacje potrzebne do wykazania, że dane zwierzęta, dany materiał biologiczny i dane produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają wymagania w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii, określone w art. 229 i art. 234 ust. 2 oraz w przepisach przyjętych na podstawie art. 234 ust. 2 i art. 239.

2. Świadectwo zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 237 ust. 1 lit. a), może zawierać inne informacje wymagane zgodnie z innymi przepisami Unii.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy dotyczące:

a) informacji, które mają być zawarte w świadectwie zdrowia zwierząt, o którym mowa w art. 237 ust. 1 lit. a), oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) informacji, które mają być zawarte w deklaracjach lub innych dokumentach, o których mowa w art. 237 ust. 1 lit. b);

c) wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji i innych dokumentów, o których mowa w art. 237 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. Do czasu ustanowienia przepisów w aktach wykonawczych, przyjętych zgodnie z ust.3, państwa członkowskie mogą, po przeprowadzeniu oceny ryzyka, stosować w odniesieniu do określonego gatunku i kategorii zwierząt, materiału biologicznego lub produktu pochodzenia zwierzęcego przepisy krajowe, o ile te przepisy krajowe spełniają warunki określone w ust. 1.

SEKCJA 6

ODSTĘPSTWA I DODATKOWE WYMAGANIA DOTYCZĄCE OKREŚLONYCH KATEGORII ZWIERZĄT, MATERIAŁU BIOLOGICZNEGO I PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Artykuł 239

Odstępstwa i dodatkowe wymagania dotyczące określonych kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego

1. Dla niektórych szczególnych rodzajów wprowadzania zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego stosowanie przepisów zawartych w art. 229 ust. 1 oraz art. 233 i 237 może nie być odpowiednie; w tym przypadku konieczne może być przyjęcie przez Komisję w drodze aktów delegowanych przepisów szczególnych, które będą uwzględniały szczególne ryzyko, miejsce ostatecznego przeznaczenia, rodzaj ostatecznego wykorzystania lub przeznaczenia i inne okoliczności.

2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 264 akty delegowane dotyczące przepisów szczególnych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, odnośnie do odstępstw od wymagań określonych w art. 229 ust. 1, art. 233 i art. 237 oraz nakładające dodatkowe wymagania dotyczące wprowadzania do Unii:

   a) zwierząt:

      (i) przeznaczonych do cyrków, na imprezy, wystawy, prezentacje, pokazy, i do zakładów odizolowanych;

(ii) przeznaczonych do wykorzystania do celów naukowych lub diagnostycznych;

(iii) których miejsce ostatecznego przeznaczenia znajduje się poza Unią;

(iv) pochodzących z Unii i przemieszczanych do państwa trzeciego lub na terytorium, a następnie przemieszczanych z powrotem do Unii z tego państwa trzeciego lub terytorium;

(v) pochodzących z Unii i przewożonych przez państwo trzecie lub terytorium w drodze do innej części Unii;

(vi) przeznaczonych do czasowego wypasu w pobliżu granic Unii;

(vii) stwarzających nieistotne ryzyko dla statusu zdrowotnego zwierząt w Unii;

b) produktów pochodzenia zwierzęcego:

(i) przeznaczonych do użytku osobistego;

(ii) do spożycia przez załogę i pasażerów w środkach transportu przybywających z państw trzecich lub terytoriów;

c) materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego:

(i) przeznaczonych do wykorzystania jako próbki handlowe;

(ii) przeznaczonych do wykorzystania jako próbki badawcze i diagnostyczne;

(iii) których miejsce ostatecznego przeznaczenia znajduje się poza Unią;

(iv) pochodzących z Unii i przemieszczanych do państwa trzeciego lub na terytorium, a następnie przemieszczanych z powrotem do Unii z tego państwa trzeciego lub terytorium;

(v) pochodzących z Unii i przewożonych przez państwo trzecie lub terytorium w drodze do innej części Unii;

(vi) stwarzających nieistotne ryzyko dla statusu zdrowia zwierząt w Unii.

W tych aktach delegowanych bierze się pod uwagę kwestie, o których mowa w art. 235 i 236.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy:

a) dotyczące wzorów formularzy świadectw zdrowia zwierząt, deklaracji i innych dokumentów dla kategorii zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu;

b) wskazujące, w odniesieniu do produktów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, kody nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są wskazane w innych stosownych przepisach Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 2

Wprowadzanie do Unii określonych towarów innych niż zwierzęta, materiał biologiczny i produkty pochodzenia zwierzęcego z państw trzecich i terytoriów

Artykuł 240

Czynniki chorobotwórcze oraz akty delegowane

1. Podmioty, lekarze weterynarii, specjaliści ds. zdrowia zwierząt wodnych oraz specjaliści ds. zdrowia zwierząt, wprowadzając do Unii czynniki chorobotwórcze:

   a) wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, by wprowadzenie do Unii tych czynników chorobotwórczych nie stwarzało ryzyka dla zdrowia zwierząt ani dla zdrowia publicznego w Unii w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), i do nowo występujących chorób;

   b) wprowadzają odpowiednie środki zwalczania chorób i środki zapobiegawcze, aby zapewnić, by wprowadzenie tych czynników chorobotwórczych do Unii nie stwarzało ryzyka bioterroryzmu.

   Niniejszy ustęp stosuje się również do wszystkich innych osób fizycznych lub prawnych wprowadzających w sposób zamierzony takie czynniki do Unii.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych ustanawiających wymagania dotyczące wprowadzania do Unii czynników chorobotwórczych; akty te dotyczą:

a) opakowania czynników chorobotwórczych;

b) innych środków zmniejszających ryzyko, wymaganych do celów zapobiegania uwolnieniu i rozprzestrzenianiu się czynników chorobotwórczych.

Artykuł 241

Materiał roślinny oraz akty delegowane i wykonawcze

1. Państwa członkowskie wprowadzają środki w celu ograniczenia wprowadzania do Unii przesyłek materiału roślinnego w przypadku niekorzystnej sytuacji pod względem chorób w państwach trzecich lub na terytoriach w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), lub nowo występujących chorób, jeżeli jest to wymagane na podstawie przepisów przyjętych zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest upoważniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących środków, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, określających:

a) wymagania szczególne w zakresie zdrowia zwierząt dotyczące wprowadzania do Unii materiału roślinnego, który stanowi drogę przenoszenia chorób umieszczonych w wykazie lub nowo występujących chorób;

b) wymagań odnośnie do:

(i) certyfikacji zdrowia zwierząt, z uwzględnieniem przepisów określonych w art. 237 ust. 1 lit. a) oraz art. 237 ust. 2 i 3; lub

(ii) deklaracji i innych dokumentów, z uwzględnieniem przepisów określonych w art. 237 ust. 1 lit. b).

3. Komisja ustanawia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 2, w oparciu o następujące kryteria:

a) czy choroba umieszczona w wykazie lub nowo występująca choroba, która może być przenoszona za pośrednictwem materiału roślinnego, stanowi poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia ludzi w Unii;

b) prawdopodobieństwo, że zwierzęta należące do gatunków umieszczonych w wykazie w odniesieniu do określonej choroby umieszczonej w wykazie lub nowo występującej choroby bezpośrednio lub pośrednio zetkną się z materiałem roślinnym, o którym mowa w ust. 2;

c) dostępność i skuteczność alternatywnych środków zmniejszających ryzyko w odniesieniu do materiału roślinnego, które mogą wyeliminować lub ograniczyć do minimum ryzyko przeniesienia choroby, o którym mowa w lit. a).

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy wskazujące, w odniesieniu do materiału roślinnego, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, kody nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są wskazane w innych stosownych przepisach Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 242

Środki transportu, sprzęt, materiały opakowaniowe, woda służąca do transportu, pasza i zielonka oraz akty delegowane i wykonawcze

1. Podmioty, które wprowadzają do Unii zwierzęta i produkty, wprowadzają podczas transportu odpowiednie i niezbędne środki zapobiegania chorobom podczas transportu, jak przewidziano w art. 125 ust. 1 i art. 192 ust. 1.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

   a) wymagań szczególnych w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących wprowadzania do Unii:

      (i) środków transportu zwierząt i produktów;

      (ii) sprzętu, materiałów opakowaniowych lub wody służącej do transportu zwierząt i produktów lub paszy i zielonki, które mogą przenosić choroby zwierząt;

b) wymagań odnośnie do:

(i) certyfikacji zdrowia zwierząt, z uwzględnieniem przepisów określonych w art. 237 ust. 1 lit. a) oraz w art. 237 ust. 2 i 3; lub

(ii) deklaracji i innych dokumentów, z uwzględnieniem przepisów określonych w art. 237 ust. 1 lit. b).

3. Komisja ustanawia wymagania w zakresie zdrowia zwierząt, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w przypadku niekorzystnej sytuacji w zakresie choroby w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), lub do nowo występujących chorób, które stwarzają poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt i ludzi w Unii, jeżeli sytuacja ta występuje w:

a) sąsiednim państwie trzecim lub na sąsiednim terytorium;

b) państwie trzecim pochodzenia lub na terytorium pochodzenia;

c) państwie trzecim tranzytu lub na terytorium tranzytu.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych ustanowić przepisy wskazujące, w odniesieniu do towarów, o których mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, kody nomenklatury scalonej, o ile takie kody nie są wskazane w innych stosownych przepisach Unii.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 3

Wywóz

Artykuł 243

Wywóz z Unii

1. Państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby wywóz i powrotny wywóz z Unii zwierząt i produktów do państwa trzeciego lub na terytorium odbywał się zgodnie z określonymi w części IV (art. 84–228) przepisami dotyczącymi przemieszczania zwierząt i produktów między państwami członkowskimi, uwzględniając status zdrowotny zwierząt w państwie trzecim lub na terytorium miejsca przeznaczenia lub w ich odpowiednich strefach lub kompartmentach, w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), oraz do nowo występujących chorób.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1, na wniosek właściwego organu państwa trzeciego lub terytorium przywożącego dane zwierzęta i produkty, lub jeżeli stanowią tak procedury prawne lub administracyjne obowiązujące w tym państwie trzecim lub na tym terytorium, wywóz i powrotny wywóz z Unii mogą odbywać się zgodnie z procedurami obowiązującymi w tym państwie trzecim lub na tym terytorium, pod warunkiem że taki wywóz i powrotny wywóz nie stanowią zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.

3. Jeżeli mają zastosowanie umowy dwustronne zawartej między Unią a państwem trzecim lub terytorium, zwierzęta i produkty wywożone z Unii do tego państwa trzeciego lub na to terytorium są zgodne z tymi przepisami.

CZĘŚĆ VI:
PRZEMIESZCZANIE O CHARAKTERZE NIEHANDLOWYM ZWIERZĄT DOMOWYCH DO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO Z INNEGO PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO LUB Z PAŃSTWA TRZECIEGO, LUB Z TERYTORIUM

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Artykuł 244

Zakres stosowania części VI

1. Niniejszą część stosuje się do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państwa trzeciego, lub z terytorium.

2. Część tę stosuje się bez uszczerbku dla:

   a) rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97[1];

[1] Rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi (Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1).

b) jakichkolwiek krajowych środków przyjętych, opublikowanych i podanych do wiadomości publicznej przez państwa członkowskie w celu ograniczenia przemieszczania określonych gatunków lub ras zwierząt domowych ze względów innych niż względy związane ze zdrowiem zwierząt.

Artykuł 245

Przepisy ogólne

1. Nie można zabronić, ograniczać ani utrudniać przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych spełniających wymagania w zakresie zdrowia zwierząt określone w niniejszej części ze względów dotyczących zdrowia zwierząt innych niż wynikające ze stosowania niniejszej części.

2. Gdy przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego jest dokonywane przez osobę upoważnioną, takie przemieszczanie o charakterze niehandlowym może być dokonane wyłącznie w ciągu pięciu dni od przemieszczenia właściciela zwierzęcia.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących wymagań uzupełniających przepisy określone w ust. 2 niniejszego artykułu w odniesieniu do:

a) dokumentacji przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego dokonywanego przez osobę upoważnioną;

b) przyznawania odstępstw od okresu, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, ustanowić wymagania odnośnie do szaty graficznej, języków i ważności oświadczenia upoważniającego osobę upoważnioną do dokonania przemieszczenia o charakterze niehandlowym zwierzęcia domowego w imieniu jego właściciela. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Artykuł 246

Maksymalna liczba zwierząt domowych

1. Liczba zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A, które mogą zostać przemieszczone w czasie pojedynczego przemieszczenia o charakterze niehandlowym, nie może przekraczać pięciu.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 liczba zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A może przekraczać pięć, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) dane przemieszczanie o charakterze niehandlowym odbywa się w celu uczestnictwa w konkursie, wystawie, wydarzeniu sportowym lub w treningu związanym z takim wydarzeniem;

b) zainteresowany właściciel lub osoba upoważniona przedstawią pisemny dowód na to, że zwierzęta domowe zostały zarejestrowane jako uczestniczące w wydarzeniu, o którym mowa w lit. a), lub w stowarzyszeniu, które organizuje takie wydarzenie;

c) wiek zwierząt domowych wynosi ponad sześć miesięcy.

3. W calu zapobieżenia sytuacjom, w których przemieszczanie o charakterze handlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B jest niezgodnie z prawdą upozorowane jako przemieszczanie o charakterze niehandlowym, Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 dotyczących przepisów określających maksymalną liczbę zwierząt domowych należących do tych gatunków, które mogą zostać przemieszczone podczas pojedynczego przemieszczenia o charakterze niehandlowym.

Rozdział 2

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego

Artykuł 247

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

Zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A nie przemieszcza się do państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego, chyba że:

a) są one indywidualnie oznakowane za pomocą fizycznych środków identyfikacji zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 252 ust. 1 lit a);

b) spełniają wymagania odnoszące się do odpowiednich środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, przyjętych na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wydany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 254 ust. 1 lit d).

Artykuł 248

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

1. O ile Komisja przyjmie na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b) akt delegowany w odniesieniu do zwierząt domowych należących do jednego z gatunków wymienionych w załączniku I część B, przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tego gatunku z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego podlega warunkom określonym w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków, o których mowa w ust. 1, mogą być przemieszczane z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego wyłącznie wtedy, gdy:

   a) są oznakowane lub opisane, indywidualnie lub grupowo, zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 252 ust. 1 lit a);

   b) spełniają wymagania odnoszące się do odpowiednich środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, przyjętych na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wydany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 254 ust. 1 lit d).

3. W oczekiwaniu na przyjęcie stosownych aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe do przemieszczania o charakterze niehandlowym, z innego państwa członkowskiego na ich terytorium, zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, pod warunkiem że przepisy te:

a) są stosowane proporcjonalnie do ryzyka dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tych gatunków; oraz

b) nie są bardziej rygorystyczne niż przepisy stosowane do przemieszczania zwierząt należących do tych gatunków zgodnie z częścią IV.

Rozdział 3

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub terytorium

Artykuł 249

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A

1. Zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A nie przemieszcza się do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub terytorium, chyba że:

   a) są one indywidualnie oznakowane za pomocą fizycznych środków identyfikacji zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 252 ust. 1 lit. a);

   b) spełniają wymagania odnoszące się do odpowiednich środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, przyjętych na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

   c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wydany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 254 ust. 1 lit. d).

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków wymienionych w załączniku I część A mogą zostać przemieszczone do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub terytorium innych niż te, które umieszczono w wykazie zgodnie z art. 253 ust. 1 lit. d), wyłącznie przez punkty wjazdu umieszczone w wykazie sporządzonym w tym celu. Każde państwo członkowskie sporządza wykaz tych punktów wjazdu na swoim terytorium i udostępnia ten wykaz publicznie.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących warunków przyznawania odstępstw od ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 250

Warunki mające zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B

1. O ile Komisja przyjmie na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b) akt delegowany w odniesieniu do zwierząt domowych należących do jednego z gatunków wymienionych w załączniku I część B, przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tego gatunku do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub terytorium podlega warunkom określonym w ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Zwierzęta domowe należące do gatunków, o których mowa w ust. 1, mogą być przemieszczane do państwa członkowskiego z państwa trzeciego lub terytorium wyłącznie wtedy, jeżeli:

   a) są oznakowane lub opisane, indywidualnie lub grupowo, zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 252 ust. 1 lit. a);

b) spełniają wymagania odnosząc się do odpowiednich środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, przyjętych na podstawie art. 252 ust. 1 lit. b), w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d);

c) towarzyszy im dokument identyfikacyjny należycie wypełniony i wydany zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 254 lit. d);

d) gdy pochodzą z państwa trzeciego lub terytorium innych niż umieszczone w wykazie na podstawie art. 253 ust. 1 lit. d), są wprowadzane przez punkt wjazdu umieszczony w wykazie sporządzonym do tego celu. Każde państwo członkowskie sporządza wykaz takich punktów wjazdu na swoim terytorium i udostępnia ten wykaz publicznie.

3. W oczekiwaniu na przyjęcie stosownych aktów delegowanych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą stosować przepisy krajowe do przemieszczania o charakterze niehandlowym, na ich terytorium z państwa trzeciego lub terytorium, zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, pod warunkiem że przepisy te:

a) są stosowane proporcjonalnie do ryzyka dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych należących do tych gatunków; oraz

b) nie są bardziej rygorystyczne niż przepisy stosowane do wprowadzania na teren Unii zwierząt należących do tych gatunków zgodnie z częścią V.

Artykuł 251

Odstępstwo od warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między określonymi państwami i terytoriami

W drodze odstępstwa od art. 249 i 250 przemieszczanie o charakterze niehandlowym zwierząt domowych między następującymi państwami i terytoriami może nadal odbywać się na warunkach określonych w przepisach krajowych tych państw i terytoriów:

a) między San Marino a Włochami;

b) między Watykanem a Włochami;

c) między Monako a Francją;

d) między Andorą a Francją;

e) między Andorą a Hiszpanią;

f) między Norwegią a Szwecją;

g) między Wyspami Owczymi a Danią;

h) między Grenlandią a Danią.

Rozdział 4

Identyfikacja i środki zapobiegania oraz środki zmniejszające ryzyko

Artykuł 252

Przekazanie uprawnień dotyczących identyfikacji zwierząt domowych oraz środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

   a) szczegółowych wymagań dotyczących poszczególnych gatunków w odniesieniu do:

      (i) sposobów oznakowania zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I, o którym mowa w art. 247 lit. a), art. 248 ust. 2 lit. a), art. 249 ust. 1 lit. a) i art. 250 ust. 2 lit. a).

      (ii) stosowania i używania tych środków oznakowania;

   b) szczegółowych wymagań dotyczących poszczególnych gatunków w odniesieniu do środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko w celu zapewnienia, by zwierzęta domowe nie stwarzały istotnego ryzyka pod względem rozprzestrzeniania się chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), z powodu przemieszczania zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I jak określono w art. 247 lit. b), art. 248 ust. 2 lit. b), art. 249 ust. 1 lit. b) i art. 250 ust. 2 lit. b).

2. Jeżeli, w przypadku nowo występującego ryzyka, wymaga tego szczególnie pilna potrzeba, procedura przewidziana w art. 265 ma zastosowanie do przepisów przyjętych na podstawie ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

3. Środki zapobiegania i środki zmniejszające ryzyko dotyczące poszczególnych gatunków zatwierdzone aktem delegowanym przyjętym na podstawie ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu opierają się na odpowiednich, wiarygodnych i zweryfikowanych informacjach naukowych i są stosowane proporcjonalnie do ryzyka dla zdrowia publicznego lub dla zdrowia zwierząt związanego z przemieszczaniem o charakterze niehandlowym zwierząt domowych podatnych na choroby umieszczone w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d).

4. Akty delegowane, o których mowa w ust. 1 lit. b), mogą również zawierać:

a) przepisy dotyczące klasyfikowania państw członkowskich lub ich części w zależności od ich statusu zdrowotnego zwierząt oraz ich systemów nadzoru i sprawozdawczości w odniesieniu do określonych chorób, które mogą się rozprzestrzeniać poprzez przemieszczanie zwierząt domowych należących do gatunków umieszczonych w załączniku I;

b) warunki, które państwa członkowskie mają spełnić, aby nadal były uprawnione do stosowania środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, o których mowa w ust. 1 lit. b);

c) warunki stosowania i dokumentowania środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, o których mowa w ust. 1 lit. b);

d) kryteria przyznawania i, w stosownych przypadkach, dokumentowania odstępstw od stosowania, w określonych szczególnych okolicznościach, środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, o których mowa w ust. 1 lit. b);

e) kryteria przyznawania i dokumentowania odstępstw od warunków, o których mowa w art. 247-250, w określonych szczególnych okolicznościach.

Artykuł 253

Akty wykonawcze dotyczące środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko

1. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, w odniesieniu do zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część A:

a) ustanawia przepisy dotyczące formatu, szaty graficznej i języków dokumentów wymaganych na podstawie art. 252 ust. 4 lit. c) i d);

b) przyjmuje wykaz państw członkowskich, które spełniają warunki, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. d), i skreśla z niego państwa członkowskie, jeżeli nastąpi jakakolwiek zmiana w stosunku do tych warunków;

c) przyjmuje wykaz państw członkowskich, które przestrzegają przepisów dotyczących klasyfikowania państw członkowskich lub ich części, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. a), i skreśla z niego państwa członkowskie, jeżeli nastąpi jakakolwiek zmiana w stosunku do tych warunków;

d) przyjmuje wykaz państw trzecich i terytoriów, które spełniają warunki, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. d), i skreśla z niego państwa trzecie i terytoria, jeżeli nastąpi jakakolwiek zmiana w stosunku do tych warunków.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć w odniesieniu do zwierząt domowych wymienionych w załączniku I część B wykaz państw trzecich i terytoriów, które spełniają warunki, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. d), i skreśla z niego państwa trzecie i terytoria, jeżeli nastąpi jakakolwiek zmiana w stosunku do tych warunków.

3. Te akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

4. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, które to akty aktualizują wykazy, o których mowa w ust. 1 lit. b) i d) niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Rozdział 5
Dokumenty identyfikacyjne

Artykuł 254

Przekazanie uprawnień dotyczących dokumentów identyfikacyjnych

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących:

a) rubryk przeznaczonych do wpisywania informacji, które mają być zamieszczone w dokumentach identyfikacyjnych, o których mowa w art. 247 lit. c), art. 248 ust. 2 lit. c), art. 249 ust. 1 lit. c) i art. 250 ust. 2 lit. c);

b) dystrybucji blankietów dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 247 lit. c);

c) warunków przyznawania odstępstw odnośnie do formatu dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 247 lit. c) i art. 249 ust. 1 lit. c);

d) wydawania, wypełniania i, w stosownych przypadkach, zatwierdzania dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 247 lit. c), art. 248 ust. 2 lit. c), art. 249 ust. 1 lit. c) i art. 250 ust. 2 lit. c).

Artykuł 255

Akty wykonawcze dotyczące dokumentów identyfikacyjnych

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające wzór dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 247 lit. c) i art. 249 ust. 1 lit. c). Wzór ten zawiera odpowiednie rubryki, o których mowa w art. 254 lit. a), jak również wymagania dotyczące języków, szaty graficznej, ważności lub zabezpieczeń tych dokumentów identyfikacyjnych.

2. Komisja może przyjąć w drodze aktów wykonawczych:

   a) wzór dokumentów identyfikacyjnych, o których mowa w art. 248 ust. 2 lit. c) i art. 250 ust. 2 lit. c), zawierający odpowiednie rubryki, o których mowa w art. 254 lit. a), jak również wymagania dotyczące języków, szaty graficznej, ważności lub zabezpieczeń tych dokumentów identyfikacyjnych;

   b) przepisy niezbędne w celu przejścia do wzoru dokumentu identyfikacyjnego zgodnie z art. 247 lit. c).

3. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

Rozdział 6
Obowiązki w zakresie informowania

Artykuł 256

Obowiązki w zakresie informowania

1. Państwa członkowskie udostępniają publicznie jasne i łatwo dostępne informacje na temat wymagań w zakresie zdrowia zwierząt mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, w tym informacje na temat:

   a) warunków przyznawania określonych odstępstw, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. d);

   b) warunków przyznawania odstępstw, o których mowa w art. 252 ust. 4 lit. e);

   c) wymagań dotyczących stosowania środków oznakowania, o których mowa w art. 252 ust. 1 lit. a) ppkt (ii);

   d) warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym na terytorium państw członkowskich zwierząt domowych należących do gatunków wymienionych w załączniku I część B, ustanowionych w przepisach krajowych, jak określono w art. 248 ust. 3 i w art. 250 ust. 3;

e) warunków mających zastosowanie do przemieszczania o charakterze niehandlowym na terytorium państw członkowskich zwierząt domowych z określonych krajów i terytoriów, ustanowionych w przepisach krajowych, o których mowa w art. 251;

f) wszelkich istotnych informacji dotyczących określonych środków zapobiegania i środków zmniejszających ryzyko, o których mowa w art. 252 ust. 1 lit. b).

2. Państwa członkowskie zakładają informacyjne strony internetowe zawierające informacje, o których mowa w ust. 1, i podają adres tych stron Komisji.

3. Komisja wspiera państwa członkowskie w publicznym udostępnianiu tych informacji poprzez publikowanie na swojej stronie internetowej:

a) linków do informacyjnych stron internetowych państw członkowskich;

b) informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) i d), oraz informacji udostępnionych publicznie, o których mowa w art. 244 ust. 2 lit. b), w stosownych przypadkach, w dodatkowych językach.

CZĘŚĆ VII
ŚRODKI NADZWYCZAJNE

SEKCJA 1
ŚRODKI NADZWYCZAJNE DOTYCZĄCE PRZEMIESZCZANIA ZWIERZĄT I PRODUKTÓW W OBRĘBIE TERYTORIUM UNII ORAZ ŚRODKÓW TRANSPORTU I INNYCH PRZEDMIOTÓW, KTÓRE MOGĄ MIEĆ KONTAKT Z TAKIMI ZWIERZĘTAMI I PRODUKTAMI

Artykuł 257

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium wystąpiło ognisko choroby umieszczonej w wykazie lub nowo występującej choroby lub zagrożenie

1. W przypadku wystąpienia ogniska choroby umieszczonej w wykazie lub nowo występującej choroby lub w przypadku wystąpienia zagrożenia, które może stwarzać poważne ryzyko dla zdrowia zwierząt lub dla zdrowia publicznego, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym to nastąpiło, w zależności od powagi sytuacji i od danej choroby lub zagrożenia, niezwłocznie wprowadza co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby lub zagrożenia:

   a) w przypadku chorób umieszczonych w wykazie:

      (i) o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) – środki zwalczania chorób określone w części III tytuł II rozdział 1 (art. 53–71);

(ii) o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) – środki zwalczania chorób określone w art. 72–75 i art. 77-81 w części III tytuł II rozdział 2;

(iii) o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c) – środki zwalczania chorób określone w art. 76–78 i art. 80 i 82 w części III tytuł II rozdział 2;

b) w przypadku nowo występujących chorób i zagrożeń:

(i) ograniczenia przemieszczania zwierząt i produktów pochodzących z zakładów lub, w stosownych przypadkach, z obszarów objętych ograniczeniami lub kompartmentów, w których wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie, i ograniczenia dotyczące środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z tymi zwierzętami lub produktami;

(ii) kwarantannę zwierząt i izolację produktów;

(iii) nadzór i środki dotyczące identyfikowalności;

(iv) wszelkie stosowne nadzwyczajne środki zwalczania chorób określone w części III tytuł II rozdział 1 (art. 53–71);

c) inne środki nadzwyczajne, które właściwy organ uzna za odpowiednie do celów skutecznego i efektywnego opanowywania rozprzestrzeniania się choroby lub zagrożenia oraz zapobiegania takiemu rozprzestrzenianiu się.

2. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, informuje Komisję i inne państwa członkowskie:

a) natychmiast o wystąpieniu ogniska choroby lub zagrożenia, o których mowa w ust. 1;

b) niezwłocznie o środkach nadzwyczajnych wprowadzonych na podstawie ust. 1.

Artykuł 258

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie, w którym wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie

1. Właściwy organ państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym wystąpiło ognisko choroby lub zagrożenie, o których mowa w art. 257 ust. 1, w zależności od powagi sytuacji i od danej choroby lub zagrożenia, wprowadza jeden lub więcej środków nadzwyczajnych, o których mowa w art. 257 ust. 1, jeżeli wykryje na swoim terytorium zwierzęta lub produkty z państwa członkowskiego, o którym mowa w art. 257 ust. 1, lub środki transportu lub inne przedmioty, które mogły mieć kontakt z takimi zwierzętami i produktami.

2. W przypadku wystąpienia poważnego ryzyka właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, może – do czasu przyjęcia przez Komisję środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 259 – wprowadzić tymczasowo środki nadzwyczajne, o których mowa w art. 257 ust. 1, w zależności od powagi sytuacji w odniesieniu do zwierząt lub produktów pochodzących z zakładów lub innych miejsc, lub, w stosownych przypadkach, z obszarów objętych ograniczeniami w państwie członkowskim, gdzie wystąpiła choroba lub zagrożenie, o których mowa w art. 257 ust. 1, lub w odniesieniu do środków transportu lub innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z takimi zwierzętami.

3. Państwo członkowskie może wprowadzić środki, o których mowa w art. 257 ust. 1, w przypadku wystąpienia w państwie trzecim lub na terytorium graniczącym z Unią ogniska choroby, o której mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), lub nowo występującej choroby w takim państwie trzecim lub na takim terytorium, o ile środki te są niezbędne do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby na terytorium Unii.

4. Właściwy organ, o którym mowa w ust. 1, i właściwy organ państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 3, informują Komisję i inne państwa członkowskie:

   a) natychmiast o wystąpieniu ogniska choroby lub zagrożenia, o których mowa w ust. 1;

   b) niezwłocznie o środkach nadzwyczajnych wprowadzonych na podstawie ust. 1 i 2.

Artykuł 259

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez Komisję

1. W przypadku wystąpienia ogniska choroby lub zagrożenia, o których mowa w art. 257 ust. 1, oraz w przypadku wprowadzenia przez właściwe organy państw członkowskich środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 257 ust. 1 i art. 258 ust. 1,. 2 i 3 Komisja ocenia sytuację i wprowadzone środki nadzwyczajne oraz przyjmuje w drodze aktów wykonawczych jeden lub więcej środków nadzwyczajnych określonych w art. 257 ust. 1 w odniesieniu do danych zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z tymi zwierzętami lub produktami, w jednym z następujących przypadków:

   a) Komisja nie została poinformowana o środkach wprowadzonych na podstawie art. 257 ust. 1 oraz art. 258 ust. 1, 2 i 3;

   b) Komisja uważa, że środki wprowadzone na podstawie art. 257 ust. 1 oraz art. 258 ust. 1, 2 i 3 są nieodpowiednie;

   c) Komisja uważa, że należy zatwierdzić lub zastąpić środki wprowadzone przez właściwe organy państw członkowskich na podstawie art. 257 ust. 1 oraz art. 258 ust. 1, 2 i 3, aby uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń w przemieszczaniu zwierząt i produktów.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem rozprzestrzeniania się choroby lub zagrożenia, Komisja może przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, zgodnie z art. 266 ust. 3.

SEKCJA 2

ŚRODKI NADZWYCZAJNE DOTYCZĄCE PRZESYŁEK ZWIERZĄT I PRODUKTÓW POCHODZĄCYCH Z PAŃSTW TRZECICH I TERYTORIÓW ORAZ ŚRODKÓW TRANSPORTU I INNYCH PRZEDMIOTÓW, KTÓRE MOGŁY MIEĆ KONTAKT Z TAKIMI PRZESYŁKAMI

Artykuł 260

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez właściwy organ

Właściwy organ państwa członkowskiego, który dowie się o zwierzętach lub produktach pochodzących z państwa trzeciego lub terytorium lub o środku transportu, lub o przedmiotach, które mogły mieć kontakt z takimi zwierzętami i produktami, stwarzającymi prawdopodobnie poważne ryzyko dla Unii ze względu na możliwość zakażenia lub skażenia chorobami umieszczonymi w wykazie, nowo występującymi chorobami lub zagrożeniami:

a) niezwłocznie wprowadza co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, które są niezbędne do zmniejszenia tego ryzyka, w zależności od powagi sytuacji:

   (i) zniszczenie danych zwierząt i danych produktów;

(ii) kwarantanna zwierząt i izolacja produktów;

(iii) nadzór i środki dotyczące identyfikowalności;

(iv) w stosownych przypadkach – wszelkie środki zwalczania chorób, o których mowa w części III tytuł II rozdział 1 (art. 53–69);

(v) inne środki nadzwyczajne, które właściwy organ uzna za odpowiednie do celów zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby lub zagrożenia do Unii;

b) natychmiast informuje Komisję i inne państwa członkowskie, za pośrednictwem systemu TRACES, o ryzyku związanym z danymi zwierzętami i produktami oraz o pochodzeniu tych zwierząt i produktów oraz niezwłocznie informuje o środkach nadzwyczajnych wprowadzonych zgodnie z lit. a).

Artykuł 261

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez Komisję

1. W przypadku gdy w państwie trzecim lub na terytorium występuje lub rozprzestrzenia się choroba umieszczona w wykazie, nowo występująca choroba lub zagrożenie, które prawdopodobnie stwarzają poważne ryzyko, lub jeżeli wymagają tego inne ważne względy zdrowia zwierząt lub zdrowia publicznego, Komisja może w drodze aktu wykonawczego, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego, przyjąć co najmniej jeden z następujących środków nadzwyczajnych, w zależności od powagi sytuacji:

   a) zawiesić wprowadzanie do Unii przesyłek zwierząt i produktów oraz środków transportu lub innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z takimi przesyłkami, a które mogą rozprzestrzeniać tę chorobę lub zagrożenie w Unii;

   b) ustanowić wymagania szczególne dotyczące wprowadzania do Unii zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z takimi zwierzętami i produktami, a które mogą rozprzestrzeniać tę chorobę lub zagrożenie w Unii;

   c) wprowadzić inne nadzwyczajne środki zwalczania chorób w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się takiej choroby lub zagrożenia do Unii.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

2. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem, po zasięgnięciu opinii danego państwa członkowskiego, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

Artykuł 262

Środki nadzwyczajne wprowadzane przez państwa członkowskie w przypadku braku działania Komisji

1. Jeżeli państwo członkowskie zwróciło się do Komisji o wprowadzenie środków nadzwyczajnych zgodnie z art. 261, a Komisja nie wprowadziła takich środków, to państwo członkowskie:

   a) do czasu przyjęcia środków nadzwyczajnych przez Komisję zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, może tymczasowo wprowadzić jeden lub więcej środków nadzwyczajnych, o których mowa w art. 260 lit. a), w odniesieniu do zwierząt i produktów oraz środków transportu i innych przedmiotów, które mogły mieć kontakt z takimi zwierzętami i produktami, pochodzących z państw trzecich lub terytoriów, o których mowa w art. 261 ust. 1, w zależności od powagi sytuacji na swoim terytorium;

   b) niezwłocznie informuje Komisję i właściwe organy innych państw członkowskich o takich środkach nadzwyczajnych, podając przyczyny ich przyjęcia.

2. Komisja ocenia sytuację i środki nadzwyczajne wprowadzone przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu oraz, w razie potrzeby, przyjmuje w drodze aktów wykonawczych jeden lub więcej środków nadzwyczajnych przewidzianych w art. 261.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 266 ust. 2.

3. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 266 ust. 3.

CZĘŚĆ VIII
PRZEPISY WSPÓLNE

TYTUŁ I
Przepisy proceduralne

Artykuł 263

Zmiany załącznika III

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących zmian załącznika III, ograniczonych wyłącznie do uwzględnienia zmian w taksonomii.

Artykuł 264

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Szczególnie ważne jest, by przed przyjęciem tych aktów delegowanych Komisja prowadziła konsultacje z ekspertami, w tym ekspertami z państw członkowskich.

3. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w: art. 3 ust. 5, art. 5 ust. 2, art. 5 ust. 4, art. 14 ust. 3, art. 16 ust. 2, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 3, art. 29, art. 31 ust. 5, art. 32 ust. 2, art. 37 ust. 5, art. 39, art. 41 ust. 3, art. 42 ust. 6, art. 47, art. 48 ust. 3, art. 53 ust. 2, art. 54 ust. 3, art. 55 ust. 2, art. 58 ust. 2, art. 63, art. 64 ust. 4, art. 67, art. 68 ust. 2, art. 68 ust. 3, art. 70 ust. 3, art. 72 ust. 2, art. 73 ust. 3, art. 74 ust. 4, art. 76 ust. 5, art. 77 ust. 2, art. 87 ust. 3, art. 94 ust. 3, art. 97 ust. 2, art. 101 ust. 3, art. 106 ust. 1, art. 109 ust. 2, art. 118, art. 119, art. 122 ust. 1, art. 122 ust. 2, art. 125 ust. 2, art. 131 ust. 1, art. 132 ust. 2, art. 135, art. 136 ust. 2, art. 137 ust. 2, art. 138 ust. 3, art. 139 ust. 4, art. 140, art. 144 ust. 1, art. 146 ust. 1, art. 147, art. 149 ust. 4, art. 151 ust. 3, art. 154 ust. 1, art. 156 ust. 1, art. 160 ust. 1 i 2, art. 161 ust. 6, art. 162 ust. 4, art. 163 ust. 5, art. 164 ust. 2, art. 165 ust. 3, art. 166 ust. 3, art. 167 ust. 5, art. 168 ust. 3, art. 169 ust. 5, art. 176 ust. 4, art. 181 ust. 2, art. 185 ust. 5, art. 189 ust. 1, art. 192 ust. 2, art. 197 ust. 3, art. 200 ust. 3, art. 201 ust. 3,art. 203 ust. 2, art. 204 ust. 3, art. 205 ust. 2, art. 211 ust. 1, art. 213 ust. 1, art. 214, art. 216 ust. 4, art. 218 ust. 3, art. 221 ust. 1, art. 222 ust. 3, art. 223 ust. 6, art. 224 ust. 3, art. 228 ust. 1, art. 230 ust. 3, art. 234 ust. 2, art. 237 ust. 4, art. 239 ust. 2, art. 240 ust. 2, art. 241 ust. 2, art. 242 ust. 2, art. 245 ust. 3, art. 246 ust. 3, art. 249 ust. 3, art. 252 ust. 1, art. 254, art. 263, art. 271 ust. 2, art. 272 ust. 2, art. 279 ust. 2 i art. 280 ust. 4 powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia …[*].

[*] Dz.U.: proszę wstawić datę wejścia w życie podstawowego aktu ustawodawczego lub inną datę wyznaczoną przez prawodawcę

Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

4. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu u Radzie, lub gdy – przed upływem tego terminu – zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

7. Komisja zapewnia, aby między przyjęciem odpowiednich pierwotnych aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 5, art. 14 ust. 3, art. 16 ust. 2, art. 20 ust. 3, art. 122 ust. 2, art. 164 ust. 2 i art. 228 ust. 1, a datą rozpoczęcia ich stosowania, upływał okres co najmniej sześciu miesięcy.

Artykuł 265

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte w trybie niniejszego artykułu wchodzą w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 264 ust. 6. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 266

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, w związku z jego art. 5.

4. Komisja zapewnia, aby między przyjęciem odpowiednich pierwotnych aktów wykonawczych, o których mowa w art. 25 ust. 3, art. 120 i art. 228 ust. 2, a datą rozpoczęcia ich stosowania – w przypadku gdy te akty wykonawcze dotyczą wykonania art. 117 – upływał okres co najmniej sześciu miesięcy.

Artykuł 267

Ochrona danych

1. Przy przetwarzaniu w państwach członkowskich danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie stosują przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE[1].

2. Do przetwarzania danych osobowych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001[2].

[1] Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

[2] Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

TYTUŁ II

Sankcje

Artykuł 268

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i wprowadzają wszelkie środki niezbędne do zapewnienia, aby przepisy te były wykonywane. Wprowadzone sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach najpóźniej do dnia …[*], a następnie niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

[*] Dz.U.: proszę wstawić datę: jeden rok od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

TYTUŁ III
Środki państw członkowskich

Artykuł 269

Dodatkowe lub bardziej rygorystyczne środki wprowadzane przez państwa członkowskie

1. Oprócz tego, co wynika z innych przepisów niniejszego rozporządzenia, pozwalających państwom członkowskim na przyjmowanie środków krajowych, państwa członkowskie mogą stosować na swoich terytoriach dodatkowe lub bardziej rygorystyczne środki niż te, które są ustanowione w niniejszym rozporządzeniu, w odniesieniu do:

   a) obowiązków w zakresie zdrowia zwierząt określonych w części I rozdział 3 (art. 10–16);

   b) powiadamiania w państwach członkowskich, o którym mowa w art. 18;

   c) nadzoru, o którym mowa w części II rozdział 2 (art. 24–30);

   d) rejestracji, zatwierdzania, prowadzenia dokumentacji i rejestrów określonych w części IV tytuł I rozdział 1 (art. 84–107) i w części IV tytuł II rozdział 1 (art. 172–190);

   e) wymagań w zakresie identyfikowalności dotyczących utrzymywanych zwierząt lądowych i materiału biologicznego, określonych w części IV tytuł I rozdział 2 (art. 108–123).

2. Środki krajowe, o których mowa w ust. 1, są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz:

a) nie utrudniają przemieszczania zwierząt i produktów pomiędzy państwami członkowskimi;

b) nie są niezgodne z przepisami, o których mowa w ust. 1.

CZĘŚĆ IX
PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 270

Przepisy uchylające

1. Decyzje 78/642/EWG, 89/455/EWG i 90/678/EWG oraz dyrektywy 79/110/EWG, 81/6/EWG, 90/423/EWG, 92/36/EWG i 98/99/WE tracą moc.

2. Następujące akty tracą moc z dniem …[*]:

– dyrektywa 64/432/EWG;

– dyrektywa 77/391/EWG;

– dyrektywa 78/52/EWG;

– dyrektywa 80/1095/EWG;

– dyrektywa 82/894/EWG;

– dyrektywa 88/407/EWG;

– dyrektywa 89/556/EWG;

[*] Dz.U. proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

– dyrektywa 90/429/EWG;

– dyrektywa 91/68/EWG;

– decyzja 91/666/EWG;

– dyrektywa 92/35/EWG;

– dyrektywa 92/65/EWG;

– dyrektywa 92/66/EWG;

– dyrektywa 92/118/EWG;

– dyrektywa 92/119/EWG;

– decyzja 95/410/WE;

– dyrektywa 2000/75/WE;

– decyzja 2000/258/WE;

– dyrektywa 2001/89/WE;

– dyrektywa 2002/60/WE;

– dyrektywa 2002/99/WE;

– dyrektywa 2003/85/WE;

– rozporządzenie (WE) nr 21/2004;

– dyrektywa 2004/68/WE;

– dyrektywa 2005/94/WE;

– dyrektywa 2006/88/WE;

– dyrektywa 2008/71/WE;

– dyrektywa 2009/156/WE;

– dyrektywa 2009/158/WE,

– rozporządzenie (UE) nr 576/2013.

Odesłania do tych uchylonych aktów traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 271

Środki przejściowe związane ze zmianą rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 oraz uchyleniem rozporządzenia (WE) nr 21/2004 i dyrektywy 2008/71/WE

1. Niezależnie od art. 270 ust. 2 i art. 278 niniejszego rozporządzenia, art. 1–10 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000, rozporządzenie (WE) nr 21/2004 oraz dyrektywa 2008/71/WE, jak również akty przyjęte na ich podstawie, są nadal stosowane – zamiast odpowiadających im artykułów w niniejszym rozporządzeniu – przez okres trzech lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub do wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 w odniesieniu do wcześniejszej daty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

   Data ta jest datą rozpoczęcia stosowania odpowiadających przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie aktów delegowanych przewidzianych w art. 109 ust. 2 i art. 119 oraz aktów wykonawczych przewidzianych w art. 118 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 272

Środki przejściowe związane z uchyleniem dyrektywy 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE i 2005/94/WE

1. Niezależnie od art. 270 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, dyrektywy 92/66/EWG, 2000/75/WE, 2001/89/WE, 2002/60/WE, 2003/85/WE i 2005/94/WE, jak również akty przyjęte na ich podstawie, są nadal stosowane – zamiast odpowiadających im artykułów niniejszego rozporządzenia – przez okres trzech lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia lub do wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 264 w odniesieniu do wcześniejszej daty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

   Data ta jest datą rozpoczęcia stosowania odpowiadających przepisów, które zostaną przyjęte na podstawie aktów delegowanych przewidzianych w art. 47, art. 48 ust. 3, art. 53 ust. 2, art. 54 ust. 3, art. 55 ust. 2 oraz art. 58 ust. 2, art. 63, art. 64 ust. 4, art. 67, art. 68 ust. 2 i art. 70 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 273

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 2160/2003

W rozporządzeniu (WE) nr 2160/2003 wprowadza się następujące zmiany:

na końcu art. 9 ust. 3 dodaje się następujący tekst:

„Te specjalne środki obejmują środki oparte na przepisach zawartych w decyzji 95/410/WE w brzmieniu obowiązującym przed jej uchyleniem oraz w decyzjach Komisji 2003/644/WE* i 2004/235/WE** w brzmieniu obowiązującym w momencie uchylenia dyrektywy 90/539/EWG.

_____

* Decyzja Komisji 2003/644/WE z dnia 8 września 2003 r. ustanawiająca dodatkowe gwarancje dotyczące salmonelli przy przesyłkach drobiu hodowlanego i jednodniowych kurcząt do Finlandii i Szwecji w celu włączenia ich do stad drobiu hodowlanego lub stad drobiu użytkowego. (Dz.U. L 228 z 12.9.2003, str. 29).

** Decyzja Komisji 2004/235/WE ustanawiająca dodatkowe gwarancje dotyczące salmonelli przy przesyłkach kur niosek do Finlandii i Szwecji (Dz.U. L 72 z 11.3.2004, str. 86).”.

Artykuł 274

Środki przejściowe dotyczące daty przyjęcia określonych aktów delegowanych i wykonawczych

Bez uszczerbku dla daty rozpoczęcia stosowania przewidzianej w art. 283 Komisja przyjmuje akty delegowane, o których mowa w art. 31 ust. 5 akapit pierwszy, art. 32 ust. 2, art. 39, art. 41 ust. 3, art. 54 ust. 3, art. 55 ust. 2, art. 58 ust. 2, art. 64 ust. 4, art. 67, art. 68 ust. 2, art. 74 ust. 4, art. 77 ust. 2, oraz art. 97 ust. 2, art. 122 ust. 2, oraz art. 131 ust. 1, art. 132 ust. 2, art. 135, art. 137 ust. 2, art. 146 ust. 1, art. 149 ust. 4, art. 154 ust. 1, art. 162 ust. 3, art. 163 ust. 4, art. 166 ust. 3, art. 169 ust. 4, art. 181 ust. 2, art. 185 ust. 5, art. 213 ust. 1, art. 216 ust. 4, art. 221 ust. 1, art. 222 ust. 3, art. 224 ust. 3, art. 234 ust. 1, art. 239 ust. 1 oraz akty wykonawcze, o których mowa w art. 8 i 9, najpóźniej do dnia …[*]. Zgodnie z art. 283 te akty delegowane i wykonawcze stosuje się od daty rozpoczęcia stosowania określonej w tym artykule.

Artykuł 275

Uprzedni przegląd i zmiany załącznika II

Komisja dokonuje przeglądu chorób umieszczonych w wykazie zamieszczonym w załączniku II najpóźniej do dnia …**. Jeżeli przegląd ten wykaże, że stosowanie przepisów zamieszczonych w niniejszym rozporządzeniu wymaga zmian załącznika II poprzez dokonanie uzupełnień lub skreśleń w zamieszczonym w nim wykazie, Komisja przyjmuje takie zmiany najpóźniej w dniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym niniejszego artykułu.

[*] Dz.U.: proszę wstawić datę: 24 miesiące przed datą rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 283.

Artykuł 276

Przegląd

Komisja najpóźniej do dnia …[*] dokonuje przeglądu obowiązującego prawodawstwa dotyczącego identyfikacji i rejestracji zwierząt utrzymywanych należących do koniowatych.

Komisja uwzględnia rezultaty tego przeglądu w ramach stosowania art. 118, 119 i 120.

Artykuł 277

Środki przejściowe związane z uchyleniem rozporządzenia (UE) nr 576/2013 dotyczące przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych

Niezależnie od art. 270 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do dnia …[**] stosuje się nadal rozporządzenie (UE) nr 576/2013 w odniesieniu do przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych, zamiast części VI niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 278

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000

W rozporządzeniu (WE) nr 1760/2000 wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 1 – 10;

---

[*] Dz.U.: proszę wstawić datę: 24 miesiące przed datą rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 283.

[**] Dz.U.: proszę wstawić datę: 10 lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia

2) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić przestrzeganie przepisów niniejszego rozporządzenia.

   Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja może zastosować na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2988/95.

   Wszelkie sankcje nałożone przez państwo członkowskie na podmiot gospodarczy lub organizację wprowadzającą do obrotu mięso wołowe są skuteczne, odstraszające i proporcjonalne.

2. Niezależnie od ust. 1, jeżeli podmioty gospodarcze i organizacje wprowadzające mięso wołowe do obrotu oznakowały mięso wołowe, nie wywiązując się ze swoich obowiązków ustanowionych w tytule II, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach i zgodnie z zasadą proporcjonalności, żądają wycofania mięsa wołowego z obrotu. W uzupełnieniu sankcji, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą:

   a) jeżeli dane mięso jest zgodne z odpowiednimi przepisami weterynaryjnymi i dotyczącymi higieny, zezwolić na:

      (i) wprowadzenie takiego mięsa wołowego do obrotu po jego właściwym oznakowaniu zgodnie z wymogami Unii; lub

(ii) skierowanie takiego mięsa wołowego bezpośrednio do przetworzenia na produkty inne niż produkty wskazane w art. 12 pkt 1;

b) zarządzić zawieszenie lub wycofywanie zatwierdzenia danych podmiotów gospodarczych i organizacji.

3. Eksperci Komisji we współpracy z właściwymi władzami:

a) sprawdzają, czy państwa członkowskie stosują się do wymagań niniejszego rozporządzenia;

b) prowadzą kontrole na miejscu w celu zapewnienia, aby wszelkie kontrole przeprowadzane były zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

4. Państwo członkowskie, na którego terytorium przeprowadza się kontrolę na miejscu, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc, jaka może im być potrzebna do wykonania ich zadań. Przed sporządzeniem i rozesłaniem sprawozdania końcowego wyniki kontroli zostają omówione z właściwą władzą zainteresowanego państwa członkowskiego. W stosownych przypadkach sprawozdanie to zawiera zalecenia dla państw członkowskich dotyczące poprawy zgodności z niniejszym rozporządzeniem.”;

3) art. 22b otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 22b*
Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia ….[+.] Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

[+.] [+] Dz.U.: proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (rozporządzenia zmieniającego).

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 13 ust. 6, art. 14 ust. 4 i art. 15a wchodzi w życie wyłącznie pod warunkiem, że ani Parlament Europejski, ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od otrzymania powiadomienia o tym akcie, lub pod warunkiem, że przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, iż nie zgłoszą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.";

4) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23
Procedura komitetowa

1. W zakresie aktów wykonawczych przyjmowanych na podstawie art. 13 ust. 6 niniejszego rozporządzenia Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002*****.

   Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011******.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku, gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu, gdy przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to większość zwykła członków komitetu.

---

* Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13)."

Artykuł 279

Istniejące podmioty i zakłady

1. Zakłady i podmioty zarejestrowane lub zatwierdzone zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG, dyrektywą 88/407/WE, dyrektywą 89/556/WE, dyrektywą 90/429/EWG, dyrektywą 91/68/EWG, dyrektywą 92/65/EWG, rozporządzeniem (WE) nr 1760/2000, rozporządzeniem (WE) nr 21/2004, dyrektywą 2006/88/WE, dyrektywą 2008/71/WE, dyrektywą 2009/156/WE lub dyrektywą 2009/158/WE przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia uznaje się odpowiednio za zarejestrowane lub zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jako takie podlegają one odpowiednim obowiązkom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych dotyczących przepisów niezbędnych do zapewnienia sprawnego przejścia od przepisów istniejących przed niniejszym rozporządzeniem, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególności w celu ochrony praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań zainteresowanych osób fizycznych i prawnych.

Artykuł 280

Istniejące państwa członkowskie, strefy lub kompartmenty uznane za wolne od choroby oraz programy likwidacji choroby i nadzoru w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie i strefy o zatwierdzonym statusie obszarów wolnych od choroby – w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), w stosunku do jednego lub większej liczby odpowiednich gatunków zwierząt – zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG, dyrektywą 91/68/EWG, dyrektywą 92/65/EWG, dyrektywą 2006/88/WE, dyrektywą 2009/156/WE lub dyrektywą 2009/158/WE, uznaje się za posiadające zatwierdzony status obszarów wolnych od choroby zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jako takie podlegają one odpowiednim obowiązkom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Państwa członkowskie i strefy o zatwierdzonym programie likwidacji choroby lub nadzoru – w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b) i c), w stosunku do jednego lub większej liczby odpowiednich gatunków zwierząt – zgodnie z dyrektywą 64/432/EWG, dyrektywą 91/68/EWG, dyrektywą 92/65/EWG, dyrektywą 2006/88/WE, dyrektywą 2009/156/WE lub dyrektywą 2009/158/WE, uznaje się za posiadające zatwierdzony program likwidacji choroby lub nadzoru zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i jako takie podlegają one odpowiednim obowiązkom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

3. Zatwierdzone kompartmenty o zatwierdzonym statusie obszarów wolnych od choroby – w odniesieniu do jednej lub większej liczby chorób umieszczonych w wykazie, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), b) lub c) – zgodnie z dyrektywami 2005/94/WE i 2006/88/WE, uznaje się za posiadające uznany status obszarów wolnych od choroby zgodnie z art. 37 niniejszego rozporządzenia i jako takie podlegają one odpowiednim obowiązkom przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 264 aktów delegowanych w odniesieniu do przepisów niezbędnych do zapewnienia sprawnego przejścia od przepisów istniejących przed niniejszym rozporządzeniem, o których mowa w ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 281

Stosunek do innych aktów dotyczących kontroli urzędowych

W przypadku konfliktu między przepisami niniejszego rozporządzenia i przepisami rozporządzenia (WE) nr 882/2004, dyrektyw Rady 89/608/EWG[1], 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/93/WE[2] i 97/78/WE oraz decyzji 92/438/EWG pierwszeństwo mają przepisy niniejszego rozporządzenia.

[1] Dyrektywa Rady z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych (Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34).

[2] Dyrektywa Rady 96/93/WE z dnia 17 grudnia 1996 r. w sprawie certyfikacji zwierząt i produktów zwierzęcych (Dz.U. L 13 z 16.1.1997, s. 28).

Artykuł 282

Ocena

Komisja dokonuje oceny niniejszego rozporządzenia wraz z aktami delegowanymi, o których mowa w art. 264, i przedstawia wyniki tej oceny w sprawozdaniu dla Parlamentu Europejskiego i Rady najpóźniej do dnia …[*] .

Artykuł 283

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia …[**], z wyjątkiem art. 270 ust. 1 i art. 274, które stosuje się od daty jego wejścia w życie.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w …

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*

---

[*] Dz. U.: proszę wstawić datę: pięć lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

[**] Dz.U.: proszę wstawić datę: pięć lat od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

ZAŁĄCZNIK I

Gatunki zwierząt domowych

CZĘŚĆ A

Psy (*Canis lupus familiaris*)

Koty (*Felis silvestris catus*)

Fretki (*Mustela putorius furo*)

CZĘŚĆ B

Bezkręgowce (z wyłączeniem pszczół, mięczaków należących do typu Mollusca i skorupiaków należących do podtypu Crustacea)

Ozdobne zwierzęta wodne

Płazy

Gady

Ptaki: gatunki ptaków inne niż kury domowe, indyki, perlice, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty, kuropatwy i ptaki bezgrzbieniowe (Ratitae).

Ssaki: gryzonie i króliki inne niż przeznaczone do produkcji żywności.

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz chorób

– księgosusz (pomór bydła)

– pomór małych przeżuwaczy

– choroba pęcherzykowa świń

– choroba niebieskiego języka

– enterowirusowe zapalenie mózgu i rdzenia świń

– ospa owiec lub ospa kóz

– gorączka doliny Rift

– choroba guzowatej skóry bydła

– pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

– wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni

– choroba krwotoczna zwierzyny płowej

– zaraza płucna bydła

– rzekomy pomór drobiu

– gruźlica bydła

– bruceloza bydła (*B. abortus*)

– bruceloza owiec i kóz (*B. melitensis*)

– wąglik

– wścieklizna

– bąblowica

– przenośne encefalopatie gąbczaste (TSE)

– kampylobakterioza

– listerioza

– salmonella (salmonelloza odzwierzęca)

– włośnica

– szczep *E. coli* wytwarzający werotoksynę

– wirusowa posocznica krwotoczna ryb (VHS)

– zakaźna martwica układu krwiotwórczego (IHN)

– epizootyczna martwica układu krwiotwórczego ryb (EHN)

– zakaźny zespół owrzodzenia u ryb (EUS)

– bonamioza (*Bonamia exitiosa*)

– perkinsoza (*Perkinsus marinus*)

– mikrocytoza (*Microcytos mackini*)

– zespół Taura skorupiaków

– choroba żółtej głowy skorupiaków

– zakażenie herpeswirusem koi (KHV)

– zakaźna anemia łososi (ISA)

– marteilioza (*Marteilia refringens*)

– bonamioza (*Bonamia ostreae*)

– zespół WSS (White Spot Syndrome)

ZAŁĄCZNIK III

Gatunki zwierząt kopytnych

Takson		
Rząd	Rodzina	Rodzaje/gatunki
Jednokopytne	Koniowate	*Equus* spp.
	Tapirowate	*Tapirus* spp.
	Nosorożcowate	*Ceratotherium* spp., *Dicerorhinus* spp., *Diceros* spp., *Rhinoceros* spp.

Takson		
Rząd	Rodzina	Rodzaje/gatunki
Parzystokopytne	Widłorogie	*Antilocapra* ssp.
	Krętorogie	*Addax* ssp., *Aepycero s* ssp., *Alcelaphus* ssp., *Ammelaphus* ssp., *Ammodorcas* ssp., *Ammotragus* ssp., *Antidorcas* ssp., *Antilope* ssp., *Arbitragus* ssp., *Beatragus* ssp., *Bison* ssp., *Bos* ssp. (w tym *Bibos*, *Novibos*, *Poephagus*), *Boselaphus* ssp., *Bubalus* ssp. (w tym *Anoa*), *Budorcas* ssp., *Capra* ssp., *Cephalophus* ssp., *Connochaetes* ssp., *Damaliscus* ssp.(w tym *Beatragus*), *Dorcatragus* ssp., *Eudorcas* ssp., *Gazella* ssp., *Hemitragus* ssp., *Hippotragus* ssp., *Kobus* ssp., *Litocranius* ssp., *Madoqua* ssp., *Naemorhedus* ssp. (w tym *Nemorhaedus and Capricornis)*, *Nanger* ssp., *Neotragus* ssp., *Nilgiritragus* ssp., *Oreamnos* ssp., *Oreotragus* ssp., *Oryx* ssp., *Ourebia* ssp., *Ovibos* ssp., *Ovis* ssp., *Patnholops* ssp., *Philantomba* ssp., *Pelea* ssp., *Procapra* ssp., *Pseudois* ssp., *Pseudoryx* ssp., *Raphicerus* ssp., *Redunca* ssp., *Rupicapra* ssp., *Saiga* ssp., *Sigmoceros-Alecelaphus* ssp., *Strepticeros* ssp., *Sylvicapra* ssp., *Syncerus* ssp., *Taurotragus* ssp., *Tetracerus* ssp., *Tragelaphus* ssp. (w tym *Boocerus*).
	Wielbłądowate	*Camelus* ssp., *Lama* ssp., *Vicugna* ssp.
	Jeleniowate	*Alces* ssp., *Axis-Hyelaphus* ssp., *Blastocerus* ssp., *Capreolus* ssp., *Cervus*ssp., *Dama* ssp., *Elaphodus* ssp., *Elaphurus* ssp., *Hippocamelus* ssp., *Hydropotes* ssp., *Mazama* ssp., *Megamuntiacus* ssp., *Muntiacus* ssp., *Odocoileus* ssp., *Ozotoceros* ssp., *Przewalskium* ssp., *Pudu* ssp., *Rangifer* ssp., *Rucervus* ssp., *Rusa* ssp.
	Żyrafowate	*Giraffa* ssp., *Okapia* ssp.
	Hipopotamowate	*Hexaprotodon-Choeropsis* ssp., *Hippopotamus* ssp.
	Piżmowcowate	*Moschus* ssp.
	Świniowate	*Babyrousa* ssp., *Hylochoerus* ssp., *Phacochoerus* ssp., *Porcula* ssp., *Potamochoerus* ssp., *Sus* ssp.
	Pekari	*Catagonus* ssp., *Pecari-Tayassu* ssp.
	Kanczylowate	*Hyemoschus* ssp., *Tragulus-Moschiola* ssp.
Trąbowce	Słoniowate	*Elephas* ssp., *Loxodonta* ssp.

ZAŁĄCZNIK IV

Kryteria stosowania przepisów dotyczących zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do chorób umieszczonych w wykazie zgodnie z art. 5

Celem niniejszego załącznika jest określenie kryteriów, jakie Komisja bierze pod uwagę ustanawiając przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, które mają być stosowane do różnych kategorii chorób umieszczonych w wykazie zgodnie z art. 5.

W procesie kategoryzacji uwzględnia się profil danej choroby, poziom wpływu tej choroby na zdrowie zwierząt i zdrowie publiczne, dobrostan zwierząt oraz gospodarkę, a także dostępność, wykonalność i skuteczność narzędzi diagnostycznych i różnych zestawów środków zapobiegania chorobom i ich zwalczania przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do danej choroby.

SEKCJA 1

KRYTERIA STOSOWANIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAPOBIEGANIA CHOROBOM I ICH ZWALCZANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9 UST. 1 LIT. A)

Choroby, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a), uznaje się za mające najpoważniejsze w Unii skutki dla zdrowia zwierząt, zdrowia publicznego, skutki gospodarcze, społeczne lub środowiskowe. Choroby te muszą spełniać następujące kryteria:

a) dana choroba:

(i) nie jest obecna na terytorium Unii;

(ii) jest obecna jedynie w wyjątkowych przypadkach (nietypowe wprowadzenie); lub

(iii) jest obecna jedynie na bardzo ograniczonej części terytorium Unii;

oraz

b) dana choroba jest wysoce przenośna; oprócz przenoszenia bezpośredniego i pośredniego zachodzi również możliwość jej rozprzestrzeniania się drogą powietrzną, wodną lub przenoszenia przez wektory. Choroba ta może dotykać wielu gatunków zwierząt utrzymywanych i dzikich lub jednego gatunku zwierząt utrzymywanych o znaczeniu gospodarczym i może ona prowadzić do wysokiej zapadalności i znacznych wskaźników upadkowości.

Oprócz kryteriów zawartych w lit. a) i b) choroby te muszą spełniać co najmniej jedno z następujących kryteriów:

c) dana choroba ma potencjał zoonotyczny o znacznych konsekwencjach dla zdrowia publicznego, w tym potencjał epidemiczny lub pandemiczny, lub stwarza ewentualne znaczne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywności;

d) dana choroba ma znaczne skutki dla gospodarki unijnej, powodując znaczące koszty, związane głównie z jej bezpośrednimi skutkami dla zdrowia zwierząt i ich wydajności;

e) dana choroba ma znaczny wpływ na co najmniej jeden z następujących obszarów:

(i) społeczeństwo – w szczególności wpływ na rynki pracy;

(ii) dobrostan zwierząt – poprzez powodowanie cierpienia u dużej liczby zwierząt;

(iii) środowisko – z uwagi na bezpośrednie skutki danej choroby lub z uwagi na środki wprowadzone do jej zwalczania;

(iv) w perspektywie długoterminowej, różnorodność biologiczna lub ochrona zagrożonych gatunków lub ras, w tym ewentualne wyginięcie tych gatunków lub ras lub wyrządzone im długoterminowe szkody.

SEKCJA 2

KRYTERIA STOSOWANIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAPOBIEGANIA CHOROBOM I ICH ZWALCZANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9 UST. 1 LIT. B)

Choroby, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. b), podlegają zwalczaniu we wszystkich państwach członkowskich, tak aby zlikwidować te choroby w całej Unii.

Choroby te muszą spełniać następujące kryteria:

a) dana choroba ma charakter endemiczny i jest obecna na całym terytorium Unii lub w jego części. Jednak niektóre państwa członkowskie lub strefy w Unii są wolne od tej choroby; oraz

b) choroba ta jest przenośna w stopniu umiarkowanym do wysokiego; oprócz przenoszenia bezpośredniego i pośredniego zachodzi również możliwość jej rozprzestrzeniania się drogą powietrzną, wodną lub przenoszenia przez wektory. Choroba ta może dotykać jednego lub kilku gatunków zwierząt i może ona prowadzić do wysokiej zapadalności przy ogólnie niskiej upadkowości.

Oprócz kryteriów zawartych w lit. a) i b) choroby te muszą spełniać co najmniej jedno z następujących kryteriów:

c) dana choroba ma potencjał zoonotyczny o znacznych konsekwencjach dla zdrowia publicznego, w tym potencjał epidemiczny, lub stwarza ewentualne znaczne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywności;

d) dana choroba ma znaczne skutki dla gospodarki unijnej, powodując znaczące koszty, związane głównie z jej bezpośrednimi skutkami dla zdrowia zwierząt i ich wydajności;

e) choroba ma znaczny wpływ na co najmniej jeden z następujących obszarów:

(i) społeczeństwo – w szczególności wpływ na rynki pracy;

(ii) dobrostan zwierząt – poprzez powodowanie cierpienia u dużej liczby zwierząt;

(iii) środowisko – z uwagi na bezpośrednie skutki danej choroby lub z uwagi na środki wprowadzone do jej zwalczania;

(iv) w perspektywie długoterminowej, różnorodność biologiczna lub ochrona zagrożonych gatunków lub ras, w tym ewentualne wyginięcie tych gatunków lub ras lub wyrządzone im długoterminowe szkody.

Choroba, do której zastosowanie mają środki, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. a) i która nie została z powodzeniem i szybko zlikwidowana w części Unii i nabrała w tej części Unii charakteru endemicznego, może w tej części Unii podlegać środkom zapobiegania chorobom i ich zwalczania zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. b).

SEKCJA 3

KRYTERIA STOSOWANIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAPOBIEGANIA CHOROBOM I ICH ZWALCZANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9 UST. 1 LIT. C)

Choroby, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. c), mają znaczenie dla niektórych państw członkowskich i potrzebne są środki, aby zapobiec ich rozprzestrzenianiu na te części Unii, które oficjalnie są wolne od choroby lub które mają programy likwidacji choroby dla danej choroby umieszczonej w wykazie.

Choroby te muszą spełniać następujące kryteria:

a) u zwierząt lądowych – dana choroba ma charakter endemiczny i jest obecna na całym terytorium Unii lub w jego części; lub – u zwierząt wodnych – niektóre państwa członkowskie lub strefy w Unii są wolne od tej choroby; oraz

b) (i) u zwierząt lądowych – choroba jest przenośna w stopniu umiarkowanym do wysokiego, głównie poprzez bezpośrednie lub pośrednie przenoszenie. Choroba dotyka głównie jednego lub kilku gatunków zwierząt i zwykle nie cechuje się wysoką zapadalnością, a upadkowość jest znikoma lub nie ma jej wcale. Często głównym obserwowanym skutkiem jest utrata produkcji;

(ii) u zwierząt wodnych – choroba jest przenośna w stopniu umiarkowanym do wysokiego, głównie poprzez bezpośrednie lub pośrednie przenoszenie. Choroba dotyka jednego lub wielu gatunków zwierząt i może doprowadzić do wysokiej zapadalności i zwykle niskiej upadkowości. Często głównym obserwowanym skutkiem jest utrata produkcji.

Oprócz kryteriów zawartych w lit. a) i b) choroby te muszą spełniać co najmniej jedno z następujących kryteriów:

c) dana choroba ma potencjał zoonotyczny o znacznych konsekwencjach dla zdrowia publicznego lub stwarza ewentualne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywności;

d) dana choroba ma znaczne skutki dla gospodarki w części Unii, związane głównie z jej bezpośrednimi skutkami dla określonych rodzajów systemów produkcji zwierzęcej;

e) dana choroba ma znaczny wpływ na co najmniej jeden z następujących obszarów:

(i) społeczeństwo – w szczególności wpływ na rynki pracy;

(ii) dobrostan zwierząt – poprzez powodowanie cierpienia u dużej liczby zwierząt;

(iii) środowisko – z uwagi na bezpośrednie skutki danej choroby lub z uwagi na środki wprowadzone do jej zwalczania;

(iv) w perspektywie długoterminowej, różnorodność biologiczna lub ochrona zagrożonych gatunków lub ras, w tym ewentualne wyginięcie tych gatunków lub ras lub wyrządzone im długoterminowe szkody.

SEKCJA 4

KRYTERIA STOSOWANIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAPOBIEGANIA CHOROBOM I ICH ZWALCZANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9 UST. 1 LIT. D)

Przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. d), stosuje się do chorób spełniających kryteria określone w sekcji 1, 2 lub 3 oraz do innych chorób spełniających kryteria określone w sekcji 5, w przypadku gdy ryzyko stwarzane przez daną chorobę może być skutecznie i proporcjonalnie zmniejszone za pomocą środków dotyczących przemieszczania zwierząt i produktów w celu zapobiegania lub ograniczania występowania i rozprzestrzeniania się danej choroby.

SEKCJA 5

KRYTERIA STOSOWANIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH ZAPOBIEGANIA CHOROBOM I ICH ZWALCZANIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 9 UST. 1 LIT. E)

Przepisy dotyczące zapobiegania chorobom i ich zwalczania, o których mowa w art. 9 ust. 1 lit. e), stosuje się do chorób spełniających kryteria określone w sekcji 1, 2 lub 3 oraz do innych chorób, w przypadku gdy nadzór nad daną chorobą jest niezbędne z uwagi na zdrowie zwierząt, dobrostan zwierząt, zdrowie ludzkie, gospodarkę, społeczeństwo lub środowisko.

ZAŁĄCZNIK V

Tabela korelacji,

o której mowa w art. 270 ust. 2

1. Dyrektywa 64/432/EWG

Dyrektywa 64/432/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo), art. 21, art. 153 ust. 3 i art. 220 ust. 3
art. 3 ust. 1	art. 124 i 126
art. 3 ust. 2	art. 124 ust. 2, art. 126 ust. 1, art. 149 ust. 3 i 4
art. 4 ust. 1	art. 126 ust. 1 lit. c)
art. 4 ust. 2 i 3	art. 125 ust. 1 i 2
art. 5 ust. 1	art. 143 ust. 1, art. 145 i art. 146
art. 5 ust. 2	art. 149 ust. 3 i 4
art. 5 ust. 2 lit. a)	art. 147 lit. a)
art. 5 ust. 2 lit. b)	art. 144 ust. 1 lit b),
art. 5 ust. 3	–
art. 5 ust. 4	art. 153 ust. 1 i 2
art. 5 ust. 5	art. 147 lit. a)
art. 6	art. 130, 131 i 132
art. 6a	–
art. 7	art. 126 ust. 1 lit. c), art. 132, art. 134 lit. a) i art. 135
art. 8	art. 18, art. 19, art. 20 i art. 23 lit. a)
art. 9	art. 31 ust. 1, ust. 3 lit. a) i ust. 5, art. 32, art. 33 i art. 36
art. 10	art. 31 ust. 2 i. 3 lit. b), art. 32, art. 33 i art. 36
art. 11 ust. 1	art. 94 ust. 1 lit. a), art. 97 i 98
art. 11 ust. 2	art. 102, 106 i 107

Dyrektywa 64/432/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 3	art. 98 i 99
art. 11 ust. 4	art. 100
art. 11 ust. 5 i 6	art. 97 ust. 1 lit. d) i ust. 2 lit. d)
art. 12 ust. 1	art. 125
art. 12 ust. 2	art. 104 i 106
art. 12 ust. 3	art. 125 ust. 1 lit. a) i b)
art. 12 ust. 4	art. 143
art. 12 ust. 5 i 6	–
art. 13 ust. 1 i 2	art. 90, art. 92, art. 93 lit. c), art. 94, art. 97, art. 98, art. 99, art. 102, art. 106 i art. 107
art. 13 ust. 3	art. 100
art. 13 ust. 4	–
art. 13 ust. 5 i 6	art. 101
art. 14 ust. 1 i 2	–
art. 14 ust. 3 pkt A i B	–
art. 14 ust. 3 pkt C	art. 109 ust. 1 lit. a) i c)
art. 14 ust. 4–6	–
art. 15 ust. 1	art. 268
art. 15 ust. 2–4	–
art. 16	–
art. 17	–
art. 17a	–
art. 18	art. 109 ust. 1 lit. a) i c)
art. 19	–
art. 20	–

2. Dyrektywa 77/391/EWG

Dyrektywa 77/391/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2 ust. 1	art. 31 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 32, art. 33 i art. 36 ust. 1
art. 2 ust. 3	art. 34
art. 2 ust. 4	art. 36 i 41
art. 3 ust. 1	art. 31 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 32, art. 33 i art. 36 ust. 1
art. 3 ust. 3	art. 34
art. 3 ust. 4	art. 36 i 41
art. 4	art. 31 ust. 1, art. 32, art. 33, art. 34, art. 36 i art. 41
art. 5	–
art. 6	–
art. 7	–
art. 8	–
art. 9	–
art. 10	–
art. 11	–
art. 12	–
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	–

3. Dyrektywa 78/52/EWG

Dyrektywa 78/52/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 pkt 1	art. 31 ust. 1, art. 32
art. 3 pkt 2	–
art. 3 pkt 3	–
art. 3 pkt 4	art. 31 ust. 1 i art. 32
art. 4	art. 32, art. 35, art. 102 ust. 2 i 4, art. 112
art. 5	art. 18, 46 i 47
art. 6 ust. 1	art. 72–76
art. 6 ust. 2	art. 77 i 78
art. 6 ust. 3	art. 79 i 80
art. 7	art. 79 i 80
art. 8	art. 79 i 80
art. 9	art. 79 i 80
art. 10	art. 79 i 80
art. 11	art. 79 i 80
art. 12	art. 79 i 80
art. 13	art. 18, 46 i 47
art. 14 ust. 1	art. 72–76
art. 14 ust. 2	art. 77 i 78
art. 14 ust. 3	art. 79 i 80
art. 15	art. 79 i 80
art. 16	art. 79 i 80
art. 17	art. 79 i 80
art. 18	art. 79 i 80

Dyrektywa 78/52/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 19	art. 79 i 80
art. 20	art. 79 i 80
art. 21	–
art. 22	art. 18, 19, 20, 46 i 47
art. 23	art. 79 i 80
art. 24	art. 79 i 80
art. 25	art. 79 i 80
art. 26	art. 79 i 80
art. 27	art. 124 ust. 1 i art. 126 ust. 1 lit. c)
art. 28	–
art. 29	–
art. 30	–

4. Dyrektywa 80/1095/EWG

Dyrektywa 80/1095/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 31 ust. 1 i art. 36
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 31 ust. 1 i art. 35
art. 3a	art. 31 ust. 1 i art. 35
art. 4	art. 32, 33 i 35
art. 4a	art. 32, 33 i 35
art. 5	–
art. 6	art. 31 ust. 1 lit. b), art. 31 ust. 3 i art. 32
art. 7	art. 36, 39 i 40
art. 8	art. 41 i 42
art. 9	–
art. 11	–
art. 12	–
art. 12a	–
art. 13	–

5. Dyrektywa 82/894/EWG

Dyrektywa 82/894/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 19, 21, 22 i 23
art. 4	art. 19, 20, 21, 22 i 23
art. 5	art. 23
art. 6	–
art. 7	–
art. 8	–

6. Dyrektywa 88/407/EWG

Dyrektywa 88/407/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 159 i 160
art. 4	art. 160
art. 5	art. 94, 97, 100 i 101
art. 6 ust. 1	art. 161 i 162
art. 6 ust. 2, 3 i 4	art. 258
art. 8	art. 229 ust. 1 lit. a) i art. 230
art. 9	art. 229 ust. 1 lit. b) i art. 233
art. 10	art. 229 ust. 1 lit. c), art. 234 i art. 236
art. 11	art. 229 ust. 1 lit. d), art. 237 i art. 228
art. 12	art. 260–262
art. 15	art. 257–259
art. 16	–
art. 17	–
art. 18	–
art. 20	–
art. 21	–
art. 22	–

7. Dyrektywa 89/556/EWG

Dyrektywa 89/556/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 159, 160 i 161
art. 5 ust. 1	art. 94 i 97
art. 5 ust. 2	art. 101
art. 5 ust. 2a i 3	art. 97, 98 i 100
art. 6	art. 161 i 162
art. 7	art. 229 ust. 1 lit. a) i art. 230
art. 8	art. 229 ust. 1 lit. b) i art. 233
art. 9	art. 229 ust. 1 lit. c), art. 234 i art. 236
art. 10	art. 229 ust. 1 lit. d), art. 237 i art. 238
art. 11	art. 260–262
art. 14	art. 257–259
art. 15	–
art. 16	–
art. 17	–
art. 18	–
art. 19	–
art. 20	–
art. 21	–

8. Dyrektywa 90/429/EWG

Dyrektywa 90/429/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 159 i 160
art. 4	–
art. 5 ust. 1	art. 94, 97, 98 i 100
art. 5 ust. 2	art. 101
art. 6 ust. 1	art. 161 i 162
art. 6 ust. 2	art. 258
art. 7	art. 229 ust. 1 lit. a) i art. 230
art. 8	art. 229 ust. 1 lit. b) i art. 233
art. 9	art. 229 ust. 1 lit. c), art. 234 i art. 236
art. 10	art. 229 ust. 1 lit. d), art. 237 i art. 238
art. 11 ust. 1	art. 229
art. 11 ust. 2 i 3	art. 260
art. 12	art. 237
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	art. 257–262
art. 16	–
art. 17	–
art. 18	–
art. 19	–
art. 20	–
art. 21	–
art. 22	–

9. Dyrektywa 91/68/EWG

Dyrektywa 91/68/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo), art. 21, art. 153 ust. 3 i art. 220 ust. 3
art. 3 ust. 1, 2, 3 i 5	art. 126 ust. 1 lit. b), art. 130 i art. 131
art. 3 ust. 4	art. 139
art. 4 ust. 1	art. 124 ust. 2 lit. b), art. 126 ust. 1, art. 130, art. 131 i art. 149 ust. 3 i ust. 4 lit. a) i b)
art. 4 ust. 2	art. 128
art. 4 ust. 3	art. 131
art. 4a	art. 130 i 131
art. 4b ust. 1 i 2	art. 130 i 131
art. 4b ust. 3	art. 126 ust. 2
art. 4b ust. 4	art. 133
art. 4b ust. 5	art. 132
art. 4b ust. 6	art. 124 ust. 1, art. 125 i art. 126 ust. 1 lit. b)
art. 4c ust. 1 i 2	art. 130 i 131
art. 4c ust. 3	art. 133 i 135
art. 5	art. 131
art. 6	art. 131 i art. 145 ust. 1 lit. e)
art. 7 ust. 1–3	art. 31, 32, 33 i 35
art. 7 ust. 4	–
art. 8 ust. 1–3	art. 36, 39 i 40
art. 8 ust. 4	–
art. 8a ust. 1	art. 94 ust. 1 lit. a), art. 97, art. 98 i art. 131
art. 8a ust. 2	art. 102 i art. 106
art. 8a ust. 3	art. 98, 99 i 101

Dyrektywa 91/68/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 8a ust. 4	art. 100
art. 8a ust. 5	art. 97 ust. 1 lit. d) i ust. 2 lit. d)
art. 8b ust. 1	art. 84, art. 90, art. 92, art. 93 lit. c), art. 94 ust. 1 lit. a), art. 97, art. 98, art. 102, art. 105 i art. 134
art. 8b ust. 2	art. 94 ust. 1 lit. a), art. 97 i art. 98
art. 8b ust. 3	art. 100
art. 8b ust. 4	–
art. 8c ust. 1	art. 87 i 125
art. 8c ust. 2	art. 104
art. 8c ust. 3	art. 125 ust. 1 lit. a) i art. 126 ust. 1 lit. b)
art. 8c ust. 4 i 5	
art. 9 ust. 1 i 4	art. 143, 145, 146, 147, 148, 149 i 153
art. 9 ust. 7	art. 153
art. 10	–
art. 11	–
art. 12	art. 144 lit. b)
art. 14	–
art. 15	–
art. 17	–
art. 18	–

10. Decyzja 91/666/EWG

Decyzja 91/666/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 48 ust. 1 i 3
art. 2	–
art. 3	art. 48
art. 4	art. 48, 49 i 50
art. 5	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 6	art. 16 i art. 48 ust. 2 lit. c) i ust. 3 lit. b)
art. 7	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 8	–
art. 9	–
art. 10	–
art. 11	–
art. 12	–

11. Dyrektywa 92/35/EWG

Dyrektywa 92/35/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18
art. 4	art. 53–57 i art. 59
art. 5	art. 46 i 47
art. 6	art. 60–68
art. 7 ust. 1	art. 57
art. 7 ust. 2	art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 8	art. 64
art. 9	art. 65, 66 i 67
art. 10	art. 65, 66 i 67
art. 11	art. 67 i 68
art. 12	art. 71 ust. 1
art. 13	art. 65 ust. 2
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	–
art. 17	art. 43 i 44
art. 18	–
art. 19	–
art. 20	–
art. 21	–
art. 22	–

12. Dyrektywa 92/65/EWG

Dyrektywa 92/65/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 170, 171 i 269
art. 4	art. 124, art. 126, art. 18, art. 31, art. 84, art. 93 lit. a) i art. 151
art. 5	art. 95, 97, 136, 137, 143, 144 i 149
art. 6 pkt A	art. 124, 126,130, 131, 137, 140 i art. 143–146
art. 6 pkt B	–
art. 7 pkt A	art. 124, 126, 130, 131, 137, 140 i art. 143–146
art. 7 pkt B	–
art. 8	art. 124, 126, 136 i art. 143–146
art. 9	art. 124, 126, 136 i art. 143–146
art. 10 ust. 1–4	art. 124, 126, 136 i art. 143–146
art. 10 ust. 5–7	–
art. 10a	–
art. 11 ust. 1	art. 157
art. 11 ust. 2 i 3	art. 157, 159, 160 i art. 143–146
art. 11 ust. 4	art. 97 i 101
art. 11 ust. 5	art. 164
art. 12 ust. 1	–
art. 12 ust. 2	art. 257–259
art. 12 ust. 3	art. 84, art. 90, art. 92, art. 93 lit. c), art. 102 i art. 106
art. 12 ust. 4	art. 143–149 i art. 152–154
art. 12 ust. 5	–
art. 12 ust. 6	art. 268

Dyrektywa 92/65/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 13 ust. 1	art. 136, art. 143–149 i art. 151
art. 13 ust. 2	art. 95, 97 i art. 98–101
art. 14	art. 31, 32 i 33
art. 15	art. 36, 39, 40 i 41
art. 16	art. 229 ust. 1 i art. 234 ust. 1
art. 17 ust. 1	art. 229 ust. 1
art. 17 ust. 2	art. 229 ust. 1 lit. a), art. 230 i art. 233
art. 17 ust. 3	art. 230, 233 i 234
art. 17 ust. 4	art. 230
art. 17 ust. 5 i 6	–
art. 18 ust. 1 tiret pierwsze	art. 237
art. 18 ust. 1 tiret drugie-tiret czwarte	–
art. 18 ust. 2	art. 236 ust. 3
art. 19	art. 234 i 239
art. 20	art. 229 ust. 2 i art. 260–262
art. 21	art. 144, art. 146, art. 162 ust. 4 i 5, art. 209, art. 211 i art. 213
art. 22	–
art. 23	art. 140 i 205
art. 24	art. 229 ust. 1 lit. d), art. 237 i art. 239
art. 25	–
art. 26	–
art. 27	–
art. 28	–
art. 29	–
art. 30	–

13. Dyrektywa 92/66/EWG

Dyrektywa 92/66/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18
art. 4	art. 53–56 i art. 59
art. 5	art. 60–63
art. 6	art. 63
art. 7	art. 57 i art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 8	art. 55 i 56
art. 9 ust. 1	art. 64
art. 9 ust. 2–7	art. 65–68
art. 10	art. 65, 66 i 67
art. 11	art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. a)
art. 12	art. 54, art. 61 ust. 1 lit. h) i art. 63 lit. c)
art. 13	art. 65 ust. 2
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	art. 46, 47 i 69
art. 17	art. 47
art. 18	art. 65 ust. 1 lit. e), art. 67 lit. a) i art. 69
art. 19 ust. 1–3	art. 53–56 i art. 59

Dyrektywa 92/66/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 19 ust. 4	art. 57 i art. 60–63
art. 19 ust. 5	art. 71 ust. 2
art. 20	–
art. 21	art. 43 i 44
art. 22	–
art. 23	–
art. 24	–
art. 25	–
art. 26	–
art. 27	–

14. Dyrektywa 92/118/EWG

Dyrektywa 92/118/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 166, 222, art. 227 lit. c) ppkt (iv) i art. 228
art. 4 pkt 1	art. 166, art. 222, art. 227 lit. c) ppkt (iv) i art. 228
art. 4 pkt. 2	–
art. 5	art. 166 i 222
art. 6	art. 16 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. b)
art. 7 ust. 1	–
art. 7 ust. 2	art. 257–259
art. 7 ust. 3 i 4	–
art. 7 ust. 5	art. 268
art. 8	–
art. 9	art. 229 i 234
art. 10 ust. 1-4 i 6	art. 229, 234, 237 i 239
art. 10 ust. 5	–
art. 11	art. 239 ust. 2 lit. c) ppkt (ii)
art. 12	–
art. 13	art. 239 ust. 2 lit. c) ppkt (i)
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	art. 239 ust. 2 lit. c) ppkt (v)
art. 17	–
art. 18	–
art. 19	–
art. 20	–

15. Dyrektywa 92/119/EWG

Dyrektywa 92/119/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18
art. 4	art. 53–57 i art. 59
art. 5	art. 60–63
art. 6	art. 70 i art. 71 ust. 2
art. 7	art. 63
art. 8	art. 57 i art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 9	art. 55 i 57
art. 10	art. 64 i art. 71 ust. 3
art. 11	art. 65–68 i art. 71 ust. 2
art. 12	art. 65–68 i art. 71 ust. 2
art. 13	art. 67 lit. a)
art. 14	art. 65 ust. 2 i art. 71 ust. 1 i 3
art. 15	–
art. 16	art. 63 lit. b), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. a)
art. 17	–
art. 18	–
art. 19	art. 46, 47 i 69

Dyrektywa 92/119/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 20	art. 43 i 44
art. 21	–
art. 22	–
art. 23	–
art. 24	–
art. 25	–
art. 26	–
art. 27	–
art. 28	–

16. Decyzja 95/410/EWG

Decyzja 95/410/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 130–132 i art. 273
art. 2	art. 131 ust. 1 lit. c)
art. 3	art. 143, 145 i 146
art. 4	–
art. 5	–
art. 6	–

17. Dyrektywa 2000/75/WE

Dyrektywa 2000/75/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18
art. 4 ust. 1 i 2	art. 54 i 55
art. 4 ust. 3	art. 53
art. 4 ust. 4	art. 56
art. 4 ust. 5	art. 70
art. 4 ust. 6	art. 59
art. 5	art. 46 i 47
art. 6	art. 60–64, art. 71 ust. 2 i art. 69
art. 7	art. 57
art. 8	art. 64, 68 i art. 71 ust. 3
art. 9	art. 65, art. 67, art. 69 i art. 71 ust. 3
art. 10 pkt 1	art. 65 i 67
art. 10 pkt 2	art. 46 i 47
art. 11	–
art. 12	art. 71 ust. 3
art. 13	art. 71 ust. 1
art. 14	art. 65 ust. 2

Dyrektywa 2000/75/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 15	–
art. 16	–
art. 17	–
art. 18	art. 43 i 44
art. 19	–
art. 20	–
art. 21	–
art. 22	–
art. 23	–

18. Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000

Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 108
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 108 ust. 3 i art. 111
art. 4	art. 112 lit. a), art. 118, art. 119 i art. 120
art. 4a	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 4b	art. 118 ust. 2 lit. e)
art. 4c	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 4d	art. 118 ust. 1 lit. a)
art. 5	art. 109 ust. 1 lit. a) i art. 118 ust. 1 lit. b)
art. 6	art. 110 ust. 1 lit. b), art. 112 lit. b) i art. 118 ust. 1 lit. c)
art. 6a	art. 110 ust. 2
art. 7 ust. 1	art. 102, art. 106, art. 107 i art. 112 lit. d) art. 118 ust. 2 lit. a)
art. 7 ust. 2	art. 102 ust. 3
art. 7 ust. 3 i 4	art. 102 ust. 4
art. 7 ust. 5	art. 106
art. 7 ust. 6	
art. 9a	art. 11 i art. 13 ust. 2
art. 10 lit. a)– c)	art. 118, 119 i 120
art. 10 lit. d) i e)	–
art. 10 lit. f)	art. 270
art. 11	–
art. 12	–
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	–
art. 15a	–

Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 22	–
art. 22a	–
art. 22b	–
art. 23	–
art. 23a	–
art. 23b	–
art. 24	–
art. 25	–

19. Dyrektywa 2001/89/WE

Dyrektywa 2001/89/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18, 19, 20 i 23
art. 4	art. 54–56 ust. 1 i art. 59
art. 5	art. 60–63 i art. 71 ust. 2 i 3
art. 6	art. 63 i 71
art. 7	art. 62, art. 63, art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67
art. 8	art. 57
art. 9	art. 64
art. 10	art. 65–68
art. 11	art. 65–68
art. 12	art. 61 ust. 1 lit. f), art. 63 lit. b), art. 65 ust. 1 lit. f), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. a)
art. 13	art. 61 ust. 3, art. 63 lit. d) i art. 68 ust. 2 lit. a) i c)
art. 14	art. 62 i 63
art. 15	art. 70
art. 16	art. 70 i art. 31–35
art. 17	art. 16, art. 17 ust. 2, art. 54 ust. 2 i 3, art. 58 ust. 2, art. 61 ust. 1 lit. g) i h), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 18	art. 16, 46, 47, 48 i 52
art. 19	art. 65 ust. 1 lit. e), art. 67 i art. 69
art. 20	art. 70
art. 21	–
art. 22	art. 43 i 44
art. 23	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 24	–
art. 25	–

Dyrektywa 2001/89/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 26	–
art. 27	–
art. 28	–
art. 29	–
art. 30	–
art. 31	–
art. 32	–

20. Dyrektywa 2002/60/WE

Dyrektywa 2002/60/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18, 19, 20 i 23
art. 4	art. 54–56 i art. 59
art. 5	art. 60–63 i art. 71 ust. 2 i 3
art. 6	art. 63 i 71
art. 7	art. 62 i 63
art. 8	art. 57
art. 9	art. 64
art. 10	art. 65-68
art. 11	art. 65-68
art. 12	art. 61 ust. 1 lit. f), art. 63 lit. b), art. 65 ust. 1 lit. f), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b)
art. 13	art. 61 ust. 3, art. 63 lit. d) i art. 68 ust. 2 lit. a) i c)
art. 14	art. 62 i 63
art. 15	art. 70
art. 16	art. 70 i art. 31–35
art. 17 ust. 1	art. 61 lit. f), art. 63, art. 65 ust. 1 lit. f) i i) oraz art. 67 lit. a) i d)
art. 17 ust. 2 i 3	art. 71 ust. 2 i 3

Dyrektywa 2002/60/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 18	art. 16, art. 17 ust. 2, art. 54 ust. 2 i 3, art. 58 ust. 2, art. 61 ust. 1 lit. g) i h), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 19	art. 16, 46 i 47
art. 20	–
art. 21	art. 43 i 44
art. 22	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 23	–
art. 24	–
art. 25	–
art. 26	–
art. 27	–
art. 28	–
art. 29	–
art. 30	–

21. Dyrektywa 2002/99/WE

Dyrektywa 2002/99/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 166, art. 222 i art. 227 lit. c) ppkt (iv)
art. 4	art. 65 ust. 1 lit. c), d), g), h) i i), art. 67, art. 166, art. 222, art. 227 lit. c) ppkt (iv) i art. 228 ust. 1 lit. d)
art. 5	art. 167, art. 168, art. 223, art. 224 i art. 227 lit. d) ppkt (iii)
art. 6	–
art. 7	art. 234 ust. 1 i 2
art. 8	art. 230, 231 i 232
art. 9	art. 237 i 238
art. 10	–
art. 11	–
art. 12	–
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	–

22. Dyrektywa 2003/85/WE

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 18, 19, 20 i 23
art. 4	art. 54–56
art. 5	art. 55 ust. 1 lit. d) i e) i ust. 2
art. 6	art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (i) i ust. 2, art. 56 lit. b)
art. 7	art. 55 ust. 1 lit. f) ppkt (ii)
art. 8	art. 55 ust. 1 lit. f) i ust. 2
art. 9	art. 59
art. 10	art. 60, 61 i 63
art. 11	art. 61 ust. 1 lit. f), art. 63 lit. b), art. 65 ust. 1 lit. f), art. 67 lit. b) i art. 68 ust. 1 lit. b)
art. 12	art. 65 ust. 1 lit. d), h) i i) oraz art. 67
art. 13	art. 57
art. 14	art. 61– 63
art. 15	art. 61–63, art. 70 i art. 71 ust. 2
art. 16	art. 61, 62 i 63
art. 17	art. 71
art. 18	art. 61 i 63
art. 19	art. 62 i 63
art. 20	art. 71

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 21	art. 43 ust. 2 lit. d), art. 64, art. 65 ust. 1 lit. d), h) i i) oraz ust. 2 i art. 67
art. 22	art. 65–67
art. 23	art. 65–67
art. 24	art. 67 i art. 71 ust. 1
art. 25	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (i), lit. g), h) i i) oraz art. 67
art. 26	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (i), lit. g), h) i i), art. 67 i art. 166
art. 27	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (i), lit. g), h) i i), art. 67 oraz art. 166
art. 28	art. 65 ust. 1 lit. c) i lit. d) ppkt (iii) oraz art. 67
art. 29	art. 65 ust. 1 lit. c) i lit. d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 30	art. 65 ust. 1 lit. c) i lit. d) ppkt (ii) i (iii) oraz art. 67
art. 31	art. 65 ust. 1 lit. c) i lit. d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 32	art. 65 ust. 1 lit. c) i d) i art. 67
art. 33	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (ii) oraz art. 67
art. 34	art. 67, art. 143 ust. 2, art. 161 ust. 2 i art. 167 ust. 1 lit. b)
art. 35	art. 71 ust. 1 i 2
art. 36	art. 68
art. 37	art. 65–67
art. 38	art. 65–67
art. 39	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (i), lit. g), h) i i), art. 67 i art. 166
art. 40	art. 65 ust. 1 lit. c), lit. d) ppkt (i), lit. g), h) i i), art. 67 i art. 166
art. 41	art. 65 ust. 1 lit. c) i lit. d) ppkt (ii) oraz art. 67

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 42	art. 65 ust. 1 lit. c) i d) oraz art. 67
art. 43	art. 71 ust. 1
art. 44	art. 68
art. 45	art. 64, 67 i 71
art. 46	art. 65 i 67
art. 47	art. 65 ust. 1 lit. h) i art. 67
art. 48	art. 66
art. 49	art. 16, 46 i 47
art. 50	art. 46, 47 i 69
art. 51	art. 47 i 69
art. 52	art. 46 i 47
art. 53	art. 46 i 47
art. 54	art. 47, art. 65, art. 67 i art. 69 ust. 2 i 3

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 55	art. 47, art. 65, art. 67 i art. 69 ust. 2 i 3
art. 56	art. 47, art. 67 lit. c), art. 68 ust. 1 lit. c), art. 69 ust. 2 i 3
art. 57	art. 47, art. 67 lit. c), art. 68 ust. 1 lit. c), art. 69 ust. 2 i 3
art. 58	art. 68
art. 59	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 60	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 61	art. 36, 38, 39, 40 i 68
art. 62	art. 68
art. 63	art. 143 ust. 2, art. 161 ust. 2 i art. 167 ust. 1 lit. b)
art. 64	art. 65 ust. 1 lit. c), art. 67, art. 69 ust. 3 i art. 131
art. 65	art. 16
art. 66	–
art. 67	–
art. 68	–
art. 69	–
art. 70	art. 16
art. 71	art. 54 ust. 2 i 3, art. 58 ust. 2, art. 61 ust. 1 lit. g) i h), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b), art. 67 lit. c) i art. 68 ust. 1 lit. c) i ust. 2 lit. b)
art. 72	art. 43
art. 73	art. 45
art. 74	art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 75	art. 44

Dyrektywa 2003/85/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 76	art. 43 ust. 2 lit. d) i art. 44
art. 77	art. 44
art. 78	art. 43 ust. 2 lit. d)
art. 79	art. 52
art. 80	art. 48 i 51
art. 81	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 82	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 83	art. 49
art. 84	art. 48 ust. 3 i art. 50
art. 85	art. 70 i 71
art. 86	art. 268
art. 87	–
art. 88	art. 71 ust. 3
art. 89	–
art. 90	–
art. 91	–
art. 92	–
art. 93	–
art. 94	–
art. 95	–

23. Rozporządzenie (WE) nr 21/2004

Rozporządzenie (WE) nr 21/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 108
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 108 ust. 3
art. 3 ust. 2	art. 111
art. 4 ust. 1 i 2	art. 113 lit. a), art. 118, art. 119 i art. 120
art. 4 ust. 3	art. 118 ust. 2 lit. a)
art. 4 ust. 4	art. 118 ust. 2 lit. e)
art. 4 ust. 5–7	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 4 ust. 8	art. 111
art. 4 ust. 9	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 5	art. 102, 106, 107 i 111
art. 6	art. 111 lit. b), art. 113 ust. 1 lit. b) i ust. 2, art. 118 ust. 1 lit. b) ppkt (ii), art. 119 i art. 120 ust. 2 lit. d)
art. 7	art. 101
art. 8 ust. 1	art. 109 ust. 1 lit. b) i art. 118 ust. 1 lit. b)
art. 8 ust. 2	art. 113 ust. 1 lit. c)
art. 8 ust. 3–5	art. 109 i art. 118 ust. 1 lit. b)
art. 9	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 10 ust. 1	–
art. 10 ust. 2	art. 120 ust. 2 lit. c)

Rozporządzenie (WE) nr 21/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 11	art. 11 i art. 13 ust. 2
art. 12 ust. 1	–
art. 12 ust. 2	art. 268
art. 12 ust. 4–7	–
art. 13	–
art. 14	–
art. 15	–
art. 16	–
art. 17	–

24. Dyrektywa 2004/68/WE

Dyrektywa 2004/68/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 229 ust. 1 lit. a) i art. 231
art. 3 ust. 2	art. 232 ust. 1
art. 4	art. 230 ust. 1
art. 5	art. 230 ust. 1 i 3 oraz art. 231
art. 6	art. 234 i 235
art. 7	art. 229 ust. 2, art. 234 ust. 2 lit. a), art. 235 i art. 238 ust. 1 lit. e)
art. 8	art. 234, art. 237 ust. 4 lit. a) i art. 239 ust. 2 lit. a)
art. 9	art. 234 ust. 2, art. 235 i art. 237 ust. 4 lit. a)
art. 10	art. 234 ust. 2, art. 235 i art. 237 ust. 4 lit. a)
art. 11	art. 229 ust. 1 lit. d), art. 237 i art. 238
art. 12	–
art. 13	–
art. 14	–
art. 16	–
art. 17	–
art. 18	–
art. 19	–
art. 20	–
art. 21	–

25. Dyrektywa 2005/94/WE

Dyrektywa 2005/94/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 10
art. 4	art. 26, 28 i 29
art. 5	art. 18, 19, 20 i 23
art. 6	art. 57
art. 7	art. 54–56
art. 8	art. 55 ust. 2
art. 9	art. 59
art. 10	art. 55 ust. 1 lit. e) i f), art. 56
art. 11	art. 61 i 63
art. 12	art. 63 i 71
art. 13	art. 61 i 63
art. 14	art. 63 lit. a)
art. 15	art. 62 i art. 63 lit. e)
art. 16	art. 64
art. 17	art. 65–67
art. 18	art. 65 ust. 1 lit. a) i b) i art. 67
art. 19	art. 65–67
art. 20	art. 65 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) i art. 67

Dyrektywa 2005/94/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 21	art. 65 ust. 1 lit. c) i i), art. 67
art. 22	art. 65 ust. 1 lit. c) i i) i art. 67
art. 23	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 24	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 25	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 26	art. 65 ust. 1 lit. c) i art. 67
art. 27	art. 65 ust. 1 lit. d) ppkt (ii) i art. 67
art. 28	art. 65 ust. 1 lit. f) i art. 67 lit. b)
art. 29	art. 68
art. 30	art. 65–67
art. 31	art. 68
art. 32	art. 65, art. 67, art. 71 ust. 2 i 3
art. 33	art. 67 i art. 71 ust. 3
art. 34	art. 71
art. 35	art. 54 i 61
art. 36	art. 61–63
art. 37	art. 61–63
art. 38	art. 61, 63, 65 i 67
art. 39	art. 61, art. 63 i art. 71 ust. 2
art. 40	art. 61, art. 63 i art. 71
art. 41	art. 61, art. 63 i art. 71 ust. 2 i 3
art. 42	art. 62 i art. 63 lit. e)

Dyrektywa 2005/94/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 43	art. 64
art. 44	art. 65 i 67
art. 45	art. 68
art. 46	art. 64 ust. 4, art. 67 i art. 71 ust. 2 i 3
art. 47	art. 54, 55, 61, 63 i 71
art. 48	art. 68 ust. 1 lit. b) i ust. 2 lit. a)
art. 49	art. 61 ust. 3 i art. 68
art. 50	art. 16, art. 54 ust. 2 lit. b) i c) i ust. 3, art. 58 ust. 2, art. 61 ust. 1 lit. g) i h), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b), art. 67 lit. c), art. 68 ust. 1 lit. c) i ust. 2 lit. b)
art. 51	–
art. 52	art. 46 i 47
art. 53	art. 69
art. 54	art. 47, art. 65 ust. 1 lit. e), art. 67, art. 69 i art. 71 ust. 3
art. 55	art. 47, art. 65 ust. 1 lit. e), art. 67, art. 69 i art. 71 ust. 3
art. 56	art. 46 i 47

Dyrektywa 2005/94/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 57	art. 47
art. 58	art. 48–50
art. 59	art. 52
art. 60	–
art. 61	art. 268
art. 62	art. 43–44
art. 63	–
art. 64	–
art. 65	–
art. 66	–
art. 67	–
art. 68	–
art. 69	–

26. Dyrektywa 2006/88/WE

Dyrektywa 2006/88/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 2 i art. 3 ust. 2
art. 3	art. 4 (częściowo)
art. 4 ust. 1	art. 172, 173, 176 i 177
art. 4 ust. 2	art. 179
art. 4 ust. 3	art. 185 ust. 2
art. 4 ust. 4	art. 172, 173, 174 i 175
art. 4 ust. 5	–
art. 5	art. 181
art. 6	art. 185
art. 7	–
art. 8	art. 186, 187, 188 i 189
art. 9	art. 181 ust. 1 lit. a) ppkt (i), ust. 2 i 3
art. 10	art. 181 ust. 1 lit. a) ppkt (ii), ust. 2 i 3
art. 11	art. 191 i 204
art. 12	art. 191
art. 13	art. 192
art. 14 ust. 1 i 2	art. 208 i 211
art. 14 ust. 3 i 4	art. 219 i 220
art. 15 ust. 1 i 2	art. 196 i 197

Dyrektywa 2006/88/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 15 ust. 3	art. 193
art. 15 ust. 4	art. 196, 197 i 199
art. 16	art. 197
art. 17	art. 197
art. 18	art. 201 i 202
art. 19	art. 201 i 202
art. 20	art. 200
art. 21	art. 200, 203, 205 i 226
art. 22	art. 229 ust. 1 lit. a)
art. 23	art. 230 i 231
art. 24	art. 229 ust. 1 lit. d) i art. 237
art. 25	art. 234, 237 i 238
art. 26	art. 18
art. 27	art. 19 i 20
art. 28	art. 53–55 i art. 72–74
art. 29	art. 57 i art. 77 ust. 1 lit. b)
art. 30	art. 59 i 78
art. 31	–
art. 32	art. 60, 61, 62 i 64
art. 33	art. 65–67
art. 34	art. 61 ust. 1 lit. b) i c) i art. 63
art. 35	art. 61 ust. 3 i art. 63
art. 36	–

Dyrektywa 2006/88/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 37	art. 68
art. 38	art. 77, art. 79 i art. 80 ust. 3
art. 39	art. 79 i 80
art. 40	art. 81
art. 41	art. 257 ust. 1 lit. b) i c)
art. 42	art. 71 ust. 3
art. 43	art. 226
art. 44	art. 27, 28, 31 i 32
art. 45	art. 33
art. 46	art. 31 ust. 2
art. 47	art. 43 i 44
art. 48	art. 46 i 47
art. 49	art. 36

Dyrektywa 2006/88/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 50	art. 36 i 37
art. 51	art. 38
art. 52	art. 41
art. 53	art. 42
art. 54	–
art. 55	–
art. 56	–
art. 57 lit. a)	–
art. 57 lit. b)	art. 54 ust. 2 lit. c) i ust. 3, art. 58, art. 61 ust. 1 lit. g) i h), art. 63 lit. c), art. 65 ust. 1 lit. b) i art. 67 lit. c)
art. 57 lit. c)	–
art. 58	–
art. 59	art. 38 i 185 (częściowo)
art. 60	art. 268
art. 61	–
art. 62	–
art. 63	–
art. 64	–
art. 65	–
art. 66	–
art. 67	–

27. Dyrektywa 2008/71/WE

Dyrektywa 2008/71/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3 ust. 1	art. 101 i 111
art. 3 ust. 2	art. 118 ust. 2 i art. 119
art. 4 ust. 1	art. 102, 107 i 119
art. 4 ust. 2	art. 102 ust. 3
art. 5 ust. 1	art. 115 lit. a), art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a) i art. 120
art. 5 ust. 2	art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a)
art. 6 ust. 1	art. 115 lit. a), art. 118 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a) i art. 120
art. 6 ust. 2	–
art. 7	art. 109 ust. 1 lit. c) i ust. 2
art. 8	art. 118 ust. 2 lit. e)
art. 9	art. 268
art. 10	–
art. 11	–
art. 12	–
art. 13	–

28. Dyrektywa 2009/156/WE

Dyrektywa 2009/156/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	art. 126 i 139
art. 4 ust. 1	art. 130 i art. 149 ust. 3
art. 4 ust. 2	art. 130 i 131
art. 4 ust. 3	art. 128
art. 4 ust. 4	art. 114, 118 i 120
art. 4 ust. 5	art. 126 ust. 1 lit. b), art. 130 i art. 131
art. 4 ust. 6	art. 31–35
art. 5	art. 130 i 131
art. 6	art. 130, art. 131 i art. 144 ust. 1 lit. b)
art. 7 ust. 1	art. 126 ust. 2 i art. 133
art. 7 ust. 2	art. 131 i 132
art. 7 ust. 3	art. 130, 131 i 132
art. 8	art. 114 ust. 1 lit. c), art. 118, 120 i art. 143–146
art. 9	art. 257–259 (częściowo)
art. 10	–
art. 11	–
art. 12 ust. 1, 2 i 3	art. 229 ust. 1 lit. a) i art. 231

Dyrektywa 2009/156/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 12 ust. 4	art. 234
art. 12 ust. 5	–
art. 13	art. 234 i 235
art. 14	art. 234
art. 15	art. 234
art. 16	art. 234, 235 i 237
art. 17	art. 234
art. 18	–
art. 19 lit. a)–c)	art. 234 i 239
art. 19 lit. d)	–
art. 20	–
art. 21	–
art. 22	–
art. 23	–
art. 24	–

29. Dyrektywa 2009/158/WE

Dyrektywa 2009/158/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 4 (częściowo)
art. 3	–
art. 4	–
art. 5	art. 126, 130, 131, 159 i 160
art. 6	art. 124, 126 i 159
art. 7	art. 101
art. 8	art. 159 i 160
art. 9	art. 130 i 131
art. 10	art. 130, 131 i art. 149 ust. 3 i 4
art. 11	art. 130. 131 i art. 149 ust. 3 i 4
art. 12	art. 130 i 131
art. 13	art. 131 i 273
art. 14	art. 131
art. 15 ust. 1 lit. a)	art. 159 i 160
art. 15 ust. 1 lit. b)-d)	art. 130 i 131
art. 15 ust. 2	art. 31–35 i art. 36 ust. 3
art. 15 ust. 3	art. 42
art. 16	art. 31–35
art. 17	art. 36, 39 i 40

Dyrektywa 2009/158/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 18	art. 117, art. 118 ust. 2 lit. e), art. 122 ust. 2, art. 124, 125, art. 126 ust. 1 lit. a) i ust. 2, art. 132 i art. 157 ust. 3
art. 19	art. 130 i 131
art. 20	art. 143 ust. 1 lit. a), art. 144, art. 145, art. 149, art. 161 i art. 162
art. 21	art. 139 i art. 144 ust. 1 lit. a) i b)
art. 22	–
art. 23	art. 229 ust. 1 lit. a), art. 230 i art. 231
art. 24	art. 234
art. 25	art. 234
art. 26	art. 237
art. 27	–
art. 28	art. 234, 235 i 236
art. 29	art. 234, 235 i 239
art. 30	art. 234
art. 31	art. 257–257
art. 32	–
art. 33	–
art. 34	–
art. 35	–
art. 36	–
art. 37	–
art. 38	–

30. Rozporządzenie (UE) nr 576/2013

Rozporządzenie (UE) nr 576/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	–
art. 2	art. 3 ust. 5 i 6 i art. 244
art. 3	art. 4 (częściowo)
art. 4	art. 245 ust. 1
art. 5 ust. 1 i 2	art. 246 ust. 1 i 2
art. 5 ust. 3	–
art. 5 ust. 4	art. 3 ust. 4–6
art. 5 ust. 5	art. 246 ust. 3
art. 5 ust. 6	–
art. 6	art. 247 i art. 252 ust. 1 lit. a) i b)
art. 7	art. 252 ust. 1 lit. b) i ust. 4 lit. d)
art. 8 ust. 1 i 3	art. 252 ust. 1 lit. b) i d)
art. 8 ust. 2	art. 253 ust. 1 lit. b)
art. 9	art. 248 i art. 252 ust. 1) lit. a) i b)
art. 10	art. 249 i art. 252 ust. 1 lit. a) i b)
art. 11	art. 252 ust. 1 lit. b) i ust. 4 lit. d)
art. 12	art. 252 ust. 1 lit. b) i ust. 4 lit. d)
art. 13	art. 252 ust. 4 lit. d) i art. 253 ust. 1 lit. d)
art. 14	art. 250 i art. 252 ust. 1 lit. a) i b)
art. 15	art. 252 ust. 4 i art. 253 ust. 1 lit. d)
art. 16	art. 251

Rozporządzenie (UE) nr 576/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 17	art. 247 lit. a) i art. 252 ust. 1 lit. a)
art. 18	art. 252 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) oraz art. 14 ust. 1 lit. b) ppkt (iv) i ust. 2
art. 19	art. 252 ust. 1 lit. a) i ust. 2 i 3 oraz ust. 4 lit. a), b) i c)
art. 20	art. 253 ust. 1 lit. c)
art. 21	art. 254 lit. a) i art. 255 ust. 1 i ust. 2 lit. b)
art. 22	art. 254 lit. d)
art. 23	art. 254 lit. b)
art. 24	art. 254 lit. c)
art. 25	art. 254 lit. a) i art. 255 ust.1
art. 26	art. 254 lit. d)
art. 27	art. 254 lit. c)
art. 28	art. 254 lit. a) i art. 255 ust. 2 lit. a)
art. 29	art. 254 lit. d)
art. 30	art. 254 lit. a) i art. 255 ust. 2 lit. a)
art. 31	art. 254 lit. d)
art. 32	art. 252 ust. 4 lit. e)
art. 33	–
art. 34	–
art. 35	–
art. 36	art. 257–262

Rozporządzenie (UE) nr 576/2013	Niniejsze rozporządzenie
art. 37	art. 256
art. 38	–
art. 39	–
art. 40	–
art. 41	–
art. 42	art. 268
art. 43	–
art. 44	–
art. 45	–